

ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการใช้กับความสำเร็จในการแข่งขันของนักกีฬาแบดมินตัน

นางสาวนารีทัต โกมารทัต

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาวิทยาศาสตร์การกีฬา

คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทคัดย่อและแฟ้มข้อมูลฉบับเต็มของวิทยานิพนธ์ปีการศึกษา 2554 ที่ให้บริการในคลังปัญญาจุฬาฯ (CUIR)

เป็นแฟ้มข้อมูลของนักวิจัยของวิทยานิพนธ์ที่ส่งผ่านทางบัณฑิตวิทยาลัย

The abstract and full text of theses from the academic year 2011 in Chulalongkorn University Intellectual Repository (CUIR) are the thesis authors' files submitted through the Graduate School.

THE RELATIONSHIP BETWEEN COACHING BEHAVIORS
AND SUCCESS OF BADMINTON PLAYERS IN COMPETITION

Miss Nareethat Komarathat

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Science Program in Sports Science

Faculty of Sports Science

Chulalongkorn University

Academic Year 2011

Copyright of Chulalongkorn University

หัวข้อวิทยานิพนธ์

ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการใช้กับ

ความสำเร็จในการแข่งขันของนักกีฬาแบดมินตัน

โดย

นางสาวนารีทัต โกมารทัต

สาขาวิชา

วิทยาศาสตร์การกีฬา

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

รองศาสตราจารย์ชัชชัย โกมารทัต

คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้รับวิทยานิพนธ์ฉบับนี้
เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต

..... คณบดีคณะวิทยาศาสตร์การกีฬา
(รองศาสตราจารย์ ดร.วิจิต คณิงสุขเกษม)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

..... ประธานกรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วันชัย บุญรอด)

..... อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
(รองศาสตราจารย์ชัชชัย โกมารทัต)

..... กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เฉลิม ชัยวีชราภรณ์)

..... กรรมการภายนอกมหาวิทยาลัย
(รองศาสตราจารย์เอก เกิดเต็มภูมิ)

นารีทัต โกมารทัต : ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการใช้กับความสำเร็จในการแข่งขันของนักกีฬาแบดมินตัน. (THE RELATIONSHIP BETWEEN COACHING BEHAVIORS AND SUCCESS OF BADMINTON PLAYERS IN COMPETITION)

อ. ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก รศ. ชัชชัย โกมารทัต 131 หน้า.

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการใช้กับความสำเร็จในการแข่งขันของนักกีฬาแบดมินตัน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักกีฬาแบดมินตันเพศชายอายุระหว่าง 15-16 ปี ที่ลงแข่งขันประเภทชายเดี่ยวรุ่นอายุไม่เกิน 16 ปี ในรายการพระจอมเกล้าพระนครเหนือโอเพ่น 54 ระหว่างวันที่ 20-24 เมษายน พ.ศ.2554 จำนวน 99 คน เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามเกี่ยวกับพฤติกรรมการใช้ นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ โดยแจกแจงความถี่และหาค่าร้อยละ หาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน วิเคราะห์ความสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson Correlation Coefficient) โดยทดสอบความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ผลการวิจัยพบว่า

1. ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการใช้กับความสำเร็จตามความคาดหวังของนักกีฬา

พฤติกรรมการใช้ด้านหลักการและปรัชญาการใช้ที่เน้นการพัฒนาตัวนักกีฬาเป็นอันดับแรก ชัยชนะเป็นอันดับรองมีความสัมพันธ์ในระดับสูงกับกลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับสูง พฤติกรรมการใช้ด้านวิธีการใช้แบบนำเข้าสู่เกมการเล่นมีความสัมพันธ์ในระดับปานกลางกับกลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับสูงและพฤติกรรมการใช้ด้านรูปแบบการใช้ ที่โค้ชเปิดโอกาสให้นักกีฬามีส่วนร่วม มีความสัมพันธ์ในระดับสูงกับกลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับสูง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

2. ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการใช้กับความสำเร็จตามผลลัพธ์จากการแข่งขันของนักกีฬา

พฤติกรรมการใช้ด้านหลักการและปรัชญาการใช้ที่เน้นการพัฒนาตัวนักกีฬาเป็นอันดับแรก ชัยชนะเป็นอันดับรองมีความสัมพันธ์ในระดับสูงกับกลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับสูง พฤติกรรมการใช้ด้านวิธีการใช้แบบนำเข้าสู่เกมการเล่นมีความสัมพันธ์ในระดับสูงกับกลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับสูง และพฤติกรรมการใช้ด้านรูปแบบการใช้ที่โค้ชเปิดโอกาสให้นักกีฬามีส่วนร่วมมีความสัมพันธ์ในระดับปานกลางกับกลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับสูง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สาขาวิชา วิทยาศาสตร์การกีฬา ..... ลายมือชื่อนิสิต .....

ปีการศึกษา ..... 2554 ..... ลายมือชื่อ อ.ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก .....

5278615539 : MAJOR SPORTS SCIENCE

KEYWORDS : COACH / COACHING BEHAVIORS / SUCCESS

NAREETHAT KOMARATHAT : THE RELATIONSHIP BETWEEN COACHING BEHAVIORS AND SUCCESS OF BADMINTON PLAYERS IN COMPETITION.

ADVISOR : ASSO. PRO. CHUCHCHAI GOMARATUT, 131 pp.

The purpose of this research was to study the relationship between coaching behaviors and success of badminton players in competition. Subjects of this research consisted of 99 male single badminton players under 16 years old (ages 15-16) who participated in King Mongkut's University of Technology North Bangkok Games which was held during 20-24 April 2011. The instrument consisted of questionnaires about coaching behaviors. The obtained data were analyzed in terms of frequencies, percentage, means and standard deviations, analysis of Pearson Correlation Coefficient for statistical was also used.

The results were as follows :

1. The relationship between coaching behaviors and success by the expectation of badminton players.

The coaching behaviors on philosophy of coach emphasized on Athlete first, and Winning second, which was associated at high level with players in high success group. The coaching behaviors on game approach way by coach was associated at moderated level with players in high success group. The coaching behaviors on cooperative style was associated at high level with players in high success group at .05 level.

2. The relationship between coaching behaviors and success outcome of badminton players in competition.

The coaching behaviors on philosophy of coach emphasized on Athlete first, Winning second, which was associated at high level with players in high success group. The coaching behaviors on game approach way by coach was associated at high level with players in high success group. The coaching behaviors on cooperative style was associated at high level with players in high success group at .05 level.

Faculty of Study : Sports Science ..... Student's Signature .....

Academic Year : 2011 ..... Advisor's Signature .....

กิตติกรรมประกาศ

การวิจัยครั้งนี้สำเร็จลุล่วงและสมบูรณ์ลงได้ด้วยดี เพราะผู้วิจัยได้รับความเมตตา กรุณาอย่างยิ่งจาก รองศาสตราจารย์ ชัชชัย โกมารทัต อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก ซึ่งได้ กรุณาให้ความช่วยเหลือ แนะนำ และตรวจแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ ด้วยความเอาใจใส่อย่างดีเสมอ มาและผู้ช่วยศาสตราจารย์ เรือโท ดร.ไพบุลย์ อ่อนมั่ง ผู้เชี่ยวชาญด้านการวิจัยและการออกแบบวิจัย และผู้เชี่ยวชาญในการตรวจเครื่องมือการวิจัย ที่ได้สละเวลาอันมีค่าเพื่อให้คำแนะนำปรึกษา อีกทั้ง ทำให้ผู้วิจัยได้รับประสบการณ์ในการทำงานวิจัยในสังคม และท่านทั้งสองยังเป็นอาจารย์ที่ทุ่มเท ใ้กับศิษย์และงานวิชาการอย่างเต็มหน้าที่ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ผู้วิจัยขอขอบคุณได้ช (ผู้ฝึกสอน) กีฬาแบดมินตันทุกท่าน รวมถึงนักกีฬา แบดมินตัน เพศชายรุ่นอายุ 15-16 ปี ของแต่ละทีมที่ให้ความร่วมมือเป็นอย่างดีในการทำวิจัยครั้งนี้ และขอขอบคุณผู้ช่วยวิจัยทั้ง 4 ท่านที่เป็นส่วนหนึ่งในการช่วยเก็บรวบรวมข้อมูลและทำให้การวิจัย สำเร็จลุล่วงเป็นอย่างดี

สุดท้ายนี้ผู้วิจัยขอขอบคุณ คุณพ่อ คุณแม่ คุณป้า พี่ น้อง และเพื่อนๆ ทุกคนที่คอย เป็นกำลังใจที่ดีเยี่ยมตลอดเวลาที่ศึกษาและทำงานวิจัย ถ้าผลงานวิจัยเกิดเป็นสิ่งดีงามและประโยชน์ สูงสุด ผู้วิจัยขอน้อมรำลึกพระคุณของคุณพ่อ คุณแม่ และขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูง

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ณ
บทที่	
1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
คำถามในการวิจัย.....	3
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	3
ขอบเขตของการวิจัย.....	3
คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย.....	5
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	7
กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	8
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	9
ประวัติกีฬาแบดมินตัน.....	9
แนวคิด ทฤษฎีเกี่ยวกับพฤติกรรม.....	10
แนวคิด ทฤษฎีเกี่ยวกับการโค้ช.....	12
แนวคิด ทฤษฎีเกี่ยวกับการตั้งเป้าหมาย.....	25
คุณลักษณะเด่นของผู้ประสบความสำเร็จ 10 ประการ.....	29
ทฤษฎีพัฒนาการทางสติปัญญา.....	32
ทฤษฎีความแตกต่างระหว่างบุคคล.....	35
หลักเกณฑ์การคิดคะแนนสะสมการแข่งขันแบดมินตัน.....	38
แผนยุทธศาสตร์การกีฬา.....	39
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	41
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	53
ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย.....	53
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย..	54

บทที่	หน้า
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	56
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	57
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	60
ตอนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานของนักกีฬา.....	61
ตอนที่ 2 ข้อมูลพื้นฐานของโค้ชหลักที่ทำหน้าที่การเป็นโค้ชและดูแลนักกีฬา.....	63
ตอนที่ 3 ค่าความถี่ (จำนวน) และค่าร้อยละของกลุ่มความสำเร็จของนักกีฬา.....	65
ตอนที่ 4 ค่าความถี่ (จำนวน) ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยรวม ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับการรับรู้พฤติกรรมการโค้ชของกลุ่มความสำเร็จตามความคาดหวังของนักกีฬา.....	66
ตอนที่ 5 ค่าความถี่ (จำนวน) ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยรวม ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับการรับรู้พฤติกรรมการโค้ชของกลุ่มความสำเร็จตามผลลัพธ์จากการแข่งขันของนักกีฬา.....	68
ตอนที่ 6 ค่าความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการโค้ชกับความสำเร็จของนักกีฬา....	70
5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	74
คำถามในการวิจัย.....	77
สรุปผลการวิจัย.....	77
อภิปรายผลการวิจัย.....	80
ข้อเสนอแนะจากการวิจัย.....	84
ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป.....	85
รายการอ้างอิง.....	86
ภาคผนวก.....	91
ภาคผนวก ก เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	92
ภาคผนวก ข แบบบันทึกผลการแข่งขันของนักกีฬาและตารางแบ่งกลุ่มความสำเร็จของนักกีฬา.....	103
ภาคผนวก ค รายนามผู้เชี่ยวชาญ.....	114
ภาคผนวก ง หนังสือเชิญผู้เชี่ยวชาญ.....	117
ภาคผนวก จ แบบประเมินความตรงเชิงเนื้อหาของผู้เชี่ยวชาญ.....	124
ภาคผนวก ฉ ตารางบันทึกคะแนนการพิจารณาจากผู้เชี่ยวชาญและสรุปผล.....	128
ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์.....	131

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1	แสดงค่าความถี่ (จำนวน) และค่าร้อยละของอายุของนักกีฬา.....	60
2	แสดงค่าความถี่ (จำนวน) และค่าร้อยละของประสบการณ์ในการเล่นแบดมินตันตั้งแต่เริ่มแรกของนักกีฬาและระยะเวลาที่ได้ชหลักทำหน้าที่การเป็นโค้ชและดูแลนักกีฬา...	60
3	แสดงค่าความถี่ (จำนวน) และค่าร้อยละของจำนวนของการฝึกซ้อม (ชั่วโมง / วัน และ วัน / สัปดาห์) ของนักกีฬา.....	61
4	แสดงค่าความถี่ (จำนวน) และค่าร้อยละของความประทับใจของนักกีฬาในพฤติกรรมโค้ชของโค้ช.....	62
5	แสดงค่าความถี่ (จำนวน) และค่าร้อยละของเพศและอายุของโค้ชหลักที่ทำหน้าที่การเป็นโค้ชและดูแลนักกีฬา.....	62
6	แสดงค่าความถี่ (จำนวน) และค่าร้อยละของประสบการณ์ในการเป็นโค้ชกีฬาแบดมินตันและเหตุผลที่สำคัญที่สุดในการเป็นโค้ชกีฬาแบดมินตัน.....	63
7	แสดงค่าความถี่ (จำนวน) และค่าร้อยละของกลุ่มความสำเร็จของนักกีฬา.....	64
8	แสดงค่าความถี่ (จำนวน), ค่าร้อยละ, ค่าเฉลี่ยรวม, ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับการรับรู้พฤติกรรมโค้ชของกลุ่มความสำเร็จตามความคาดหวังของนักกีฬา กลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับสูง.....	65
9	แสดงค่าความถี่ (จำนวน) ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยรวม ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับการรับรู้พฤติกรรมโค้ชของกลุ่มความสำเร็จตามความคาดหวังของนักกีฬา กลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับต่ำ.....	66
10	แสดงค่าความถี่ (จำนวน) ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยรวม ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับการรับรู้พฤติกรรมโค้ชของกลุ่มความสำเร็จตามผลลัพธ์จากการแข่งขันของนักกีฬา กลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับสูง.....	67
11	แสดงค่าความถี่ (จำนวน) ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยรวม ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับการรับรู้พฤติกรรมโค้ชของกลุ่มความสำเร็จตามผลลัพธ์จากการแข่งขันของนักกีฬา กลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับต่ำ.....	68
12	แสดงค่าความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมโค้ชกับความสำเร็จตามความคาดหวังของนักกีฬา.....	69
13	แสดงค่าความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมโค้ชกับความสำเร็จตามผลลัพธ์จากการแข่งขันของนักกีฬา.....	71

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ประเทศไทยรัฐบาลได้ให้ความสำคัญกับการพัฒนากีฬาเพื่อความเป็นเลิศอยู่เสมอ ดังจะเห็นได้จากมีการกำหนดแผนการพัฒนากีฬาแห่งชาติ ตั้งแต่ฉบับที่ 1 พ.ศ.2530-2539 ฉบับที่ 2 พ.ศ.2540-2544 ฉบับที่ 3 พ.ศ.2545-2549 และฉบับที่ 4 พ.ศ.2550-2554 โดยระบุวัตถุประสงค์และเป้าหมายในการพัฒนาและส่งเสริมกีฬาเพื่อการอาชีพ อันจะนำมาซึ่งผลประโยชน์ต่อประเทศชาติ ซึ่งเมื่อพิจารณายุทธศาสตร์การพัฒนากีฬาเพื่อความเป็นเลิศแล้ว แผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 4 ได้ส่งเสริมและสนับสนุนให้กีฬาแบดมินตันเป็นหนึ่งใน 12 กีฬาอาชีพ (ฝ่ายพัฒนากีฬาอาชีพการกีฬาแห่งประเทศไทย, 2550) เพราะในปัจจุบันแบดมินตันเป็นกีฬาที่ได้รับความนิยมแพร่หลายในประเทศไทย เพราะสามารถเล่นได้ทุกคนไม่ว่าจะเป็นผู้หญิง ผู้ชาย เด็กหรือผู้ใหญ่ นอกจากนี้โรงเรียนและสถาบันอุดมศึกษา ตลอดจนองค์กรต่างๆ ยังเปิดให้มีการเรียนการสอนกีฬาแบดมินตันทั่วประเทศ มีอุปกรณ์ที่ได้มาตรฐานสามารถผลิตได้เอง มีสนามแบดมินตันที่มีมาตรฐาน และมีโค้ชทั้งในประเทศและต่างประเทศที่ทำงานเต็มเวลา มีกรรมการผู้ตัดสินมีคุณภาพได้มาตรฐานมีรายการแข่งขันภายในประเทศที่จัดขึ้นในแต่ละปีไม่น้อยกว่า 30 รายการ มีนักกีฬาที่มีความสามารถติดอันดับต้นๆ ของโลกทั้งชายและหญิงภายใต้การทำงานของสมาคมแบดมินตันแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ที่จริงจังและเข้มแข็ง ปัจจุบันปีพุทธศักราช 2555 นักกีฬาของประเทศไทยสามารถติดอันดับโลกทั้งชายและหญิง ได้แก่

- ประเภทชายเดี่ยวคือ บุญศักดิ์ พลสนะ ได้รับการจัดอันดับให้อยู่ในลำดับที่ 28 ของโลก
- ประเภทหญิงเดี่ยวคือ รัชก อินทนนท์ ได้รับการจัดอันดับให้อยู่ในลำดับที่ 1 ของโลก
- ประเภทชายคู่ คือ มณีพงษ์ จงจิตร และ บดินทร์ อิศระ ได้รับการจัดอันดับให้อยู่ในลำดับที่ 17 ของโลก
- ประเภทหญิงคู่ คือ กุลชลา วรวิจิตรชัยกุล และ ดวงอนงค์ อรุณเกษร ได้รับการจัดอันดับให้อยู่ในลำดับที่ 25 ของโลก
- ประเภทคู่ผสม คือ สุดเขต ประภากมล และ ร.อ.หญิง สราลีย์ ทุ่งทองคำ กับ ทรงพล อุนกฤตยารวรรณ และ กุลชลา วรวิจิตรชัยกุล ได้รับการจัดอันดับให้อยู่ในลำดับที่ 8 และ 24 ของโลก ตามลำดับ (BWF World Ranking, 2011 : <http://www.tournamentsoftware.com>)

จากข้อมูลดังกล่าว จะเห็นได้ว่านักกีฬาของประเทศไทยนอกจากมีความสามารถในระดับโลกแล้ว ยังประสบความสำเร็จในการแข่งขันรายการสำคัญระดับนานาชาติหลายรายการ ซึ่งความสำเร็จของนักกีฬาเหล่านี้นอกจากจะต้องมีความสามารถและความสมบูรณ์ทางด้านร่างกาย

ของนักกีฬาแล้ว โค้ชก็เป็นบุคคลหนึ่งที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการปรับปรุงแก้ไขและพัฒนา นักกีฬาทั้งใน การฝึกซ้อมและการแข่งขันให้ดีขึ้น เพราะในกีฬาทุกประเภทจำเป็นต้องอาศัยโค้ชทั้งในการฝึกซ้อม และการแข่งขัน เพราะในการพัฒนาทักษะ เทคนิค หรือยุทธวิธีต่างๆ นักกีฬาจะเสียเปรียบหรือ ได้เปรียบส่วนหนึ่งจะขึ้นอยู่กับโค้ช ซึ่งพฤติกรรมโค้ชของโค้ชเป็นตัวแปรสำคัญที่จะนำนักกีฬาก้าว ไปสู่เป้าหมายและหนทางแห่งความสำเร็จได้

เรนเนอร์ มาร์เทน (Rainer Martens, 2004) กล่าวว่า โค้ชควรมีปรัชญาสำหรับการ โค้ชเพื่อเป็นแนวคิดหรือแนวทางในการปฏิบัติ แม้ว่าการเป็นโค้ชที่ดีจะต้องมีองค์ความรู้ทางด้าน วิทยาศาสตร์การกีฬา การจัดการทางการกีฬา และการเสริมสร้างเทคนิคและแทคติก แต่ปรัชญาของการ โค้ชจะเป็นตัวกำหนดว่าโค้ชจะใช้องค์ความรู้ที่มีอยู่อย่างชาญฉลาดได้อย่างไร ปรัชญาจึงเป็นสิ่ง สำคัญในการที่จะช่วยให้โค้ชได้มีเป้าหมายเพื่อพัฒนาและปรับปรุงนักกีฬาให้แสดงทักษะ ความสามารถของตนเองไปสู่จุดสูงสุดได้

สุปราณี ขวัญบุญจันทร์ (2541) กล่าวว่า พฤติกรรมของโค้ชมีอิทธิพลต่อตัวนักกีฬา เพราะพฤติกรรมของโค้ชสามารถกระตุ้นหรือสร้างแรงจูงใจให้นักกีฬาขยันฝึกซ้อมและตั้งใจแสดง ความสามารถในการแข่งขันอย่างเต็มที่

ลองแมน ดิกชันนารี (Longman Dictionary, 1984) กล่าวว่า พฤติกรรมโค้ชที่มี ประสิทธิภาพ คือ การที่โค้ชปฏิบัติตามหลักพฤติกรรมศาสตร์และหลักจิตวิทยา เพื่อปรับและรักษา ทักษะของนักกีฬาให้คงที่ หรืออีกความหมายหนึ่งของพฤติกรรมโค้ช คือ การรวบรวมความรู้ หลักการต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับงานของโค้ช ซึ่งสามารถนำความรู้และประสบการณ์มาแสดงออกในการ ปฏิบัติหน้าที่ให้ประสบผลสำเร็จ

ปัจจุบันเกมกีฬาแต่ละประเภทมักนิยมเล่นแบบโจมตีหรือจู่โจมอย่างรวดเร็ว โค้ชจึง ต้องวิเคราะห์รูปแบบการเล่นของนักกีฬาและคู่ต่อสู้ เพื่อช่วยให้นักกีฬารู้จักคิดแก้ไขรูปแบบการเล่น และแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าโดยอาศัยประสบการณ์ที่มีอยู่ โค้ชสามารถวิเคราะห์การเล่นได้เพราะโค้ช มักเป็นผู้ที่มีความรู้ ความสามารถ ความชำนาญทั้งในด้านทฤษฎีและเทคนิคต่างๆ ซึ่งโค้ชแต่ละบุคคล ก็มีความแตกต่างกันทางด้านประสบการณ์การฝึกสอนกีฬา ประสบการณ์การเรียนรู้ ดังนั้นความ แตกต่างและความหลากหลายในการโค้ชจึงอาจส่งผลกระทบต่อความสำเร็จของนักกีฬา ที่โดยส่วนใหญ่ถ้า นักกีฬาที่ประสบความสำเร็จก็จะประสบความสำเร็จอยู่บ่อยครั้ง ดังที่ได้กล่าวมาข้างต้นจะเห็นได้ว่า นักกีฬาที่ประสบความสำเร็จและสร้างชื่อเสียงให้กับประเทศไทย ส่วนหนึ่งเป็นนักกีฬาแบดมินตัน ซึ่ง แสดงให้เห็นถึงศักยภาพของโค้ชในกีฬานี้ที่สามารถทำให้นักกีฬาแสดงทักษะความสามารถของ ตนเองจนถึงจุดสูงสุดได้

จากเหตุผลดังกล่าว ผู้วิจัยจึงมีความสนใจเกี่ยวกับพฤติกรรมโค้ช ซึ่งพฤติกรรมที่ เกี่ยวข้องกับการโค้ชกีฬาโดยหลักๆจะมีอยู่ 3 ด้าน คือ ด้านหลักการและปรัชญาการโค้ชด้านวิธีการโค้ช

และด้านรูปแบบการโค้ช โดยผู้วิจัยจะมุ่งศึกษาเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมกรรมการโค้ชกับความสำเร็จในการแข่งขันของนักกีฬาแบดมินตัน โดยจะศึกษาพฤติกรรมกรรมการโค้ช 3 ด้านตามแนวคิดของเรนเนอร์ มาร์เทนโดยการวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมกรรมการโค้ชกับความสำเร็จในการแข่งขันของนักกีฬาแบดมินตัน ซึ่งจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งสำหรับโค้ชและผู้เกี่ยวข้องในการพัฒนาพฤติกรรมกรรมการโค้ชในกีฬาแบดมินตันหรือกีฬาชนิดอื่นๆ เพื่อมาประยุกต์ใช้ในการฝึกซ้อมและการแข่งขันตลอดจนพัฒนานักกีฬาในด้านต่างๆ และเป็นแนวทางในการศึกษาค้นคว้าเพื่อนำไปสู่งานวิจัยอื่นต่อไป

คำถามในการวิจัย

พฤติกรรมกรรมการโค้ชแบบใดที่มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จในการแข่งขันของนักกีฬาแบดมินตัน

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาและวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมกรรมการโค้ชกับความสำเร็จในการแข่งขันของนักกีฬาแบดมินตัน

ขอบเขตของการวิจัย

1. การวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษาและวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมกรรมการโค้ชกับความสำเร็จในการแข่งขันของนักกีฬาแบดมินตัน ซึ่งจะดำเนินการตามแนวคิดของเรนเนอร์ มาร์เทน (Rainer Martens เป็นโค้ชชาวอเมริกันที่ประสบความสำเร็จในการโค้ชกีฬาหลายชนิดและเป็นผู้เขียนหนังสือ Successful Coaching หนังสือเกี่ยวกับการโค้ชที่ขายดีที่สุดในสหรัฐอเมริกาและเป็นหนังสือที่ใช้ในการเรียนการสอนระดับปริญญาโท แขนงวิชาการโค้ชกีฬา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย)

2. พฤติกรรมกรรมการโค้ชในงานวิจัยนี้มุ่งศึกษาเฉพาะพฤติกรรมกรรมการโค้ชของโค้ชหลักที่ทำหน้าที่ดูแลนักกีฬาโดยตรงทั้งในการฝึกซ้อมและการแข่งขันและศึกษาพฤติกรรมกรรมการโค้ชตามการรับรู้ของนักกีฬา

3. ความสำเร็จในการแข่งขันของงานวิจัยนี้มุ่งศึกษาความสำเร็จในการแข่งขันของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักกีฬาแบดมินตันชายอายุระหว่าง 15-16 ปี ที่ลงแข่งขันในประเภทชายเดี่ยวรุ่นอายุไม่เกิน 16 ปี ในการแข่งขันแบดมินตันรายการพระจอมเกล้าพระนครเหนือโอเพ่น 54 ระหว่างวันที่ 20-24 เมษายน พ.ศ.2554 จำนวนทั้งหมด 99 คน โดยทำการเลือกแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive sampling) และเพื่อการหาความสัมพันธ์ 2 แบบ จึงแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ

3.1 ความสำเร็จตามความคาดหวังของนักกีฬา (Performance goal) หมายถึง ความสำเร็จที่เกิดจากการที่นักกีฬากำหนดเป้าหมายการกระทำของตนเองสำหรับการแข่งขัน (โดยนำข้อมูลที่กลุ่มตัวอย่างเลือกทำในแบบสอบถามมาแบ่งกลุ่ม) มีจำนวนทั้งหมด 99 คน ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ

3.1.1 กลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับสูง คือ นักกีฬาที่สามารถบรรลุเป้าหมาย ตามที่ตนเองกำหนดไว้ มีจำนวน 52 คน

3.1.2 กลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับต่ำ คือ นักกีฬาที่ไม่สามารถบรรลุเป้าหมายตามที่ตนเองกำหนดไว้ มีจำนวน 47 คน

3.2 ความสำเร็จตามผลลัพธ์จากการแข่งขันของนักกีฬา (Outcome goal) หมายถึง ความสำเร็จที่เกิดจากการแข่งขันจริงของนักกีฬา (โดยนำข้อมูลผลการแข่งขันจริงของกลุ่มตัวอย่างในรายการที่กำหนดมาแบ่งกลุ่ม) มีจำนวนทั้งหมด 99 คน ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ

3.2.1 กลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับสูง คือ นักกีฬาที่แข่งขันเข้ารอบ 32 คน ถึงรอบชิงชนะเลิศ มีจำนวน 32 คน

3.2.2 กลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับต่ำคือ นักกีฬาที่แข่งขันเข้ารอบ 128 คน ถึงรอบ 64 คน มีจำนวน 67 คน

การแบ่งกลุ่มทั้ง 2 กลุ่มนี้ (กลุ่มความสำเร็จตามความคาดหวังของนักกีฬาและกลุ่มความสำเร็จตามผลลัพธ์จากการแข่งขันของนักกีฬา) แบ่งตามทฤษฎีการตั้งเป้าหมายของเรนเนอร์ มาร์เทนและคณะ (Martens et al., 1981) เรื่องชนิดของเป้าหมาย ที่กล่าวว่า 1.เป้าหมายการกระทำ (Performance goal) หมายถึง เป้าหมายที่มุ่งเน้นการพัฒนาการของการแสดงความสามารถที่สัมพันธ์กับการแสดงความสามารถที่ผ่านมา เช่น วันนี้ได้กำหนดเป้าหมายในการชู้ตลูกบาสเกตบอลในเขตโทษไว้ที่ 10 ลูก ภายใน 30 วินาที แต่วันพรุ่งนี้ได้กำหนดเป้าหมายในการชู้ตลูกบาสเกตบอลในเขตโทษไว้ที่ 15 ลูก ภายใน 30 วินาที 2.เป้าหมายผลลัพธ์ (Outcome goal) หมายถึง เป้าหมายของความสามารถที่มุ่งเน้นผลลัพธ์ในการแข่งขัน เช่น การได้รับชัยชนะ การเสียแต้มต่อผู้

เกณฑ์การคัดเลือกและเกณฑ์การคัดออกของกลุ่มตัวอย่าง

เกณฑ์การคัดเลือก

1.นักกีฬาแบดมินตันชายที่เข้าร่วมแข่งขันแบดมินตันรายการพระจอมเกล้าพระนครเหนือโอเพ่น 54 ระหว่างวันที่ 20-24 เมษายน พ.ศ.2554 และลงแข่งขันในประเภทชายเดี่ยวรุ่นอายุไม่เกิน 16 ปี

2.นักกีฬาต้องลงแข่งขันแบดมินตันรายการพระจอมเกล้าพระนครเหนือโอเพ่น 54 ระหว่างวันที่ 20-24 เมษายน พ.ศ.2554 ในประเภทชายเดี่ยวรุ่นอายุไม่เกิน 16 ปี อย่างน้อย 1 ครั้ง

เกณฑ์การคัดออก

1. นักกีฬาที่มีรายชื่อในการแข่งขันแต่ไม่มาร่วมการแข่งขัน
2. นักกีฬาที่ขอถอนตัวจากการแข่งขัน

ตัวแปรในการวิจัย

ตัวแปรต้น คือ พฤติกรรมการโค้ช

-ด้านหลักการและปรัชญาการโค้ช

-ด้านวิธีการโค้ช

-ด้านรูปแบบการโค้ช

ตัวแปรตาม คือ ความสำเร็จของนักกีฬา

-ความสำเร็จตามความคาดหวังของนักกีฬา

-ความสำเร็จตามผลลัพธ์จากการแข่งขันของนักกีฬา

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

1. **โค้ช (Coach)** คือ บุคคลที่มีความรู้ความชำนาญในเรื่องของกีฬานั้นที่ควรรับผิดชอบและสามารถพัฒนาความสามารถของนักกีฬาทั้งด้านทักษะกีฬา สมรรถภาพทางกาย สมรรถภาพทางจิตใจ เช่น คอยดูแลหรือคอยให้คำแนะนำต่างๆ กับนักกีฬาทั้งในการฝึกซ้อมและการแข่งขัน กำหนดโปรแกรมการฝึกซ้อม วางแผนและแก้ไขปัญหาในการแข่งขัน สอนเทคนิคและแทคติค ตลอดจนควบคุมนักกีฬาให้อยู่ในระเบียบวินัยมีความขยันและตั้งใจในการฝึกซ้อมกีฬา

2. **พฤติกรรมการโค้ช (Coaching Behaviors)** คือ การกระทำของโค้ชหรืออาการที่โค้ชแสดงออกทางการเคลื่อนไหวอย่างเป็นกระบวนการในการฝึกเพื่อพัฒนาความสามารถของนักกีฬาและทีมกีฬา และมีวัตถุประสงค์เพื่อปรับปรุงประสิทธิภาพและสมรรถภาพของนักกีฬาและทีมกีฬาให้ประสบความสำเร็จตามจุดมุ่งหมาย ซึ่งในที่นี้จะศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมการโค้ช 3 ด้านต่อไปนี้เป็นคือ ด้านหลักการและปรัชญาการโค้ช ด้านวิธีการโค้ช ด้านรูปแบบการโค้ช โดยจะดำเนินการศึกษาตามแนวคิดของเรนเนอร์ มาร์เทิน (Rainer Martens)

2.1 หลักการและปรัชญาการโค้ช (Philosophy) คือ ความเชื่อหรือแนวคิดหลักที่โค้ชยึดถือเป็นแนวทางสำหรับใช้ในกระบวนการในการสอน การฝึก การโค้ช เพื่อพัฒนาความสามารถของนักกีฬาและทีมกีฬาให้ประสบความสำเร็จ ซึ่งในที่นี้แบ่งเป็น 2 แบบ คือ

2.1.1 โค้ชที่เน้นชัยชนะเป็นอันดับแรก การพัฒนาตัวนักกีฬาเป็นอันดับรอง (Winning First, Athletes Second) คือ การที่โค้ชสอนและฝึกนักกีฬาเพื่อนำไปสู่ชัยชนะ เป้าหมายในการฝึกประเภทนี้อยู่ที่ชัยชนะอย่างเดียว

2.1.2 โค้ชที่เน้นการพัฒนาตัวนักกีฬาเป็นอันดับแรก ชัยชนะเป็นอันดับรอง (Athletes First, Winning Second) คือ การที่โค้ชสอนและฝึกนักกีฬาเพื่อพัฒนาตัวนักกีฬา เป้าหมายในการฝึกประเภทนี้อยู่ที่การพัฒนาตัวนักกีฬาทั้งด้านร่างกายและจิตใจ รวมไปถึงพัฒนาบุคลิกภาพและความมีน้ำใจเป็นนักกีฬา

2.2 วิธีการโค้ช (Coaching Approach way) คือ พฤติกรรมของโค้ชที่แสดงออกถึงจุดมุ่งหมาย กระบวนการขั้นตอน ลักษณะและวิธีการดำเนินกิจกรรมที่โค้ชปฏิบัติในกระบวนการฝึกซ้อมและแข่งขันกีฬา เพื่อเพิ่มพูนประสิทธิภาพและสมรรถภาพทางด้านเทคนิค แทคติก และกลยุทธ์ในการเล่นของนักกีฬาและทีมกีฬาให้พร้อมสำหรับการแข่งขันซึ่งในที่นี้แบ่งเป็น 2 วิธี คือ

2.2.1 วิธีการโค้ชแบบดั้งเดิม (Traditional Approach Way) คือ การที่โค้ชสอนและฝึกนักกีฬาตั้งแต่ระดับพื้นฐาน โดยเน้นการฝึกเทคนิค จนทำให้นักกีฬาเกิดความชำนาญและมีความแม่นยำ ซึ่งจะไม่เน้นการฝึกแบบเกมการเล่นที่คล้ายเกมการแข่งขันจริง

2.2.2 วิธีการโค้ชแบบนำเข้าสู่เกมการเล่น (Game Approach Way) คือ การที่โค้ชสอนและฝึกนักกีฬาโดยเน้นการฝึกที่สอดคล้องกับการเล่นเกมหรือคล้ายเกมการแข่งขัน ซึ่งสามารถนำไปปฏิบัติได้จริง สนุกสนาน มีความท้าทาย นักกีฬาสามารถเรียนรู้สถานการณ์ในขณะที่นักกีฬาได้เล่น

2.3 รูปแบบการโค้ช (Coaching Style) คือ พฤติกรรมที่โค้ชแสดงความเป็นตัวตนของโค้ช ซึ่งปรากฏในลักษณะของการสื่อสาร การควบคุมดูแลนักกีฬาหรือ กระบวนการฝึก และการปฏิบัติในการโค้ช เพื่อพัฒนาความสามารถปรับปรุงประสิทธิภาพและสมรรถภาพของนักกีฬาและทีมกีฬาให้ประสบความสำเร็จ ซึ่งในที่นี้แบ่งเป็น 3 รูปแบบ คือ

2.3.1 รูปแบบการโค้ชที่โค้ชเป็นผู้ควบคุมและออกคำสั่งแต่ผู้เดียว (Command Style) คือ การที่โค้ชเป็นผู้ตัดสินใจทุกอย่างเกี่ยวกับการฝึก หรือออกคำสั่งแต่เพียงผู้เดียว โดยนักกีฬาจะต้องปฏิบัติตามคำสั่งของโค้ช

2.3.2 รูปแบบการโค้ชที่โค้ชมักคล้อยตามนักกีฬา (Submissive Style) คือ การที่โค้ชตัดสินใจในการฝึกหรือชี้แนะแนวทางในการจัดกิจกรรมเกี่ยวกับการฝึกให้นักกีฬารับรู้เพียงเล็กน้อย ไม่มีการชี้แนะหรือให้ข้อมูลย้อนกลับแก่นักกีฬา ปล่อยให้ นักกีฬาฝึกกันเอง

2.3.3 รูปแบบการโค้ชที่โค้ช เปิดโอกาสให้ นักกีฬา มีส่วนร่วมในการตัดสินใจ (Cooperative Style) คือ การที่โค้ชสอนและฝึกนักกีฬา โดยให้นักกีฬา มีส่วนร่วมในการตัดสินใจ โค้ชจะเป็นผู้ชี้แนะแนวทางให้กับนักกีฬาก้าวไปสู่จุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ และโค้ชจะรับฟังความคิดเห็นของนักกีฬา

3.ความสำเร็จ (Success) คือ ความสำเร็จในการแข่งขันของงานวิจัยนี้มุ่งศึกษา ความสำเร็จในการแข่งขันของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักกีฬาแบดมินตันชายอายุระหว่าง 15-16 ปี ที่ลงแข่งขันในประเภทชายเดี่ยวรุ่นอายุไม่เกิน 16 ปี ในการแข่งขันแบดมินตันรายการพระจอมเกล้าพระนครเหนือไอโฟน 54 ระหว่างวันที่ 20-24 เมษายน พ.ศ.2554 จำนวนทั้งหมด 99 คน โดยทำการเลือกแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive sampling) และเพื่อการหาความสัมพันธ์ 2 แบบ จึงแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ

3.1 ความสำเร็จตามความคาดหวังของนักกีฬา (Performance goal) หมายถึง ความสำเร็จที่เกิดจากการที่นักกีฬากำหนดเป้าหมายการกระทำของตนเองสำหรับการแข่งขัน (โดยนำข้อมูลที่กลุ่มตัวอย่างเลือกทำในแบบสอบถามมาแบ่งกลุ่ม) มีจำนวนทั้งหมด 99 คน ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ

3.1.1 กลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับสูง คือ นักกีฬาที่สามารถบรรลุเป้าหมายตามที่ตนเองกำหนดไว้ มีจำนวน 52 คน

3.1.2 กลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับต่ำ คือ นักกีฬาที่ไม่สามารถบรรลุเป้าหมายตามที่ตนเองกำหนดไว้ มีจำนวน 47 คน

3.2 ความสำเร็จตามผลลัพธ์จากการแข่งขันของนักกีฬา (Outcome goal) หมายถึง ความสำเร็จที่เกิดจากการแข่งขันจริงของนักกีฬา (โดยนำข้อมูลผลการแข่งขันจริงของกลุ่มตัวอย่างในรายการที่กำหนดมาแบ่งกลุ่ม) มีจำนวนทั้งหมด 99 คน ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ

3.2.1 กลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับสูง คือ นักกีฬาที่แข่งขันเข้ารอบ 32 คน ถึงรอบชิงชนะเลิศ มีจำนวน 32 คน

3.2.2 กลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับต่ำคือ นักกีฬาที่แข่งขันเข้ารอบ 128 คน ถึงรอบ 64 คน มีจำนวน 67 คน

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

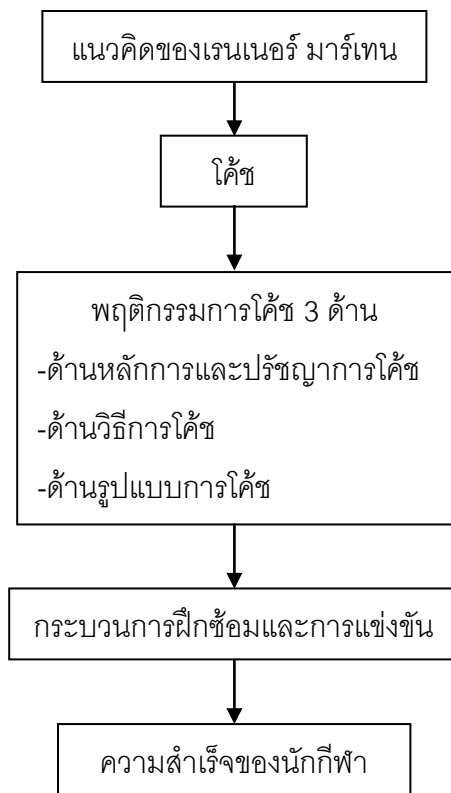
1.เป็นแนวทางสำหรับโค้ชในการพัฒนาพฤติกรรมโค้ชในกีฬาแบดมินตันหรือกีฬารชนิดอื่นๆ เพื่อมาประยุกต์ใช้ในการฝึกซ้อมและการแข่งขันและพัฒนาให้นักกีฬาในด้านต่างๆ

2.เป็นแนวทางในการแก้ปัญหา และส่งเสริมกีฬาแบดมินตันให้มีความเจริญก้าวหน้า มีประสิทธิภาพ และนำไปสู่การพัฒนาเป็นกีฬาอาชีพ

3.เป็นแนวทางในการศึกษาค้นคว้าเพื่อนำไปสู่งานวิจัยอื่นทางการโค้ชกีฬาต่อไป

กรอบแนวคิดในการวิจัย

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

แนวคิดและทฤษฎี

จากการศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยทั้งในประเทศและต่างประเทศที่เกี่ยวข้อง มีหัวข้อ ดังนี้

1. ประวัติกีฬาแบดมินตัน
2. แนวคิด ทฤษฎีเกี่ยวกับพฤติกรรม
3. แนวคิด ทฤษฎีเกี่ยวกับการโค้ช
4. แนวคิด ทฤษฎีเกี่ยวกับการตั้งเป้าหมาย
5. คุณลักษณะเด่นของผู้ประสบความสำเร็จ 10 ประการ
6. ทฤษฎีพัฒนาการทางสติปัญญา
7. ทฤษฎีความแตกต่างระหว่างบุคคล
8. หลักเกณฑ์การคิดคะแนนสะสมการแข่งขันแบดมินตัน
9. แผนยุทธศาสตร์การกีฬา
10. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
  - 10.1 งานวิจัยในประเทศ
  - 10.2 งานวิจัยต่างประเทศ

1. ประวัติกีฬาแบดมินตัน

ประวัติกีฬาแบดมินตันในประเทศไทย

การเล่นแบดมินตันได้เข้ามาสู่ประเทศไทยในราวปี พ.ศ. 2456 โดยเริ่มเล่นกีฬาแบดมินตันแบบมีตาข่าย โดยพระยานิพัทยกุลพงษ์ ได้สร้างสนามขึ้นที่บ้าน ซึ่งตั้งอยู่ริมคลองสมเด็จพระเจ้าพระยาธนบุรีแล้วนิยมเล่นกันอย่างแพร่หลายออกไปส่วนมากเล่นกันตามบ้านผู้ที่มีตระกูลวังเจ้านาย และในราชสำนักการเล่นแบดมินตันครั้งนั้นนิยมเล่นข้างละ 3 คนกันมาก ประมาณปีพ.ศ. 2462 สโมสรกลาโหมได้เป็นผู้จัดแข่งขันแบดมินตันทั่วไปขึ้นเป็นครั้งแรกโดยจัดการแข่งขัน 3 ประเภท ได้แก่ ประเภทเดี่ยว ประเภทคู่ และประเภทสามคนปรากฏว่าทีมแบดมินตันบางขวางนนทบุรี(โรงเรียนราชวิทยาลัยบางขวางนนทบุรี) ชนะเลิศทุกประเภท นอกจากนี้มีนักกีฬาแบดมินตันฝีมือดีเดินทางไปแข่งขันยังประเทศใกล้เคียงอยู่บ่อยๆ

ต่อมาปี พ.ศ. 2494 พระยาจินดารักษ์ได้ก่อตั้งขึ้นเป็นสมาคมชื่อว่า "สมาคมแบดมินตันแห่งประเทศไทย" เมื่อแรกตั้งมีอยู่ 7 สโมสรคือ สโมสรสมานมิตรสโมสรบางกอกสโมสรนิวยอร์กสโมสรยูนิตี

สโมสร ส.ธรรมภักดี สโมสรสิงห์อุดม และสโมสรศิริบำเพ็ญบุญ ซึ่งในปัจจุบันนี้เหลือเป็นสโมสรสมาชิกของสมาคมอยู่เพียง 2 สโมสร คือสโมสรนิวบอย และสโมสรยูนิตีเท่านั้น และในปีเดียวกันสมาคมแบดมินตันแห่งประเทศไทยก็ได้สมัครเข้าเป็นสมาชิกของสหพันธ์แบดมินตันนานาชาติด้วย สมาคมแบดมินตันแห่งประเทศไทยมีนักกีฬาแบดมินตันที่มีฝีมือดีอยู่มากและจากการที่ได้เข้าแข่งขันในรายการต่างๆ ของโลกได้สร้างชื่อเสียงให้กับประเทศไทยเป็นอย่างมากทั้งโรมัสคัพ อูเบอร์คัพ และการแข่งขันโอลิมปิกแลนด์ ซึ่งวงการแบดมินตันถือว่าเป็นการแข่งขันชิงชนะเลิศของโลกประเภทรายบุคคล ซึ่งนักกีฬาของประเทศไทยก็เคยได้ตำแหน่งรองชนะเลิศทั้งประเภทชายเดี่ยวและชายคู่มาแล้ว วงการแบดมินตันของไทยยกย่อง นายประวัติ ปัตตพงศ์ (หลวงธรรมบุญวุฒิมิตร) เป็นบิดาแห่งวงการแบดมินตันของประเทศไทย

ปัจจุบันกีฬาแบดมินตันในประเทศไทยเป็นที่นิยมกันมาก เล่นกันทั่วประเทศทั้งเด็กผู้ใหญ่ ผู้หญิง ผู้ชาย มีการเรียนการสอนในโรงเรียนในสถาบันอุดมศึกษามีสนามแบดมินตันอยู่ทั่วประเทศ มีอุปกรณ์ที่ได้มาตรฐานซึ่งผลิตได้เอง มีการอบรมฝึกสอนกีฬาแบดมินตันโดยองค์กรที่มีมาตรฐานมีผู้ฝึกสอนทั้งในประเทศและต่างประเทศที่ทำงานเต็มเวลา มีการรวมการผู้ตัดสินที่เป็นมาตรฐาน มีรายการแข่งขันภายในประเทศที่จัดขึ้นในแต่ละปีไม่น้อยกว่า 20 รายการ มีนักกีฬาที่มีความสามารถติดอันดับ 1 ใน 10 ของโลกทั้งชายและหญิง ภายใต้การทำงานของสมาคมแบดมินตันแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ที่จริงจังและเข้มแข็ง และเชื่อว่าอีกไม่นานประเทศไทยคงจะก้าวหน้าไปเป็นผู้นำในกีฬาแบดมินตันของโลกในโอกาสข้างหน้าอย่างแน่นอน (สมาคมแบดมินตันแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์)

2.แนวคิด ทฤษฎีเกี่ยวกับพฤติกรรม

ความหมายของพฤติกรรม

ราชบัณฑิตยสถาน (2525) กล่าวว่า พฤติกรรม (Behavior) หมายถึง การกระทำหรืออาการที่แสดงออกทางการเคลื่อนไหว ความคิดของบุคคลที่ตอบสนองต่อสิ่งเร้าภายในจิตใจและภายนอก อาจทำไปโดยรู้ตัว ไม่รู้ตัว อาจเป็นพฤติกรรมที่พึงประสงค์และไม่พึงประสงค์ ผู้อื่นอาจสังเกตการกระทำนั้นได้และสามารถใช้เครื่องมือทดสอบได้

เฉลิมพล ต้นสกุล (2541) กล่าวว่า พฤติกรรม หมายถึง ปฏิกริยาและกิจกรรมทุกชนิดที่มนุษย์แสดงออกทางรูปธรรม นามธรรมตลอดเวลา สังเกตได้ด้วยประสาทสัมผัส วาจา และการกระทำสามารถแบ่งพฤติกรรมออกได้เป็น 2 ประเภท คือ พฤติกรรมภายนอก (Overt Behavior) ซึ่งเป็นการกระทำที่สังเกตได้ด้วยประสาทสัมผัสหรืออาจใช้เครื่องมือช่วย และพฤติกรรมภายใน (Covert Behavior) ซึ่งเป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นภายในจิตใจ บุคคลอื่นไม่สามารถสังเกตได้

โยธิน ศันสนยุทธ์ (2533) และอัครฤทธิ์ หอมประเสริฐ (2543) กล่าวว่า พฤติกรรม หมายถึง การกระทำที่สังเกตได้ เช่น การพูด การเดิน การเต้นของหัวใจ การรับรู้ การคิด การจำ และการรู้สึก การกระทำที่สังเกตไม่ได้ เช่น ผู้กระทำรู้ตัว ไม่รู้ตัว หรือเป็นพฤติกรรมที่พึงประสงค์และไม่พึงประสงค์เป็นการกระทำเพื่อตอบสนองของความต้องการของแต่ละบุคคล ซึ่งสัมพันธ์กับสิ่งกระตุ้นภายในและภายนอก

จากความหมายของพฤติกรรมที่กล่าวมาแล้วข้างต้นสรุปได้ว่า พฤติกรรมหมายถึง การกระทำหรืออาการที่แสดงออกของจิตใจทั้งภายในและภายนอก เป็นการกระทำเพื่อสนองความต้องการของบุคคล ซึ่งบุคคลอื่นสังเกต และใช้เครื่องมือทดสอบได้

องค์ประกอบของพฤติกรรม

พฤติกรรมมนุษย์มีองค์ประกอบ 7 ประการ (Cronbach, 1972)

1. ความมุ่งหมาย (Goal) เป็นความต้องการที่ทำให้เกิดกิจกรรมเพื่อสนองตอบความต้องการที่เกิดขึ้น ความต้องการบางอย่างสามารถตอบสนองได้ทันที แต่บางอย่างต้องใช้เวลาจนถึงบรรลุความต้องการได้

2. ความพร้อม (Readiness) คือ ระดับวุฒิภาวะหรือความสามารถที่จำเป็นในการทำกิจกรรมเพื่อสนองความต้องการ

3. สถานการณ์ (Situation) เป็นเหตุการณ์ที่เปิดโอกาสให้เลือกทำกิจกรรมเพื่อสนองความต้องการ

4. การแปลความหมาย (Interpretation) ก่อนที่จะทำกิจกรรมหนึ่งลงไป มนุษย์จะพิจารณาสถานการณ์ก่อนแล้วจึงตัดสินใจเลือกวิธีการที่เกิดความพึงพอใจมากที่สุดเพื่อตอบสนองความต้องการ

5. การตอบสนอง (Response) เป็นการกระทำกิจกรรมเพื่อสนองตอบความต้องการโดยวิธีการที่ได้เลือกแล้วในขั้นแปลความหมาย

6. ผลที่ได้รับหรือผลที่ตามมา (Consequence) เมื่อทำกิจกรรมแล้วย่อมได้รับผลการกระทำนั้น ผลที่ได้รับอาจเป็นไปตามที่คาดคิดหรืออาจตรงข้ามก็ได้

7. ปฏิกริยาต่อความผิดหวัง (Reaction to Thwarting) ในกรณีที่ไม่สามารถตอบสนองความต้องการได้ มนุษย์ก็อาจจะย้อนกลับไปแปลความหมายของสถานการณ์และเลือกวิธีการใหม่

3.แนวคิด ทฤษฎีเกี่ยวกับการโค้ช

ความหมายของโค้ช

พิชิต ภูติจันทร์ (2535) ได้ให้ความหมายของโค้ชไว้ดังนี้ โค้ช (Coach) คือบุคคลที่ทำหน้าที่เกี่ยวกับการฝึกซ้อม การเตรียมทีม นักกีฬา ด้วยการสอนเทคนิคและแทคติคตลอดจนควบคุม นักกีฬา โค้ชจำเป็นต้องมีความรู้ ความเข้าใจ มีความชำนาญ มีอำนาจ มีบทบาทในการควบคุมดูแล ตลอดทั้งทำหน้าที่ในการวางแผน และการแก้ปัญหาในเหตุการณ์ปัจจุบันได้อย่างชาญฉลาด ต้องมี คุณธรรมและจริยธรรมประจำตัว โค้ชจึงต้องมีหลักปรัชญาจรรยาบรรณทางกีฬาและคุณธรรมประจำใจของโค้ชเป็นแนวทางในการปฏิบัติหน้าที่ของโค้ช ซึ่งจะสะท้อนให้เห็นความสามารถของโค้ชได้

สำออง พวงบุตร (2520) ได้ให้ความหมายของโค้ชซึ่งกล่าวในเรื่องปรัชญาของโค้ชไว้ว่าโค้ชที่ดีคือครูที่ดี โค้ชที่จะประสบความสำเร็จต้องเป็นทั้งครูและนักบริหารที่ดีด้วย (A Good Coach is a Good Teacher, A Great Coach is a good Teacher and a Good Organizer)

สุปราณี ขวัญบุญจันทร์ (2541) กล่าวว่า เป็นบุคคลที่มีส่วนสำคัญในการพัฒนาความสามารถของนักกีฬาทั้งด้านทักษะ สมรรถภาพทางกาย สมรรถภาพทางจิตใจ โค้ชที่ประสบความสำเร็จและมีชื่อเสียงได้นั้นต้องใช้เวลา ประสบการณ์ ความเสียสละ และความอดทนเป็นอย่างมาก สิ่งสำคัญประการหนึ่งที่โค้ชควรคำนึง คือ การโค้ชทุกครั้งควรมุ่งเน้นพัฒนาทางความสามารถของนักกีฬามากกว่ามุ่งเน้นเพียงชัยชนะเท่านั้น

พฤติกรรมโค้ช (Coaching Behaviors)

นิติพันธ์ สระภักดี (2551) กล่าวว่า โค้ชเป็นคำที่รู้จักกันดีในหมู่นักกีฬา ซึ่งโค้ชหมายถึง ผู้ที่ฝึกกีฬาเพื่อการเล่นหรือการแข่งขัน งานของโค้ชก็คือการให้คำแนะนำและถ่ายทอดความรู้เรื่องกีฬาที่ตนรับผิดชอบเพื่อให้นักกีฬาพัฒนาเต็มศักยภาพที่ต้องอาศัยหลักการสอนและหลักจิตวิทยาเข้ามาเกี่ยวข้อง

สุปราณี ขวัญบุญจันทร์ (2541) กล่าวถึงพฤติกรรมของโค้ช (Behavior of the coach) ว่า พฤติกรรมของโค้ชมีอิทธิพลต่อตัวนักกีฬาเพราะพฤติกรรมของโค้ชสามารถกระตุ้นหรือสร้างแรงจูงใจให้นักกีฬาขยันซ้อม และตั้งใจแสดงความสามารถในการแข่งขันอย่างเต็มที่

ประสิทธิภาพ (Effective) หมายถึง การทำงานที่มีคุณภาพและบรรลุตามความคาดหวังโดยใช้การจัดการกับทรัพยากรและเวลาได้อย่างประหยัดและคุ้มค่า (Longman Dictionary, 1984) กล่าวโดยทั่วไป พฤติกรรมโค้ชที่มีประสิทธิภาพ คือ การที่โค้ชปฏิบัติตามหลักพฤติกรรมศาสตร์และหลักจิตวิทยา เพื่อปรับและรักษาทักษะของนักกีฬาให้คงที่หรืออีกความหมายหนึ่งของพฤติกรรมโค้ช คือ การรวบรวมความรู้หลักการต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติงานของโค้ชและสามารถนำความรู้และประสบการณ์มาแสดงออกในการปฏิบัติหน้าที่ให้ประสบผลสำเร็จ

เรนเนอร์ มาร์เทิน (Rainer Martens, 2004) ได้จำแนกพฤติกรรมการโค้ชออกเป็น 3 ด้าน ซึ่งประกอบด้วย ปรัชญาการโค้ช วิธีการโค้ช และรูปแบบการโค้ช มีรายละเอียดดังนี้

ปรัชญาการโค้ช (Philosophy)

เรนเนอร์ มาร์เทิน (Rainer Martens, 2004) กล่าวว่า คำว่า “ปรัชญา” (Philosophy) มาจากภาษากรีก คือ Philos ซึ่งหมายถึงความรักหรือเพื่อน รวมกับคำว่า Sophos ซึ่งหมายถึง ความฉลาดหรือความรอบรู้ ปรัชญาจึงหมายถึงความถึง ความรักในความรู้ ซึ่งถ้าจะแปลตามตัวแล้วคงจะไม่สื่อความหมายแต่อย่างไร ปรัชญาจึงน่าจะหมายถึงความถึง ความเชื่อหรือหลักการที่จะเป็นแนวทางสู่ การปฏิบัติ สำหรับโค้ชการมีปรัชญาของการสอนกีฬาจะช่วยให้โค้ชมีแนวคิดหรือแนวทางที่ยึดถือ ปฏิบัติต่อไปในชีวิตประจำวัน ซึ่งตรงกันข้ามกับโค้ชที่ไม่มีปรัชญาของการสอนกีฬา จะทำให้ขาด แนวทางในการปฏิบัติเพื่อไปสู่จุดหมายปลายทาง โดยความจริงแล้วแม้การเป็นโค้ชที่ดีจะต้องมีองค์ ความรู้ทางด้านวิทยาศาสตร์การกีฬา การจัดการทางกายภาพ และการเสริมสร้างเทคนิคและแทคติก แต่ปรัชญาของการโค้ชจะเป็นตัวกำหนดว่าโค้ชจะใช้องค์ความรู้ที่มีอยู่อย่างชาญฉลาดได้อย่างไร ปรัชญาจึงเป็นสิ่งที่มีความสำคัญในการที่จะช่วยให้โค้ชได้มองเห็นตัวเองว่าเป็นโค้ชอย่างไร กำลังจะ ทำอะไร ทำเพื่ออะไร ทำกับใคร และจะทำอย่างไร เพราะปรัชญาของโค้ชคือสิ่งที่ทำให้โค้ชมอง สถานะการณ์และประสบการณ์ในชีวิตต่างกัน ปรัชญาของโค้ชจะมีผลต่อความรู้สึกละเอียดของโค้ชที่มีต่อ เหตุการณ์ในอดีต มีผลต่อความคิดเห็น/ทัศนคติของโค้ชที่มีต่อสิ่งที่กำลังเกิดขึ้นในปัจจุบัน และมีผล ต่อความคาดหวังต่อสิ่งที่เกิดขึ้นในอนาคต นั่นคือปรัชญาของโค้ชเป็นตัวกำหนดการคิดการกระทำ ทุกอย่าง ซึ่งรวมถึงกระบวนการการตัดสินใจด้วย

มีคำกล่าวที่ว่า “ถ้าคุณไม่รู้ว่าคุณจะไปที่ไหน ก็จะไม่มียานพาหนะที่จะพาคุณไปถึง ได้” ในการที่คุณจะไปไหนได้ คุณจะต้องรู้เสียก่อนว่าคุณจะไปไหน และโดยเนื้อหาต่อไปนี้จะทำให้ เห็นที่ถนนกับคุณ แต่มันก็ขึ้นอยู่กับคุณที่จะเลือกถนนที่ถูกต้อง โค้ชถ้าปราศจากปรัชญาก็จะขาด แนวทางและความช่วยเหลือในการที่จะฝ่าฟันกับอุปสรรคและแรงกดดันของสังคม ดังเช่นเรื่องที่คุณ จะได้อ่านต่อไปนี้

“ มีชายชราพบกับเด็กผู้ชายคนหนึ่งกำลังเดินทางเข้าไปในเมืองและเด็กผู้ชายเป็นคนขี่ลา พวกเขาได้เดินทางผ่านคนกลุ่มหนึ่ง ซึ่งมีคนพูดขึ้นว่ารู้สึกละอายใจที่เด็กผู้ชายเป็นคนขี่ลาแต่ชายชรา ถูกปล่อยให้เดิน เมื่อพวกเขาได้ยินคำวิพากษ์วิจารณ์ดังนั้น เลยตัดสินใจเปลี่ยนตำแหน่งกันโดยให้ชาย ชราเป็นผู้ขี่ลาแทน หลังจากนั้นก็เดินผ่านคนอีกกลุ่มหนึ่ง และมีคนพูดขึ้นอีกว่ารู้สึกละอายใจกับชาย ชราที่ให้เด็กผู้ชายตัวเล็กๆต้องเดิน เมื่อได้ยินดังนั้นชายชราเลยลงจากลา และเดินไปด้วยกันทั้งคู่ เมื่อ ผ่านไปไม่นานก็เจอคนอีกกลุ่มซึ่งก็ได้ตะโกนมาอีกว่า “ทำไมโง่งจัง มีลาให้ขี่ทำไมไม่ขี่ ลงมาเดินทำไม” เมื่อทั้งสองได้ยินก็เลยขึ้นไปขี่ลาด้วยกันทั้งคู่ พอผ่านไปเจอคนบอกอีกว่า “ไม่สงสารลาตัวเล็กๆ บ้าง หรือที่ต้องแบกน้ำหนักทั้งสองคน” ชายชราและเด็กผู้ชายก็เลยตัดสินใจลงจากลา และช่วยกันแบกลา

เดินข้ามสะพาน ในขณะที่พวกเขากำลังเดินข้ามสะพานอยู่ มือของพวกเขาที่รู้สึกอ่อนแรงและไม่สามารถจับลาไว้ได้ จนในที่สุดลาจึงตกลงไปในแม่น้ำและจมน้ำตาย การปฏิบัติของคนทั้งสองในเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า ถ้าคุณพยายามที่จะทำให้คนทุกคนเกิดความพึงพอใจ สุดท้ายคุณก็จะสูญเสียลาของคุณไป”

เมื่อคุณเป็นโค้ช ปรัชญาในการโค้ชจะเป็นสิ่งที่มีความสำคัญมากกว่าความรู้เรื่องกีฬา ในการที่จะทำให้คุณไม่เสียลาของคุณไป การมีปรัชญาจะช่วยจำกัดความไม่แน่ใจในการทำงานของตนเอง ความมีวินัย หลักเกณฑ์การทำงาน การแข่งขันที่จะเกิดขึ้นในอนาคต วัตถุประสงค์ระยะยาวและระยะสั้น และปัญหาต่างๆ ของการสอนกีฬา ดังนั้น จึงเป็นสิ่งที่ดีถ้าโค้ชจะให้เวลากับการพัฒนาปรัชญาของการโค้ชเท่ากับการใช้เวลาในการพัฒนาความรู้ทางด้านเทคนิคทักษะของกีฬาที่สอนอยู่

โค้ชทุกคนต่างก็มีปรัชญาในการดำเนินชีวิต ดังนั้นโค้ชจึงต้องการปรัชญาในการโค้ชเช่นกัน ซึ่งในการที่จะพัฒนาปรัชญาการโค้ชที่ดี โค้ชจะต้องพิจารณาว่ารู้จักตนเองดีแค่ไหน รู้จักผู้เล่นหรือนักกีฬาของเราลึกซึ้งเพียงไร รู้จักกีฬาในชนิดนั้นมากน้อยขนาดไหนและอะไรคือเป้าหมายและเป็นสิ่งที่เราต้องการได้รับในฐานะโค้ช และสำหรับการโค้ชนักกีฬา โค้ชควรมีเป้าหมายในการฝึกเพื่อจะสามารถสอนนักกีฬาได้ตามเป้าหมายนั้นๆ และจะนำไปสู่การประสบความสำเร็จ

เรนเนอร์ มาร์เทน (Rainer Martens, 2004) ได้กำหนดเป้าหมายของการฝึกกีฬาแบ่งได้เป็น 2 ประเภท คือ

1. ชัยชนะเป็นอันดับแรก นักกีฬาเป็นอันดับรอง (Winning First, Athletes Second) คือ การที่โค้ชสอนและฝึกนักกีฬาเพื่อนำไปสู่ชัยชนะ เป้าหมายในการฝึกประเภทนี้อยู่ที่ชัยชนะอย่างเดียว โดยโค้ชมุ่งหวังให้นักกีฬาเป็นผู้ชนะเลิศในการแข่งขัน มีชื่อเสียงเป็นที่ยอมรับจากสังคม มีสถิติติดอันดับโลก ซึ่งทั้งโค้ชและนักกีฬาจะต้องเสียสละ อดทน และฝึกซ้อมอย่างจริงจัง โค้ชที่มีเป้าหมายแบบนี้จะมองเห็นความสำคัญของการพัฒนาตัวนักกีฬา โค้ชจะทุ่มเทการฝึกซ้อมอย่างหนักโดยไม่สนใจต่อสิ่งแวดล้อมรอบๆ ตัว โค้ชจะสอนและฝึกนักกีฬาโดยเน้นในเรื่องทักษะและเทคนิคที่จำเป็นสำหรับการได้รับชัยชนะ สอนให้นักกีฬารู้จักการใช้กฎ กติกา มารยาทและระเบียบการแข่งขันเพื่อไม่ให้เสียเปรียบคู่ต่อสู้ ให้ความสำคัญกับนักกีฬาที่มีความสามารถสูง ปลูกฝังให้นักกีฬามีความมุ่งมั่นและมั่นใจในการแสดงความสามารถออกมาอย่างเต็มศักยภาพเพื่อสร้างผลงานแห่งความสำเร็จ

ปัจจัยที่สำคัญที่สุดในการออกแบบการฝึกซ้อม คือ ระดับความสำคัญของชัยชนะ โค้ชบางคนพูดว่าชัยชนะเป็นสิ่งที่สำคัญน้อยที่สุด แต่ในทางปฏิบัติดูเหมือนจะไม่เป็นเช่นนั้น ยกตัวอย่างเช่น โค้ชที่ให้นักกีฬาฝีมือดีที่สุดเท่านั้นลงแข่งขัน โค้ชที่ให้นักกีฬาที่ได้รับบาดเจ็บแต่ฝีมือดี

ลงแข่งขัน หรือโค้ชที่ตะโกนต่อว่านักกีฬาเมื่อนักกีฬาทำผลงานที่น่าผิดหวัง ตัวอย่างโค้ชเหล่านี้แสดงให้เห็นว่าพวกเขาให้ความสำคัญกับชัยชนะมากกว่าการพัฒนาทักษะของนักกีฬา

2. นักกีฬาเป็นอันดับแรก ชัยชนะเป็นอันดับรอง (Athletes First, Winning Second) คือการที่โค้ชสอนและฝึกนักกีฬาเพื่อพัฒนาตัวนักกีฬา เป้าหมายในการฝึกประเภทนี้อยู่ที่การพัฒนาตัวนักกีฬา โดยโค้ชมุ่งหวังที่จะพัฒนานักกีฬาทั้งด้านร่างกายและจิตใจ รวมไปถึงพัฒนาบุคลิกภาพและความมีน้ำใจเป็นนักกีฬา โค้ชจะสอนให้นักกีฬารู้จักการควบคุมอารมณ์ หรือมีชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข โดยฝึกให้นักกีฬามีระเบียบวินัย มีความรับผิดชอบ รู้จักตัวของตัวเอง และสอนให้นักกีฬารู้จักพัฒนาตนเองอย่างเป็นลำดับขั้น

ในฐานะโค้ช การตัดสินใจทุกอย่างรวมไปถึงพฤติกรรมกรรมการแสดงออก ควรทำเพื่อประโยชน์ของนักกีฬาเป็นอันดับแรก หลังจากนั้นคุณอาจพัฒนานักกีฬาหรือทีมเพื่อเพิ่มโอกาสในการได้รับชัยชนะมากขึ้นเป็นอันดับรองแต่ในทางปฏิบัติแล้วเป็นสิ่งที่ยากมากทุกวันนี้องค์กรกีฬาบางองค์กรมีผู้บริหารที่ต้องการให้โค้ชปฏิบัติตรงกันข้ามกับคำว่า “นักกีฬาเป็นอันดับแรก ชัยชนะเป็นอันดับรอง (Athletes First, Winning Second)” ซึ่งอาจเป็นวัตถุประสงค์ส่วนตัวของโค้ชคนนั้นคือการได้รับชัยชนะหรือเป็นเพราะแรงกดดันจากผู้อื่น ถึงแม้ว่าโค้ชบางคนจะใช้กีฬาสอนให้เยาวชนเป็นคนดีของสังคม แต่หากโค้ชคนนั้นไม่สามารถทำให้เยาวชนชนะการแข่งขันได้ ก็มักจะถูกมองว่าเป็นโค้ชที่ทำงานบกพร่องและถูกไล่ออก เหตุการณ์นี้เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริงในแวดวงกีฬาปัจจุบันจนกลายเป็นวัฒนธรรมแต่การศึกษาเกี่ยวกับกีฬาสมัยใหม่ที่มุ่งเน้นให้ทุกฝ่ายคำนึงถึงประโยชน์ของนักกีฬาก่อนชัยชนะ ทำให้บุคลากรทางการกีฬารุ่นใหม่ทั้งผู้จัดการแข่งขันและโค้ชหันมาสนใจการพัฒนาทักษะของนักกีฬาก่อนและลดความสำคัญของชัยชนะลงเพราะฉะนั้นในอนาคตอันใกล้วัฒนธรรมความเชื่อเดิมในแวดวงกีฬาก็อาจเปลี่ยนแปลง จากเดิมที่เราต้องตั้งคำถามว่า เราทำให้ทีมชนะไปแล้วกี่ครั้ง อาจจะต้องเปลี่ยนเป็นว่า เราทำให้นักกีฬามีทักษะมากขึ้นจนกลายเป็นผู้ชนะได้กี่ครั้ง

บทสรุปของเป้าหมายของการฝึกกีฬา

ในเกมการแข่งขันทุกเกมย่อมจะมีผลแพ้ชนะควบคุมมาด้วยเสมอ เมื่อเราพิจารณาเรื่องของการแพ้ชนะในหลายๆ มุมมอง เราจะเห็นว่าการแข่งขันนั้นสร้างเยาวชนได้หลายประเภท บางคนแข่งขันเพื่อความสนุกสนาน บางคนแข่งขันเพื่อต้องการเป็นที่หนึ่ง บางคนลองผิดลองถูกเพื่อการเรียนรู้ทักษะใหม่ๆ เพราะฉะนั้นการมองการแข่งขันในหลายๆ มุมมอง โดยไม่จำเพาะเจาะจงว่าการแข่งขันคือชัยชนะเท่านั้น จะทำให้การแข่งขันแต่ละครั้งมีสีสันและสามารถทำให้เยาวชนรู้สึกว่าการไขว่คว้าชัยชนะเป็นสิ่งที่สนุกสนาน ทั้งนี้เยาวชนจะตระหนักถึงมุมมองที่แตกต่างเหล่านี้ได้ก็ด้วยคำแนะนำของโค้ช โค้ชต้องทำให้เยาวชนคิดถึงความรับผิดชอบต่อผู้อื่น และที่สำคัญคือยอมรับและเห็นคุณค่าของตนเอง

พิชิต ภูติจันทร์ (2535) ได้ให้ความหมายของปรัชญาไว้ว่า ปรัชญา คือศาสตร์ที่วางด้วยหลักแห่งความรู้และความจริง เป็นการแสวงหาความรู้ ซึ่งเป็นหลักความจริงตามธรรมชาติแห่งวิทยาศาสตร์และตั้งอยู่บนหลักแห่งความยุติธรรมและได้ให้หลักปรัชญาในการเป็นโค้ชไว้ดังนี้

1. ต้องสร้างปรัชญาเป็นของตนเอง
2. มีหลักในการคัดเลือกนักกีฬาโดยใช้วิธีการที่ดีที่สุดและได้นักกีฬาที่ดีที่สุดเช่นกัน
3. แนะนำแนวปฏิบัติในทีมก่อนเริ่มการฝึกครั้งแรกภายหลังการคัดเลือกตัวได้แล้ว
4. วางแผนการฝึกให้รัดกุมครอบคลุมในทุกๆ ด้าน
5. ใช้หลักวิทยาศาสตร์การกีฬามาเกี่ยวข้อง
6. ประเมินทักษะเบื้องต้นยุทธวิธีการเล่น และสมรรถภาพทางกาย
7. คำนึงถึงอุปกรณ์การฝึกเครื่องอำนวยความสะดวกและหลักความปลอดภัยในการฝึก
8. ใช้จิตวิทยาในการจูงใจ สร้างขวัญและกำลังใจให้กับทีม
9. ส่งเสริมนักกีฬาให้ทำดีที่สุดและจริงจัง ทั้งในการฝึกและการแข่งขัน
10. ควบคุมดูแล กระตุ้นให้นักกีฬาคิดค้นตัวเอง ขยันหมั่นฝึกซ้อม จนมีพัฒนาการอยู่เสมอ
11. ฝึกนักกีฬาให้เกิดความเชื่อมั่นในตนเองและต่อทีม
12. ต้องแก้ปัญหาต่างๆ ในทีมบ้าง
13. ต้องมีจรรยาบรรณของการเป็นโค้ช

สุปราณี ขวัญบุญจันทร์ (2541) กล่าวว่า การเป็นโค้ชที่ดีควรมีปรัชญาในการสอนกีฬา เพื่อยึดถือเป็นหลักเกณฑ์ หรือเป็นแนวทางในการพัฒนาการด้านต่างๆ ของนักกีฬา โค้ชที่มีปรัชญามีความรู้ความชำนาญ เกี่ยวกับกีฬาที่ตนสอนอยู่และมีความเข้าใจในตัวนักกีฬานั้นจะสามารถทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ และมีความเชื่อมั่นในตัวเองเพราะสิ่งเหล่านี้เป็นพื้นฐานในการตัดสินใจได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม ในกรณีที่โค้ชไม่มีปรัชญาไว้เป็นแนวทางการปฏิบัติบางครั้งโค้ชอาจเดินหลงทางไปหรือไม่สามารถเดินไปสู่เป้าหมายที่กำหนดไว้

วิธีการโค้ช (Coaching Approach way)

พฤติกรรมของโค้ชที่แสดงออกถึงจุดมุ่งหมาย กระบวนการ ขั้นตอน ลักษณะและวิธีการดำเนินกิจกรรมที่โค้ชปฏิบัติในกระบวนการฝึกซ้อมและแข่งขันกีฬา เพื่อเพิ่มพูนประสิทธิภาพและสมรรถภาพทางด้านเทคนิค แทคติก และกลยุทธ์ในการเล่นของนักกีฬาและทีมกีฬาให้พร้อมสำหรับการแข่งขัน ซึ่งในที่นี้แบ่งเป็น 2 วิธี คือ วิธีการโค้ชแบบดั้งเดิม (Traditional Approach Way) และวิธีการโค้ชแบบนำเข้าสู่เกมการเล่น (Game Approach Way)

วิธีการโค้ชแบบดั้งเดิม (Traditional Approach)

เรนเนอร์ มาร์เทน (Rainer Martens, 2004) กล่าวว่า ในวิธีการโค้ชแบบดั้งเดิม (Traditional Approach) นี้จะเริ่มฝึกตั้งแต่ระดับพื้นฐานจนถึงระดับสูง เช่น การฝึกทักษะ การฝึก

เทคนิค จนทำให้นักกีฬาเกิดความชำนาญและมีความแม่นยำจากนั้นจะสอนเกี่ยวกับวิธีการแข่งขัน ซึ่งโค้ชมุ่งหวังให้นักกีฬาได้มีการปรับใช้เทคนิคและแทคติกแต่นักกีฬาไม่เคยฝึกสิ่งเหล่านั้นมาก่อน จึงทำให้ไม่มีประสบการณ์ และบ่อยครั้งที่แบบฝึกไม่มีความสัมพันธ์กันจึงไม่สามารถนำแบบฝึกที่ฝึกมาไปวางแผนเกมการเล่นหรือปรับใช้เทคนิคและแทคติกได้ ทำให้นักกีฬาเกิดความเบื่อหน่ายจากการฝึก เพราะมันอาจจะฝึกลายนานเกินไป ซึ่งโค้ชบางคนก็มีความเชื่อว่าการฝึกทักษะพื้นฐานซ้ำบ่อยๆ จะทำให้เทคนิคดีขึ้น แต่ในความเป็นจริงวิธีการโค้ชแบบดั้งเดิม (Traditional Approach) ทำให้ความสนุกในการเล่นกีฬาหายไปและการฝึกที่มากเกินไปจะส่งผลต่อความสามารถในการเล่นของนักกีฬาหรือเรียกว่าเป็นการทำลายแรงกระตุ้นของนักกีฬา และวิธีการโค้ชแบบนี้จะถูกควบคุมโดยโค้ชที่เป็นเผด็จการ

วิธีการโค้ชแบบนำเข้าสู่เกมการเล่น (Game Approach)

ในขณะที่มีการปฏิวัติการโค้ชกีฬาแบบเจียบๆทำให้วิธีการโค้ชแบบดั้งเดิม (Traditional approach) กำลังจะถูกยกเลิกโดย วิธีการโค้ชแบบนำเข้าสู่เกมการเล่น (The new game approach) ซึ่งสิ่งที่ถูกเน้นในการฝึก คือ รูปแบบการฝึกที่สอดคล้องกับการเล่นเกมหรือคล้ายเกมการแข่งขัน โดยสามารถนำไปปฏิบัติได้จริง สนุกสนานมีความท้าทาย และมีการเรียนรู้สถานการณ์ในขณะที่นักกีฬาได้เล่น นักกีฬาจะได้เรียนรู้ว่าจะทำอย่างไรสิ่งเหล่านี้เรียกว่า Tactical awareness เมื่อนักกีฬาเข้าใจถึงแทคติกที่ต้องใช้ นักกีฬาก็จะมีความกระตือรือร้นที่จะพัฒนาเป็นเพราะพวกเขามีแรงกระตุ้นที่จะเรียนรู้หรืออยากที่จะพัฒนาเทคนิคให้ดีขึ้น นักกีฬาจะรับฟังคำแนะนำของโค้ช เพราะโค้ชได้สอน สิ่งที่เขาอยากจะทำจะเรียนรู้

ภาพรวมคือเน้นให้นักกีฬาเข้าใจกับเกมโดยรวม ต่อจากนั้นโค้ชสอนให้นักกีฬาเรียนรู้วิธีการเล่นเกมรวมไปถึงแนะนำนักกีฬาว่าต้องทำอะไรภายในเกม ให้คิดตัดสินใจด้วยตนเองไม่ใช่สิ่งที่โค้ชแนะนำ เช่น ให้นักกีฬาคิดทบทวนเกี่ยวกับระดับทักษะที่ต้องใช้ในการเล่น ซึ่งสิ่งที่โค้ชแนะนำจะช่วยให้นักกีฬามีประสบการณ์มากขึ้น และยกตัวอย่างให้นักกีฬาว่าเขาสามารถเป็นผู้เชี่ยวชาญใน การเทคนิคที่สามารถจัดการกับแทคติกหรือสามารถอ่านรูปแบบการเล่นเกมได้ เพื่อที่จะได้เลือกใช้แทคติกได้อย่างฉลาดและถูกต้อง วิธีการโค้ชแบบนำเข้าสู่เกมการเล่น (Game Approach) จะให้นักกีฬา มีส่วนร่วมในการตัดสินใจ ซึ่งการให้อำนาจแก่นักกีฬาได้มีส่วนร่วมที่จะแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นภายในเกม นั้นคือส่วนสำคัญที่ก่อให้เกิดความสนุกสนานในการเล่นเกม

วิธีการโค้ชแบบนำเข้าสู่เกมการเล่นในช้งานอย่างไร(How to game approach work)

วิธีการโค้ชแบบนำเข้าสู่เกมการเล่น (Game Approach) เป็นพื้นฐานที่ใกล้เคียงกับการแก้ปัญหาในการเล่นเกม แต่ไม่ใช่แค่การโยนบอลแล้วปล่อยให้พวกเขาฝึกกันเอง ในการชี้แนะต้องมีทักษะในการวิเคราะห์สถานการณ์ระหว่างเกมด้วยตนเองโค้ชต้องมีโครงสร้างหรือยกตัวอย่างให้คล้ายกับสถานการณ์ในการเล่นเกม นักกีฬาจะได้เรียนรู้ว่าจะอะไรที่จะช่วยให้การเล่นเกมนำให้ดีขึ้น ซึ่งในการโค้ชจะทำการสิ่งเหล่านี้ได้ต้องมีองค์ประกอบดังนี้ คือ

1.รูปแบบในการเล่นเกมที่ชัดเจน (Shaping game) คือ การสอนที่นำไปสู่การเล่น เกม ซึ่งสามารถปรับเปลี่ยนให้เกิดความหลากหลายในการเรียนรู้สถานการณ์ต่างๆ ได้ เช่น สามารถปรับเปลี่ยนกติกาขณะฝึกได้ สามารถปรับเปลี่ยนจำนวนผู้เล่นให้ได้มีส่วนร่วมในการฝึกมากขึ้น สามารถปรับเปลี่ยนขนาดของสนามหรือประตูเพื่อให้ นักกีฬาเกิดความมุ่งมั่นมากขึ้น และสามารถปรับเปลี่ยนหรือตั้งเป้าหมายกับคะแนน

2.เน้นการเล่นเกมหรือการเล่นอย่างมีจุดหมาย (Focusing game)

3.ยกระดับการเล่นเกม (Enhancing game) คือ การที่โค้ชได้เพิ่มความท้าทาย การ ต่อรองเพื่อให้เกิดความสนุกสนานในการเล่นให้กำลังใจและให้การยอมรับเมื่อพวกเขา มีพัฒนาการที่ดีขึ้น

ข้อแตกต่างระหว่างวิธีการโค้ชแบบดั้งเดิม (Traditional approach)

กับ วิธีการโค้ชแบบนำเข้าสู่เกมการเล่น (Game approach) (Rainer Martens, 2004)

ข้อแตกต่างระหว่างวิธีการโค้ชแบบดั้งเดิม (Traditional approach) กับ วิธีการโค้ชแบบนำเข้าสู่เกมการเล่น (Game approach)	
Traditional approach	Game approach
-สอนทักษะพื้นฐาน เทคนิคแบบเฉพาะเจาะจง หลังจากนั้นจึงสอนภาพรวมของเกม	-สอนวิธีการเล่นเป็นเกมโดยรวมแล้วจึงสอนทักษะ เทคนิค แทคติก ที่ต้องใช้ภายในเกม
-มีการฝึกซ้ำๆ บ่อยครั้งของทักษะต่างๆ	-มีการฝึกคล้ายการเล่นเพื่อสอนเทคนิคแทคติก และแก้ไขเกมการเล่น
-โค้ชเป็นศูนย์กลาง เป็นคนออกคำสั่ง โดยตรง โดยไม่คำนึงถึงความต้องการของผู้เล่น	-นักกีฬามีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็น โดยโค้ชจะสอนแบบรวมๆ แล้วเน้นไปที่ความต้องการของผู้เล่น มีการสอนที่หลากหลาย
-นักกีฬามีความเบื่อหน่ายจากการฝึกที่ซ้ำๆ บ่อยๆ และเป็นเวลานาน และไม่เกิดแรงจูงใจในการฝึก	-นักกีฬามีความสนุกสนาน จากการฝึกที่ตรงประเด็นและท้าทาย ทำให้เกิดแรงจูงใจในการฝึก
-โค้ชต้องการให้นักกีฬามีการตอบสนองอย่างรวดเร็ว แต่ทำให้ไม่ได้พัฒนาความคิด	-โค้ชต้องการฝึกนักกีฬาให้มีการพัฒนาทางความคิด ความเข้าใจและตัดสินใจในการเลือกใช้ทักษะ
-เป็นการสอนแบบเผด็จการ	-เป็นการสอนที่มีการช่วยเหลือเกื้อกูลกัน

รูปแบบการโค้ช (Coaching Style)

สิ่งที่โค้ชสร้างขึ้นในกระบวนการฝึกให้ปรากฏในลักษณะของการสื่อสารหรือการปฏิบัติในการโค้ช เพื่อพัฒนาความสามารถปรับปรุงประสิทธิภาพและสมรรถภาพของนักกีฬาและทีมกีฬาให้ประสบความสำเร็จ ซึ่งในที่นี้แบ่งเป็น 3 รูปแบบ คือ รูปแบบ การโค้ชที่โค้ช เป็นผู้ควบคุมและออกคำสั่ง แต่ ผู้เดียว (Command Style) รูปแบบการโค้ชที่โค้ชมัก คล้อยตาม นักกีฬา (Submissive Style) และรูปแบบ การโค้ชที่โค้ช เปิดโอกาสให้ นักกีฬา มีส่วนร่วมในการตัดสินใจ (Cooperative Style)

เรนเนอร์ มาร์เทน (Rainer Martens, 2004) กล่าวว่า รูปแบบของโค้ชเป็นสิ่งที่มีความสำคัญข้อที่สองที่โค้ชจะต้องตัดสินใจเลือก เพราะรูปแบบของโค้ชเป็นตัวแสดงให้เห็นว่าโค้ชใช้ทักษะและยุทธวิธีอะไรในการโค้ชนักกีฬา บริหารการฝึกซ้อมและการแข่งขันอย่างไร อะไรเป็นวิธีที่โค้ชนำมาใช้ในการฝึกหัดนักกีฬา และสิ่งสำคัญที่สุดอะไรเป็นบทบาทของโค้ชที่แสดงกับนักกีฬา โดยทั่วไปเราจะสามารถจำแนกรูปแบบของโค้ชได้เป็น 3 แบบ คือ รูปแบบการโค้ชที่โค้ชควบคุมและออกคำสั่ง รูปแบบการโค้ชที่โค้ชมักคล้อยตามนักกีฬา หรือรูปแบบการโค้ชที่โค้ชเปิดโอกาสให้นักกีฬามีส่วนร่วมแสดงความคิดเห็น

1.รูปแบบการโค้ชที่โค้ชควบคุมและออกคำสั่ง (Command Style)

ในรูปแบบการโค้ชที่โค้ชควบคุมและออกคำสั่ง โค้ชจะเป็นผู้ตัดสินใจทุกอย่าง นักกีฬาจะเป็นผู้ทำตามคำสั่งของโค้ช โค้ชประเภทออกคำสั่งจะเป็นผู้ที่มีบทบาทในการบอกนักกีฬาว่า จะต้องทำอะไร นักกีฬาจะมีบทบาทเป็นผู้รับฟังและทำตาม

โค้ชที่มีการทำงานแบบออกคำสั่งสามารถพบเห็นได้ทั่วไปทั้งระดับชาติ มหาวิทยาลัยมัธยม โค้ชที่ไม่มีประสบการณ์ส่วนมากจะใช้การทำงานแบบออกคำสั่งเพราะรับอิทธิพลมาจากโค้ชของเขาหรือบุคคลอื่น แต่โค้ชบางท่านก็อาจใช้การทำงานแบบออกคำสั่งเพราะเป็นการช่วยปกปิดความไม่แน่นอนเกี่ยวกับความสามารถของตนเอง ถ้าโค้ชไม่เปิดโอกาสให้นักกีฬาถามคำถามและสามารถหลีกเลี่ยงการอธิบายเหตุผลว่าทำไมนักกีฬาถึงต้องทำ เมื่อนั้นการตอบคำถามอันเป็นที่ไม่พึงพอใจก็จะไม่เกิดขึ้นหรือไม่นักกีฬาก็เพียงได้แค่คิดแต่ไม่แน่ใจเท่านั้นเองอย่างไรก็ตาม การทำงานแบบออกคำสั่งก็เป็นวิธีที่ได้ผลกับกีฬาประเภททีมที่ต้องอาศัยการจัดการอย่างดี นักกีฬาจะไม่มีควมพยายามอย่างเต็มที่ถ้ามีการทำงานแบบประชาธิปไตย กีฬาประเภททีมไม่สามารถลงมือได้ทุก ๆ การตัดสินใจในสิ่งที่ต้องการทำ ความจริงการทำงานแบบออกคำสั่งเป็นวิธีที่ใช้ได้ผลถ้าชัยชนะเป็นจุดมุ่งหมายที่โค้ชให้ความสำคัญเป็นอันดับแรก และถ้าโค้ชเป็นผู้ที่มีอิทธิพลต่อนักกีฬาโดยไม่ต้องสนใจแรงจูงใจของนักกีฬาในการที่จะทำให้นักกีฬาเข้าร่วม แต่อย่างไรก็ตาม ก็มีข้อเสียที่สำคัญคือการเข้าร่วมของนักกีฬาจะมีได้เกิดขึ้นจากแรงจูงใจภายในตัวของนักกีฬา นักกีฬาอาจจะเข้าร่วมเพราะการยกยอของโค้ชหรือไม่ก็หลีกเลี่ยงการโกรธของโค้ช โค้ชที่ใช้การทำงานแบบออกคำสั่งยังทำให้การ

เข้าร่วมการกีฬาขาดความสนุกสนานและการประสบความสำเร็จจะเป็นของโค้ชไม่ใช่ของนักกีฬา ปัจจุบันการทำงานแบบออกคำสั่งเริ่มเป็นที่ไม่ยอมรับมากขึ้นเพราะเป็นการทำงานที่ปฏิบัติต่อนักกีฬาเหมือนหุ่นยนต์หรือทาส โค้ชจึงมักมีข้อบาดหมางกับนักกีฬาที่มีความสามารถสูงและมีความสัมพันธ์ที่ดีต่อนักกีฬาน้อยลง การทำงานแบบออกคำสั่งไม่สามารถไปด้วยกันได้โค้ชที่มีจุดมุ่งหมาย “นักกีฬาเป็นอันดับหนึ่ง ชัยชนะเป็นอันดับสอง ” และถ้าโค้ชมีจุดมุ่งหมายที่จะทำให้ให้นักกีฬามีการพัฒนาทางกาย จิตใจ และสังคมตลอดการเข้าร่วมกีฬา ถ้ามีจุดมุ่งหมายที่จะช่วยนักกีฬาให้มีการเรียนรู้การตัดสินใจ ถ้ามีจุดมุ่งหมายที่จะช่วยให้นักกีฬามีความเป็นตัวของตัวเอง เมื่อนั้นการทำงานแบบออกคำสั่งจะไม่ใช่แบบการทำงานที่โค้ชควรจะเป็น

2.รูปแบบการโค้ชที่โค้ชมักคล้อยตามนักกีฬา (Submissive Style)

รูปแบบการโค้ชที่โค้ชมักคล้อยตามนักกีฬา จะมีการตัดสินใจในการเตรียมการฝึกหรือชี้แนะแนวทางในการจัดกิจกรรมเกี่ยวกับการฝึกให้นักกีฬารับรู้เพียงเล็กน้อย แต่จะมีการตัดสินใจอย่างเด็ดขาดเมื่อการฝึกเกิดมีปัญหาลึกถึงไม่ได้เพื่อปกป้องความสามารถของตนเองเพราะโค้ชแบบนี้จะเป็นโค้ชที่มีคุณสมบัติที่ไม่เพียงพอสำหรับการเป็นโค้ช โค้ชที่มีการทำงานแบบคล้อยตามหรือยินยอมจะขาดความสามารถในการจัดการเกี่ยวกับการฝึกเป็นอย่างมากและไม่มีการชี้แนะหรือให้ข้อมูลย้อนกลับแก่นักกีฬา ขาดความรับผิดชอบเกี่ยวกับการฝึก มีความขี้เกียจเกินกว่าที่จะฝึกให้นักกีฬา โดยปล่อยให้ให้นักกีฬาฝึกกันเองโดยไม่คำนึงถึงผลการแข่งขัน โค้ชที่ทำงานแบบนี้ส่วนมากจะทำให้ให้นักกีฬาไม่ประสบความสำเร็จและทำให้นักกีฬาไม่เกิดการพัฒนาในตนเอง ซึ่งเปรียบเสมือนพี่เลี้ยงเด็กหรือเป็นโค้ชที่ด้อยค่า

3.รูปแบบการโค้ชที่โค้ชเปิดโอกาสให้นักกีฬามีส่วนร่วมแสดงความคิดเห็น (Cooperative Style)

รูปแบบการโค้ชที่โค้ชเปิดโอกาสให้นักกีฬามีส่วนร่วมแสดงความคิดเห็น จะให้นักกีฬามีส่วนร่วมในการตัดสินใจ แม้ว่าโค้ชเองจะเป็นผู้ที่มีความรับผิดชอบในการจัดการและชี้แนะแนวทางให้กับนักกีฬาก้าวไปสู่จุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ โค้ชจะรับฟังความคิดเห็นและให้นักกีฬามีส่วนร่วมในการตัดสินใจ ทั้งนี้โค้ชรู้ว่าเยาวชนจะไม่สามารถเจริญเติบโตขึ้นเป็นผู้ใหญ่ที่มีความรับผิดชอบได้ ถ้าปราศจากการเรียนรู้การตัดสินใจ

รูปแบบการโค้ชที่โค้ชเปิดโอกาสให้นักกีฬามีส่วนร่วมแสดงความคิดเห็นจะสนับสนุนโค้ชที่มีจุดมุ่งหมาย “นักกีฬามาอันดับแรก ชัยชนะ มาอันดับรอง ” โค้ชบางคนมีความเชื่อว่ารูปแบบการโค้ชที่โค้ชเปิดโอกาสให้นักกีฬามีส่วนร่วมแสดงความคิดเห็น หมายถึงโค้ชไม่มีความรับผิดชอบในการทำหน้าที่เป็นโค้ชหรือไม่ก็ปล่อยให้ให้นักกีฬาทำทุกๆ อย่างที่นักกีฬาต้องการ แต่ความจริงรูปแบบการโค้ชที่โค้ชเปิดโอกาสให้นักกีฬามีส่วนร่วมแสดงความคิดเห็นจะมีโครงสร้างและหลักเกณฑ์ที่ยอมให้นักกีฬาสามารถกำหนดจุดมุ่งหมายของตนเองและเพียรพยายามที่จะปฏิบัติตาม การเป็นโค้ชที่มี

รูปแบบการโค้ชที่โค้ชเปิดโอกาสให้นักกีฬามีส่วนร่วมแสดงความคิดเห็นไม่ได้หมายความว่าท่านจะไม่ มีหลักเกณฑ์และการควบคุม จินตนาการคุณกำลังจับก้อนสบู่ที่เปียกน้ำอยู่ ถ้าคุณจับแน่นเกินไปสบู่ก็ จะพุ่งออกจากมือของคุณ (รูปแบบการโค้ชที่โค้ชควบคุมและออกคำสั่ง) ถ้าคุณไม่จับอย่างมั่นคง เพียงพอสบู่ก็จะลื่นไหลออกไป (รูปแบบการโค้ชที่โค้ชมักคล้อยตามนักกีฬา) แต่ถ้าออกแรงจับแต่พอดี คุณก็สามารถควบคุมสบู่ได้ (รูปแบบการโค้ชที่โค้ชเปิดโอกาสให้นักกีฬามีส่วนร่วมแสดงความคิดเห็น) อะไรเป็นสิ่งที่คุณต้องการ โค้ชที่มีรูปแบบการโค้ชที่โค้ชเปิดโอกาสให้นักกีฬามีส่วนร่วมแสดงความคิดเห็นจะบอกแนวทางและการสอนเมื่อนักกีฬาต้องการแต่ก็ยอมให้นักกีฬาได้มีอำนาจในการ ตัดสินใจ การที่นักกีฬาจะมีทักษะกลไกมากขึ้น นักกีฬาต้องสามารถจัดการกับความกดดัน พัฒนา ตามการเปลี่ยนแปลงของสิ่งแวดล้อม มีสมาธิจดจ่ออยู่กับการแข่งขัน มีระเบียบวินัย และรักษาสภาพ ความมั่นคงให้อยู่ในระดับที่สามารถแสดงความสามารถได้อย่างดี ซึ่งที่กล่าวมาเป็นงานประจำที่ ปฏิบัติโดยโค้ชที่มีรูปแบบการโค้ชที่โค้ชเปิดโอกาสให้นักกีฬามีส่วนร่วมแสดงความคิดเห็น แต่ไม่บ่อย จะได้ปฏิบัติโดยโค้ชที่มีรูปแบบการโค้ชที่โค้ชควบคุมและออกคำสั่ง รูปแบบการโค้ชที่โค้ชเปิดโอกาสให้ นักกีฬามีส่วนร่วมแสดงความคิดเห็น จะได้รับความเชื่อถือจากนักกีฬาอย่างมากซึ่งจะมีผลดีต่อ ภาพลักษณะของโค้ช สนับสนุนการแสดงความคิดเห็นในสังคมและปรับปรุงทั้งการสื่อสารและแรงจูงใจ แรงจูงใจของนักกีฬามีได้เกิดขึ้นจากความเกรงกลัวโค้ช แต่เกิดขึ้นโดยความพึงพอใจของแต่ละบุคคล ดังนั้น รูปแบบการโค้ชที่โค้ชเปิดโอกาสให้นักกีฬามีส่วนร่วมแสดงความคิดเห็น จึงเป็นวิธีที่สามารถทำ ให้นักกีฬามีความสนุกสนานในการฝึกซ้อมกีฬา

รูปแบบการโค้ชที่โค้ชเปิดโอกาสให้นักกีฬามีส่วนร่วมแสดงความคิดเห็น โค้ชจะต้องมี ทักษะในระดับสูง หมายความว่า โค้ชต้องสามารถควบคุมตนเอง มีความชำนาญการ หมายความว่า ไม่มีทางเลือกใดที่จะถูกหรือผิดอย่างสมบูรณ์ในการทำหน้าที่เป็นโค้ช โค้ชที่มีรูปแบบการโค้ชที่โค้ชเปิด โอกาสให้นักกีฬามีส่วนร่วมแสดงความคิดเห็นต้องมีการทำงานที่ใช้ความเป็นส่วนตัวมากกว่าโค้ชที่มี รูปแบบการโค้ชที่โค้ชควบคุมและออกคำสั่ง

แบนดูรา (Bandura, 1969) กล่าวว่า การโค้ช (Coaching) มีอิทธิพลต่อการพัฒนา และการดำรงไว้ ซึ่งการรับรู้ความสามารถของตนเอง และมีรูปแบบในการโค้ชแตกต่างกันไป ดังนี้

- 1.รูปแบบการโค้ชที่สร้างจากความไว้วางใจ และความศรัทธาของนักกีฬา ซึ่งโค้ชต้อง เป็นแบบอย่างที่มีลักษณะน่าเชื่อถือและต้องอาศัยเวลาในการสร้างรูปแบบของการโค้ชลักษณะนี้
- 2.รูปแบบการโค้ชที่ใช้กล่าวอ้างถึงประสบการณ์ที่ประสบความสำเร็จในอดีต เช่น ในกรณีของโค้ชที่เป็นอดีตนักกีฬาทีมชาติ จะช่วยส่งเสริมให้เกิดการยอมรับในการสอนทั้งจากตัว นักกีฬาเองและผู้ปกครอง

- 3.รูปแบบการโค้ชที่มีลักษณะของการเป็นตัวแบบที่มีความเชื่อมั่น ย่อมส่งผลต่อการ แสดงความสามารถของนักกีฬา ในเรื่องแบบอย่างของความมั่นใจที่จะกระทำ และมีอิทธิพลต่อผู้ที่

เกี่ยวข้อง (พ่อ แม่หรือผู้ปกครอง) เช่น การที่ได้ชมมีลักษณะที่แสดงถึงความเชื่อมั่น จะทำให้ผู้ที่เกี่ยวข้องเชื่อว่าโค้ชมีความสามารถมาก และสามารถถ่ายทอดสิ่งที่ดีและถูกต้องให้แก่นักกีฬาได้เป็นอย่างดี โดยนักกีฬาอาศัยจากการสังเกตลักษณะภายนอกของโค้ช ก็ทำให้รู้สึกเชื่อมั่นว่าโค้ชมีความสามารถในการที่จะทำให้นักกีฬาเก่งขึ้นได้

4.รูปแบบการโค้ชที่ใช้การให้ข้อมูลย้อนกลับอย่างถูกต้อง ซึ่งจัดได้ว่าเป็นสิ่งที่จำเป็นในการปรับปรุงความสามารถในการแสดงความสามารถทางกีฬานั้น เพราะการให้ข้อมูลย้อนกลับเป็นการช่วยให้นักกีฬาได้รู้ว่า ผู้ที่มองตนอย่างไร และควรทำอย่างไรต่อไปเพื่อแก้ไขหรือปรับปรุงตนเองให้เหมาะสม

5.รูปแบบการโค้ชในขณะแข่งขัน โค้ชจะต้องมีความสามารถในการตัดสินใจและแก้ปัญหาได้ดี ต้องวางผู้เล่น และบริหารการเล่นอย่างแม่นยำ รวมไปถึงการให้กำลังใจ การปลุกใจในขณะแข่งขัน เพื่อก่อให้เกิดความสมบูรณ์ในการเล่นของนักกีฬาอย่างดีที่สุด

ดังนั้น การโค้ชถือได้ว่าเป็นกระบวนการหนึ่งที่สำคัญในการพัฒนาศักยภาพของบุคคลในการฝึกปฏิบัติเฉพาะอย่าง โดยอาศัยทั้งเทคนิคและกลยุทธ์ เพื่อใช้ในการเสริมสร้างทักษะของบุคคลให้มีความสามารถในการแสดงความสามารถทางกีฬาให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุด

ช่วงเวลาการฝึกซ้อมและการโค้ชในแต่ละช่วง

สนธยา สีละมาต (2547) กล่าวว่า ช่วงเวลาการฝึกซ้อม (Periodization) เป็นสิ่งที่มี ความสำคัญอย่างหนึ่งของการฝึกซ้อมและการวางแผน การแบ่งช่วงเวลาการฝึกซ้อมเป็นการแบ่งกระบวนการฝึกซ้อมของนักกีฬาออกเป็นช่วงๆ โดยในแต่ละช่วงจะมีจุดมุ่งหมายของการฝึกซ้อมที่เฉพาะเจาะจงขึ้นอยู่กับการให้ความสำคัญ (Emphasis) และระยะเวลาของการฝึกซ้อม (Length) ทั้งนี้เพื่อเตรียมร่างกายนักกีฬาให้พร้อมสำหรับการฝึกซ้อมที่หนักขึ้นในช่วงต่อไปจนกระทั่งนักกีฬาก้าวขึ้นไปถึงขีดความสามารถสูงสุดในช่วงการแข่งขันที่สำคัญ

ในแต่ละช่วงการฝึกซ้อม ควรมีวัตถุประสงค์ของการฝึกซ้อมที่เฉพาะเจาะจง สอดคล้องกับความต้องการพื้นฐานด้านสมรรถภาพทางกายของประเภทกีฬา และในแต่ละช่วงการฝึกซ้อมควรกำหนดวัตถุประสงค์ของการฝึกซ้อมไว้ตามระดับความสำคัญของสมรรถภาพทางกาย เพื่อที่โค้ชจะสามารถประเมินพัฒนาการของนักกีฬาได้ตลอดวงจรการฝึกซ้อม โดยเฉพาะตอนท้ายของแต่ละช่วงการฝึกซ้อมควรมีการประเมินและเก็บบันทึกเพื่อที่จะได้รู้ว่าการฝึกซ้อมเป็นไปตามจุดมุ่งหมายหรือวัตถุประสงค์หรือไม่ และเมื่อวัตถุประสงค์ในแต่ละช่วงการฝึกซ้อมถูกกำหนดขึ้น สิ่งสำคัญลำดับต่อไปจะเป็นการเลือกรูปแบบการฝึกซ้อมให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ที่กำหนด โดยรูปแบบการฝึกซ้อมควรมีการกำหนดไว้หลากหลายวิธีการเพื่อที่ว่าในกรณีที่สภาพสิ่งแวดล้อมไม่เป็นไปตามที่คาดหมายจะได้ทราบว่าจะต้องกระทำอย่างไรในสภาพดังกล่าว

ซึ่งประกอบด้วยช่วงของการฝึกซ้อม 3 ช่วง คือ ช่วงก่อนการแข่งขัน (Preparation Period) ช่วงการแข่งขัน (Competition Period) และช่วงหลังการแข่งขันหรือการฟื้นฟูสภาพ (Transition of Recovery Period) โดยในแต่ละช่วงการฝึกซ้อมจะประกอบด้วยจำนวนระยะการฝึกซ้อม (Phase) และมีจุดมุ่งหมายการฝึกซ้อม ความหนัก และระยะเวลาแตกต่างกัน

1. การฝึกซ้อมช่วงก่อนการแข่งขัน (Preparation Period) เป็นช่วงของการพัฒนาสมรรถภาพทางกายและเทคนิคพื้นฐานที่มีความจำเป็นต่อการแข่งขัน ระยะเวลาของการฝึกซ้อมช่วงก่อนการแข่งขันปกติจะใช้เวลาประมาณ 3-6 เดือน ขึ้นอยู่กับประเภทของการวางแผนและระดับสมรรถภาพของนักกีฬา นักกีฬาที่มีความสามารถมากมีทักษะสูงต้องการเวลาการฝึกซ้อมช่วงก่อนการแข่งขันน้อยกว่านักกีฬาที่มีอายุและประสบการณ์น้อย สำหรับกีฬาประเภทบุคคลควรจะใช้เวลามากกว่าช่วงของการแข่งขันหนึ่งถึงสองเท่า สำหรับกีฬาประเภททีมควรใช้เวลาน้อยกว่า แต่ไม่ควรน้อยกว่า 2-3 เดือน

การฝึกซ้อมช่วงก่อนการแข่งขันมีจุดมุ่งหมายเพื่อปรับปรุงสมรรถภาพและระดับเทคนิคพื้นฐานของนักกีฬา ขณะเดียวกันยังคงเป็นการเตรียมความพร้อมของนักกีฬาสำหรับการฝึกซ้อมที่สูงขึ้นอีก ซึ่งการโค้ชในขณะนี้ โค้ชจะต้องวินิจฉัยปัญหาจากการแข่งขันครั้งก่อนและต้องมีการแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นและนักกีฬาจะต้องมีความสมบูรณ์ปราศจากการบาดเจ็บ ถ้ามีการบาดเจ็บ โค้ชต้องให้นักกีฬาได้รับการเยียวยารักษาอย่างสมบูรณ์และให้พักหรือฟื้นฟูสภาพ ถ้านักกีฬามีข้อบกพร่องทางด้านเทคนิคหรือมีความผิดพลาดทางเทคนิค มีปัญหาด้านสมรรถภาพจากการแข่งขันครั้งก่อน โค้ชและนักกีฬาจะต้องช่วยกันแก้ไขและต้องมีการวางแผน ปรับปรุงส่งเสริมให้ดีขึ้น มีวัตถุประสงค์และวิธีการฝึกซ้อมที่เฉพาะเจาะจงเพื่อพัฒนาความสมบูรณ์ทางกายของนักกีฬาในองค์ประกอบที่ยังมีความอ่อนแอหรือบกพร่อง

2. การฝึกซ้อมช่วงการแข่งขัน (Competition Period) เป็นช่วงของการฝึกซ้อมที่มีรูปแบบการฝึกซ้อมหรือการแข่งขันเพื่อทดสอบนักกีฬาก่อนที่จะก้าวขึ้นไปถึงช่วงเวลาสำคัญของปี โดยหลังจากแต่ละเกมการแข่งขันควรจะมีการประเมินพัฒนาการของนักกีฬาและพัฒนาให้ดีขึ้นในการฝึกซ้อมรายสัปดาห์ต่อไป โดยการกำหนดวันทำการแข่งขันเพื่อทดสอบนักกีฬา โค้ชจะต้องพิจารณาถึงช่วงเวลาการฟื้นฟูสภาพระหว่างการแข่งขันแต่ละครั้งเป็นหลักเนื่องจากการฟื้นฟูสภาพจะเป็นตัวกำหนดระดับการพัฒนาของนักกีฬา โดยช่วงเวลาการฟื้นฟูสภาพของนักกีฬาจะมีความแตกต่างกัน ขึ้นอยู่กับอายุ ระดับความสามารถ ประสบการณ์ของนักกีฬา มาตรฐานและความหนักของการแข่งขัน ซึ่งโค้ชควรจะให้ให้นักกีฬาฝึกซ้อมที่เหมือนกับการแข่งขันจริงเพื่อทดสอบความพร้อมและความสมบูรณ์ทางกายการควบคุมสภาพจิตใจ และเทคนิค ทักษะของนักกีฬา โดยโค้ชอาจจะจำลองการแข่งขันเล็กๆ เพื่อให้นักกีฬาได้ทำท่ายในเกมส์ที่มีความหนักหรือทักษะของการแข่งขันที่ยากมากขึ้น เพราะนักกีฬาจะได้มีการพัฒนาปรับปรุงขึ้นเป็นลำดับและจะช่วยให้นักกีฬาก้าวขึ้นไปถึงความสมบูรณ์ทาง

กายสูงสุดและรักษาสภาพนั้นไว้ตลอดการแข่งขัน อย่างไรก็ตาม โค้ชจะต้องไม่ลืมว่าจุดมุ่งหมายของการฝึกซ้อมในระยะนี้เพื่อยกระดับความสมบูรณ์ของนักกีฬาให้ก้าวขึ้นไปถึงจุดสูงสุด โค้ชจึงไม่ควรเร่งการฝึกซ้อมมากเกินไป เพราะถ้านักกีฬาก้าวขึ้นไปถึงระดับความสมบูรณ์ทางกายสูงสุดอย่างรวดเร็ว อาจจะเป็นความยุ่งยากในการที่จะรักษาระดับความสมบูรณ์ของนักกีฬาให้คงสภาพอยู่ได้จนกระทั่งถึงช่วงเวลาสำคัญของปี และมีการประเมินเทคนิคของนักกีฬาจากเกมการแข่งขันเพราะการที่นักกีฬามีเทคนิคที่ดีจะทำให้การปฏิบัติการแข่งขันมีความง่ายขึ้น

3. การฝึกซ้อมช่วงหลังการแข่งขัน (Transition Period) เป็นช่วงของการฝึกซ้อมที่เกี่ยวข้องกับการฟื้นสภาพ (Recovery) จากช่วงการแข่งขันหรือการสร้างขึ้นมาใหม่โดยเกี่ยวข้องกับการฟื้นสภาพอย่างมีกิจกรรม (Active Recovery) ด้วยกิจกรรมทางกายระดับต่ำๆ ไปและประกอบด้วย การฟื้นสภาพจากการบาดเจ็บ การผ่อนคลาย อย่างไรก็ตาม ระดับของกิจกรรมจะต้องมีความเหมาะสมไม่ต่ำและสูงเกินไปมีความหนักเพียงพอที่จะทำให้ร่างกายของนักกีฬามีความพร้อมที่จะเริ่มการฝึกซ้อมทั่วไป และให้นักกีฬามีการพักทางด้านจิตใจและการฟื้นฟูสภาพและรู้สึกอยากกลับเข้าร่วมการฝึกซ้อมอีกครั้ง การหยุดพักที่ยาวนานและขาดการฝึกซ้อมจะทำให้สมรรถภาพของนักกีฬาลดลง

วัฒนธรรมทีมกีฬา (Team Culture)

เรนเนอ์มาร์เทน (Rainer Martens, 2004) กล่าวว่า วัฒนธรรมของทีมกีฬาเปรียบเสมือนแนวทางต่างๆ ที่เกิดขึ้น เพื่อควบคุมภายในทีมให้เป็นไปในทางเดียวกันมันเหมือนโครงสร้างทางสังคมที่คอยปลูกฝังจิตสำนึกให้กับทุกคนภายในทีม วัฒนธรรมของทีมกีฬาที่ดีจะช่วยสร้างบรรยากาศที่ดีและสามารถนำไปสู่หนทางแห่งความสำเร็จได้ เช่น เมื่อโค้ชพูดเกี่ยวกับการพัฒนาทัศนคติในการนำไปสู่เป้าหมายแห่งชัยชนะมันจะเป็นการค่อยๆ สอนให้ซึมซาบและเป็นการสร้างจิตวิญญาณของทีม

วัฒนธรรมของทีมจะเกี่ยวข้องกับทุกสิ่งทุกอย่างเช่น เกี่ยวกับรางวัลที่ได้รับกระบวนกรในการฝึกซ้อม การตอบสนองที่ยอมรับได้ต่อการแพ้และการชนสุดแต่ร่างกาย และอื่นๆ นี้เป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมของทีม

วัฒนธรรมของทีมจะประกอบด้วย ระบบการจัดการตามรูปแบบที่โค้ชสร้างขึ้นเพื่อการนำทีมไปสู่เป้าหมายแห่งชัยชนะและเกี่ยวข้องกับปัจจัยอื่นที่ไม่เป็นไปตามรูปแบบที่วางไว้ ซึ่งทั้งกระบวนกรตามรูปแบบและไม่ตามรูปแบบเหล่านี้มีผลเป็นอย่างมากต่อสภาพจิตใจและจิตวิญญาณของทีม ถ้าวรรณธรรมในทีมไม่ได้มีการพัฒนาหรือเข้ากันไม่ได้กับแนวทางของทีม หากเป็นเช่นนั้นนักกีฬาภายในทีมจะปฏิบัติหน้าที่ของตนเองอย่างไม่เป็นระเบียบและแสดงความสามารถอย่างไม่เต็มที่ และความไม่พอใจของนักกีฬาจะแผ่ขยายออกไปและมีผลที่ไม่ดีตามมาและจะทำให้ถูกวิพากษ์วิจารณ์ เพราะถ้านักกีฬาและโค้ชเกิดความขัดแย้งต่อกัน จะทำให้โค้ชหรือนักกีฬาด้วยตัวเองรู้สึกคิดไปในทางลบและทำให้เกิดความไม่สามัคคีกันภายในทีม จนทำให้เกิดความล้มเหลวตามมา เพราะการเป็นโค้ชจะต้องคอยคำนึงเสมอว่า เป้าหมายที่สำคัญที่สุดที่จะทำให้ทีมกีฬาประสบ

ความสำเร็จนั้น นอกจากนำทีมไปสู่ชัยชนะแล้ว ยังจะต้องมีการพัฒนาวัฒนธรรมของทีมให้ดีขึ้น นั่นหมายถึง การพัฒนาทุกระบบสัดส่วนที่เกี่ยวข้องกับทีมให้เป็นไปในทางที่ดี ซึ่งการสร้างวัฒนธรรมของทีมไม่ได้หมายความว่าสมาชิกทุกคนของทีมต้องทำตามอย่างเข้มงวดต่อคำสั่งของโค้ช แต่มันเป็นกระบวนการของทีมที่ทุกคนควรจะต้องพึงปฏิบัติให้สอดคล้องหรือเป็นไปในแนวทางเดียวกัน

ส่วนประกอบของวัฒนธรรมทีม มีดังนี้

- ประเพณีของทีม เห็นได้ชัดว่าโค้ชต้องการสร้างประเพณีในการได้รับชนะแทนการแพ้ แต่ประเพณีอื่นๆ ก็สำคัญเช่นกัน

- ขั้นตอนการจัดการพื้นฐาน ขั้นตอนเหล่านี้เกี่ยวกับการเลือกผู้เล่น การได้รับรางวัล การฝึกซ้อม และการเตรียมแข่ง ขั้นตอนเกี่ยวข้องกับการจัดการกับสิ่งอำนวยความสะดวกและอุปกรณ์ ผู้ช่วยที่จ้างและการจัดการกับความสัมพันธ์กับเรื่องต่างๆ ซึ่งเหล่านี้คือระบบที่โค้ชต้องจัดการภายในทีม

- การจัดการข้อมูล

- ธรรมชาติของกีฬา กีฬาประเภทเดียวมีวัฒนธรรมของทีมทั่วไปต่างจากกีฬาที่เล่นเป็นทีมเพราะกีฬาที่เล่นเป็นทีมต้องการความร่วมมือเป็นสิ่งแรก กีฬาประเภทต่อสู้มีวัฒนธรรมของทีมที่แตกต่างจากกีฬาที่ไม่ปะทะ และกีฬาเพศเดียวกันก็ต่างจากกีฬาที่เล่นแบบเพศผสม วัฒนธรรมของทีมขึ้นอยู่กับความจำเป็นและเหมาะสมของกีฬาแต่ละชนิดในการฝึกซ้อม

- พลัง อิทธิพลและโครงสร้างภายในทีม

- รูปแบบของภาวะผู้นำของโค้ชนี้เป็นสิ่งที่ค่อนข้างสำคัญที่มีอิทธิพลต่อวัฒนธรรมของทีม การเปลี่ยนแปลงของวัฒนธรรมของทีมไม่ได้สำเร็จเพียงชั่วข้ามคืนหรือภายในไม่กี่สัปดาห์ มันเป็นกระบวนการต่อเนื่อง เมื่อทีมสร้างอย่างรวดเร็วดังเช่น ทีมของดาราทั้งหมดที่เป็นทีมตัวแทนของเมืองหรือของชาตินั้น มันจะมีเวลาเพียงไม่นานในการพัฒนาวัฒนธรรมของทีม นี่เป็นเหตุผลหนึ่งที่เป็นไปได้ว่าทีมที่มีผู้เล่นและมีความสามารถมาก แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าผู้เล่นได้ดีอย่างที่คาดหวัง กระบวนการกีฬาได้ตระหนักถึงปัญหานี้และปัจจุบันได้ให้ทีมชาติเล่นด้วยกันนานขึ้นก่อนเข้าร่วมการแข่งขันระดับชาติ

4.แนวคิด ทฤษฎีเกี่ยวกับการตั้งเป้าหมาย

เป็นเทคนิคทางจิตวิทยาการกีฬาที่สำคัญที่จะช่วยให้นักกีฬาประสบความสำเร็จในการพัฒนาความสามารถของตนเองจนถึงระดับสูงสุด ความรู้ที่จำเป็นในการทำความเข้าใจกับกระบวนการ การตั้งเป้าหมายที่มีประสิทธิภาพ ได้แก่ ความหมายของการตั้งเป้าหมาย ชนิดของเป้าหมาย ทฤษฎีความสัมพันธ์ระหว่างการตั้งเป้าหมายกับความสามารถพร้อมแนวทางในการตั้งเป้าหมายที่ดี

ความหมายของการตั้งเป้าหมาย

ล็อกและคณะ (Lock et al., 1981) ได้ให้ความหมายเกี่ยวกับการตั้งเป้าหมายคือการคาดหวังที่จะบรรลุมาตรฐานของความสามารถภายในกรอบเวลาที่กำหนด

เบอร์ตัน (Burton, 1992) ได้ให้ความหมายของการตั้งเป้าหมายว่า เป็นเทคนิคการสร้างแรงจูงใจที่จะมุ่งหวัง เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพของการเล่นกีฬาเพราะเป็นการมุ่งเน้นให้เกิดความตั้งใจไปพร้อมกับการเพิ่มระดับของความอดทนในการฝึกหรือการเล่นกีฬาด้วย

ศิลปิน สวรรณธาดา (2535) กล่าวว่า การตั้งเป้าหมายเป็นเทคนิคการให้แรงจูงใจอย่างหนึ่งเป็นการตั้งระดับของความสำเร็จที่ผู้เรียนหรือนักกีฬาคาดว่าจะได้รับในอนาคต

ชนิดของเป้าหมาย

นักจิตวิทยาการกีฬาได้แบ่งเป้าหมายออกเป็นหลายชนิดด้วยกัน เช่น แมคเคลีเมนต์ (McClements, 1982) ได้แบ่งเป้าหมายออกเป็น 3 ลักษณะ ได้แก่

1.เป้าหมายเชิงอัตนัย (Subjective goal) เป็นเป้าหมายที่มีลักษณะเป็นนามธรรมกว้างๆ เช่น เพื่อความสนุกสนาน เพื่อความสมบูรณ์ของร่างกาย เพื่อการได้มีส่วนร่วมการแข่งขันพยายามทำดีที่สุด

2.เป้าหมายเชิงปรนัยทั่วไป (General objective goal) เป็นเป้าหมายที่มีลักษณะเป็นรูปธรรมมากขึ้นแต่มีลักษณะกว้าง เช่น การชนะการแข่งขันครั้งนี้ การได้เป็นนักกีฬาของทีมจังหวัด

3.เป้าหมายเชิงปรนัยเฉพาะ (Specific objective goal) เป็นเป้าหมายที่มีลักษณะเฉพาะเจาะจงเช่น ยิงประตูลูกโทษบาสเกตบอลเข้า 8 ลูก จาก 10 ลูก เสิร์ฟเทนนิสลูกแรกลง 8 ครั้ง จาก 10 ครั้ง แต่ความจริงในการออกรอบเล่นกอล์ฟหลุมไม่เกิน 80 แต้ม

นอกจากนี้ มาร์เทินและคณะ (Martens et al., 1981) และเบอร์ตัน (Burton, 1989) ได้แบ่งเป้าหมายออกเป็น 2 ลักษณะ คือ

1.เป้าหมายผลลัพธ์ (Outcome goal) หมายถึง เป้าหมายของความสามารถที่มุ่งเน้นผลลัพธ์ในการแข่งขัน เช่น การได้รับชัยชนะ การเสียย่นคู่ต่อสู้

2.เป้าหมายการกระทำ (Performance goal) หมายถึง เป้าหมายที่มุ่งเน้นถึงการพัฒนาการของการแสดงความสามารถที่สัมพันธ์กับการแสดงความสามารถที่ผ่านมา เช่น ลดความเร็วในการวิ่ง 100 เมตร เป็นเวลา 3/10 วินาที ลดความเร็วในการว่ายน้ำท่าผีเสื้อ 50 เมตร เป็นเวลา 1/10 วินาที เพิ่มระยะการตีด้วยหัวไม้หนึ่งในการเล่นกอล์ฟจากระยะ 230 หลา เป็น 250 หลา

จากการศึกษาพบว่า เป้าหมายที่ตั้งในลักษณะเชิงปรนัยเฉพาะ (Specific objective goal) และเป้าหมายการกระทำ (Performance goal) เป็นเป้าหมายที่มีประโยชน์มากที่สุดในที่จะพยายามเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมแสดงความสามารถของนักกีฬา

ทฤษฎีความสัมพันธ์ระหว่างการตั้งเป้าหมายและความสามารถ

มีแนวคิด 2 แนวที่อธิบายถึงอิทธิพลของการตั้งเป้าหมายที่มีต่อความสามารถ ล็อคและคณะ (Locke et al., 1981) ได้เสนอทฤษฎีกลไก (Mechanistic theory) อธิบายถึงความสัมพันธ์ระหว่างการตั้งเป้าหมายกับความสามารถ เบอร์ตัน (Burton, 1983) ได้เสนอทฤษฎี ที่ 2 อธิบายการตั้งเป้าหมายมีอิทธิพลต่อความสามารถในการกีฬาอย่างไร ในเชิงของจิตวิทยาแนวปัญญา (Cognitive psychology)

ตามทฤษฎีกลไกการตั้งเป้าหมายของ ล็อคและคณะ (Locke et al., 1981) อธิบายการตั้งเป้าหมายมีอิทธิพลต่อความสามารถ 4 ประการด้วยกัน (ตามแผนภูมิที่ 1)

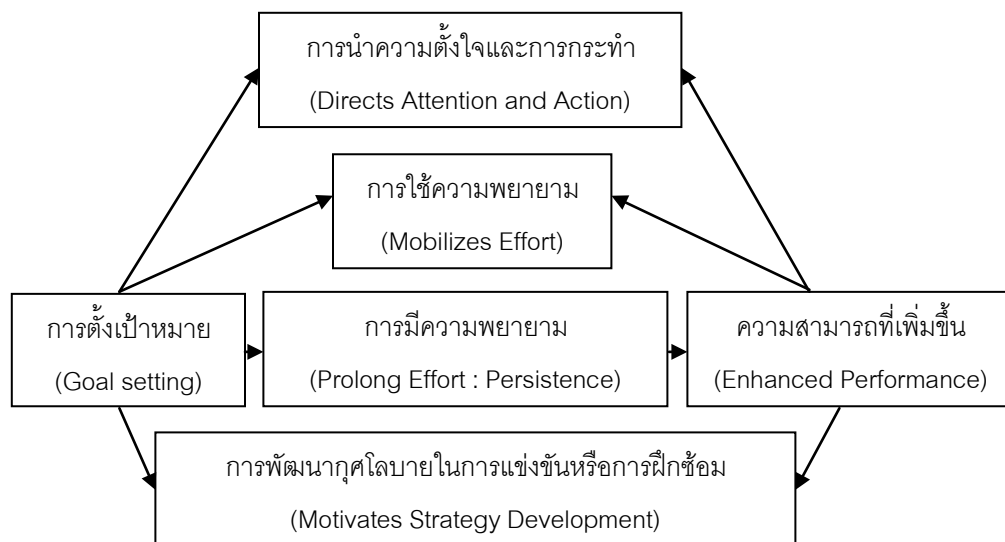
1. เป้าหมายเป็นสิ่งที่นำความตั้งใจและการกระทำต่องานที่ทำอยู่ ดังนั้นด้วยการตั้งเป้าหมาย ความตั้งใจของนักกีฬาบาสเกตบอลและการกระทำที่ตามมาจะมุ่งเน้นอยู่ที่การพัฒนาทักษะต่างๆ เช่น การยิงประตูการครอบครองบอล การบล็อกได้ห่วง การแย่งลูก

2. เป้าหมาย ช่วยให้นักกีฬาใช้ความพยายามอย่างมากในการฝึกซ้อม เพื่อที่จะบรรลุวัตถุประสงค์

3. เป้าหมาย ไม่เพียงแต่กระตุ้นให้นักกีฬาใช้ความพยายามขณะนั้นเท่านั้น หากยังช่วยให้นักกีฬา มีความเพียรพยายามในการฝึกซ้อมเป็นเวลานานซึ่งนักกีฬาอาจเกิดความเบื่อหน่ายได้เมื่อทำการฝึกซ้อมตลอดทั้งปี

4. เป้าหมายช่วยให้นักกีฬารู้จักคิดกลยุทธ์ และใช้กลยุทธ์เพื่อให้ตนเองบรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้ในตัวอย่างเช่น นักกอล์ฟคนหนึ่งเรียนรู้วิธีการพัตต์ใหม่ เพื่อให้บรรลุเป้าหมายในการพัตต์ที่ตั้งไว้

กลไกของการตั้งเป้าหมาย (GOAL SETTING MECHANISMS)

แผนภูมิที่ 1

อิทธิพลการตั้งเป้าหมายต่อความสามารถในการเล่นกีฬา

แนวทางในการตั้งเป้าหมายที่ดี

ศิลป์ สุวรรณธาดา (2533) ได้กล่าวถึงหลักในการตั้งเป้าหมายที่ดีไว้ดังนี้

1. ตั้งเป้าหมายที่สามารถวัดได้ เพื่อที่จะสะดวกในการประเมินและการศึกษาพัฒนา
2. ตั้งเป้าหมายที่เฉพาะเจาะจง ไม่คลุมเครือ
3. ตั้งเป้าหมายที่ผู้เรียนหรือนักกีฬาสามารถบรรลุได้
4. ตั้งเป้าหมายให้เหมาะสมกับรายบุคคล
5. ตั้งเป้าหมายบนพื้นฐานของความสำเร็จที่มีมาก่อน ถ้าครูและผู้เรียนหรือโค้ชและนักกีฬาช่วยกันตั้งเป้าหมายจะทำให้ผู้เรียนหรือนักกีฬาอุทิศตน เพื่อความสำเร็จมากขึ้น

การตั้งเป้าหมายในการฝึกซ้อมหรือการแข่งขันนั้น จะส่งผลอย่างไรกับการสร้างแรงจูงใจและประสิทธิภาพในการฝึกซ้อมหรือการแข่งขัน ล็อค (Locke, 1981) อธิบายว่ามี 4 ประการที่ทำให้การตั้งเป้าหมายในระหว่างการฝึกซ้อมหรือแข่งขันนั้น ส่งผลดีในการเพิ่มประสิทธิภาพในการเล่นกีฬา

1. เป็นแนวทางหรือตัวชี้แนะความตั้งใจและปฏิกิริยาตอบสนอง (Directs attention and action) เมื่อนักกีฬาถูกกำหนดเป้าหมายของการฝึกซ้อมจากผู้ฝึกสอน เช่น ถูกกำหนดให้ต้องมีร่างกายแข็งแรงสมบูรณ์ โดยจะทำการทดสอบความเร็วจากการวิ่งระยะสั้นในเวลาที่กำหนด ภายหลัง

การตั้งเป้าหมายในลักษณะนี้ จึงทำให้นักกีฬาที่มีแรงจูงใจในการฝึกซ้อมที่จะทำให้มีความแข็งแกร่ง สมบูรณ์ เกิดความตั้งใจและทำการฝึกซ้อมวิ่ง เพื่อที่จะทำเวลาให้ได้ตามกำหนด เมื่อทำการทดสอบ

2. การปรับการใช้พลังงานในการฝึกซ้อมหรือการแข่งขัน (Mobilizes expenditure) ในการตั้งเป้าหมายของกิจกรรม จะทำให้นักกีฬาสามารถกำหนดพลังงานหรือทุ่มเทพลังงานให้กับ กิจกรรมนั้นได้อย่างเหมาะสม ตามกิจกรรมที่กำหนด จึงมีความต้องการร่วมในกิจกรรมอย่างต่อเนื่อง

3. ความอดทนต่องานหรือกิจกรรม (Prolong effort : Persistence) นักกีฬาที่มี จุดมุ่งหมายหรือเป้าหมายเฉพาะ และท้าทายความสามารถของเขาจะทำให้เขาอดทน และพยายามที่จะบรรลุเป้าหมายนั้นยาวกว่านักกีฬาที่ไม่มีจุดมุ่งหมาย หรือเพียงคิดว่าทำให้ดีที่สุด

4. การพัฒนากลยุทธ์ในการแข่งขัน ฝึกซ้อม (Motivates strategy development) นักกีฬาที่ได้ถูกกำหนดให้ฝึกซ้อมวันละ 2 ชั่วโมงเป็นเวลา 3 วันต่อสัปดาห์ จะสามารถพัฒนา ตารางเวลาของตนเองให้เหมาะสมกับตารางการฝึกซ้อมกีฬา ได้เป็นการฝึกให้เขารู้จักพัฒนาการในการปรับตัวหรือจัดการตารางเวลาให้ดี รู้ว่าช่วงไหนควรเล่นช่วงไหนควรซ้อม หลักเกณฑ์ที่สำคัญที่สุด ในการตั้งเป้าหมายให้ท้าทายนั้น (Burton, 1992) เสนอแนะว่า การพัฒนาแรงจูงใจที่ดีต้องเป็นการ ตั้งเป้าหมายที่เป็นจริงหรือใกล้เคียงความจริง (Realistic goal) เป็นการตั้งเป้าหมายที่ไม่ง่าย หรือไม่ ยากจนเกินไป สำหรับการตั้งเป้าหมายที่ง่ายหรือยากจนเกินไปนั้น นอกจากไม่ทำให้เกิดแรงจูงใจ เพิ่มขึ้นแล้ว ยังอาจทำให้ลดแรงจูงใจลงด้วย

5. คุณลักษณะเด่นของผู้ประสบความสำเร็จ 10 ประการ

ปรกฤษณ์ วงศ์รัตนพิบูลย์ (2552) กล่าวถึงคุณลักษณะเด่นของผู้ประสบความสำเร็จ 10 ประการ คือ

1. กล้าที่จะเปลี่ยนแปลงตัวเองตลอดเวลา
การเปลี่ยนแปลงเป็นเรื่องที่ดี ทุกคนก็รู้ แต่ก็มีน้อยคนที่จะยอมเปลี่ยนแปลงด้วยตัวเอง เพราะความกลัวในเรื่องต่างๆ เช่นกลัวล้มเหลว, กลัวถูกปฏิเสธและกลัวเสียหาย เป็นต้น ทำให้เลือกที่จะอยู่ในพื้นที่แห่งความคุ้นเคย (Comfort Zone) จึงเท่ากับย่ำอยู่กับที่ที่ไม่มีความก้าวหน้าในงานเลย ดังนั้นเราต้องกล้าที่จะเปลี่ยนแปลงตัวเอง ทำในสิ่งที่ยากขึ้นเรื่อยๆ โดยคิดว่าถ้าหากไม่สำเร็จก็จะได้ ประสบการณ์ชีวิตเองจะทำให้เรากล้าทำมากขึ้น

2. มีเป้าหมายในชีวิตที่ชัดเจน
การจะประสบความสำเร็จจะต้องกล้าที่จะตั้งเป้าหมายแล้วควรจะต้องชัดเจนด้วย เพราะ ถ้าเราไม่มีเป้าหมาย ชีวิตของเราก็คงเดินไปเรื่อยๆ ไม่ถึงไหนซักทีเพราะเมื่อมีเป้าหมาย เมื่อเราทำถึง แล้วจะได้ตั้งเป้าหมายเพิ่มขึ้นไปอีก เราจะได้ประสบความสำเร็จเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ เป้าหมายในงานก็ เช่นเดียวกันหลายคนไม่ค่อยได้ตั้งเป้าหมายว่าเราจะทำอะไรบ้าง ในแต่ละช่วงเวลาหนึ่งๆ เช่น ปีนี้,

เดือนนี้, สัปดาห์นี้ หรือ วันนี้ เพราะคิดว่าตัวเองมีงานเยอะอยู่แล้ว จึงไม่จำเป็นต้องตั้ง แต่จริงๆ แล้ว การตั้งเป้าหมายแล้วทำได้ก็จะทำให้เรามีความสุข แล้วอยากจะตั้งอีกเรื่อยๆ หากไม่สำเร็จบ้างก็ลอง ตั้งใหม่เดี๋ยวก็สำเร็จเอง

3.เผชิญหน้ากับความล้มเหลวแล้วเริ่มใหม่

คุณลักษณะเด่นข้อนี้มีอยู่ในทุกคนที่ประสบความสำเร็จ เพราะเขาจะถูกขี้นมาได้ทุกครั้งที่เขาล้มเหลว แล้วมุ่งมั่นต่อไปจนในที่สุดไม่มีอะไรขวางกั้นเขาได้เพราะการทำงานทุกอย่างล้วนมีสิ่งที่เราคาดไม่ถึง ถึงแม้ว่าเราจะเตรียมตัวไว้ดีแค่ไหน ก็อาจจะเจออุปสรรคที่ทำให้ล้มเหลวได้ ดังนั้น หากเราบอกกับตัวเองเสมอๆ ว่า ความล้มเหลวไม่ใช่เรื่องน่าละอาย แต่การไม่ลุกขึ้นมาทำต่อไป ต่างหากที่เป็นเรื่องน่าละอายก็จะทำให้เรามุ่งมั่นสู่ความสำเร็จได้ไม่ยาก เช่น นักกีฬาที่ชนะเลิศทุกคน จะพบกับการแพ้มาแล้วนับครั้งไม่ถ้วน เพียงแต่เขาไม่ยอมแพ้นั่นเอง เขาจึงประสบความสำเร็จในที่สุด กรรมการผู้จัดการ หรือเจ้าแก้มหลายคนที่ประสบความสำเร็จ ก็จะมีบาดแผลแห่งความล้มเหลวเต็มตัวเช่นกัน กว่าที่จะมาถึงวันนี้ได้

4.มุ่งมั่นในความคิดของตัวเองและทำจนกว่าจะสำเร็จ

คนเชื่อมั่นในตนเองจะทำให้เชื่อมั่นในความคิดของตัวเองด้วย แต่ก็ไม่ใช่ว่า ความหมายว่าเป็นคนดี แต่จะเป็นความหมายว่ามีจุดยืนของตัวเองไม่ว่าผู้อื่นจะคิดอย่างไรในความคิดของเขา เขาก็จะมุ่งมั่นทำมันเพื่อพิสูจน์ให้เห็นว่าเขาสามารถทำมันได้ และจะภูมิใจในความคิดของตัวเองไปเรื่อยๆ จนประสบความสำเร็จในที่สุด หัวหน้าหลายคนทำให้ลูกน้องขาดความมั่นใจโดยไม่รู้ตัว เพราะจะคอยทักว่าไม่ดี ไม่ควรทำ เพราะหัวหน้าเห็นข้อจำกัดแต่จริงๆ แล้ว เท่ากับ ปิดกั้นไม่ให้ลูกน้องได้คิดเองทำที่สุดท้ายลูกน้องคนนั้น ก็จะไม่มีความคิดเลย แล้วก็เป็นคนขาดความมั่นใจในตัวเองในที่สุด หลายคนที่เป็นหัวหน้าคนอยู่ ควรระวังข้อนี้ให้ดี ต้องคอยยุให้เขาทำตามความคิดของเขาจนกว่าจะสำเร็จ อย่าหยุด!

5.อยู่กับช่วงที่ตัวเองรู้สึกแย่น้อยกว่าช่วงที่ตัวเองรู้สึกดี

ชีวิตคนเรามีขึ้นมีลงคงไม่มีใครที่จะมีชีวิตที่ดีไปตลอด และก็ไม่มีใครที่มีชีวิตแย่ไปตลอด เพียงแต่ว่าใครจะเผชิญกับความรู้สึกแย่และความรู้สึกดีมากกว่ากัน ซึ่งการเผชิญความรู้สึกนี้ก็คือจิตใจที่เราไปติดกับเหตุการณ์นั้นๆ เอง หากเราสามารถควบคุมความรู้สึกแย่ให้เกิดขึ้นในช่วงสั้นๆ แล้วพยายามรักษาความรู้สึกดีๆ ให้อยู่ในช่วงนานๆ หน่อย ก็จะทำให้ชีวิตมีความสุขและดำเนินชีวิตการทำงานไปได้อย่างราบรื่นแล้วจะประสบความสำเร็จในที่สุด ประสบการณ์ชีวิตการทำงานของแต่ละคนจะช่วยในเรื่องนี้ได้ เช่น คนที่ผ่านเหตุการณ์วิกฤตมามากก็จะเข้าใจ และไม่จมอยู่กับเรื่องไร้สาระ เช่น ความหุดหู่, เบื่อหน่าย, ซี้เกียจ นานนักเพราะรู้ว่าไม่มีประโยชน์ดังนั้นก็จะปล่อยให้ความรู้สึกแย่ๆ อยู่แค่แป๊บเดียว แล้วกระตุ้นตัวเองได้ เดินหน้าต่อไปได้ สำหรับคนที่ประสบการณีน้อย ก็ต้องค่อยๆ ฝึกฝนไป

6. รับฟังคำวิจารณ์จากผู้อื่นได้ดี

ความรู้ที่อยู่ในทุกๆ ที่ที่เราผ่านไป ดังนั้นการรับฟังผู้อื่นเป็นหัวใจสำคัญโดยเฉพาะอย่างยิ่ง คำวิจารณ์จากผู้อื่น ถ้าหากใครสามารถรับฟังได้มากก็จะประสบความสำเร็จได้มาก เพราะสามารถแปลคำวิจารณ์เป็นสิ่งที่เราสามารถนำไปปรับปรุงได้ไม่ใช่ฟังว่าเขาว่าอะไรเรา ดังนั้นถ้าหากเราเป็นคนเปิดกว้าง ก็จะมีสิ่งต่างๆ เข้ามาหาเรามากขึ้น เราก็มีโอกาส เลือกร่างที่ดีๆ ได้มากขึ้น ส่วนสิ่งไม่ดีเราก็ไม่ต้องรับเข้ามาแต่การรับฟังคำวิจารณ์ จะให้ผู้อื่นกล้าพูดกับเรามากขึ้น ทั้งหัวหน้า เพื่อนร่วมงาน และลูกน้อง ทำให้เราทำงานผ่านผู้อื่นได้ดีขึ้น สุดท้ายเราก็จะเป็นผู้ประสบความสำเร็จแน่นอน

7. มีทัศนคติเชิงบวกในเรื่องต่างๆ มากกว่า

ทัศนคติเชิงบวกในที่นี้ หมายความว่า การที่เรามีความเชื่อมั่นในงานที่เราทำและพร้อมที่จะรับผลของความล้มเหลวโดยการให้กำลังใจตัวเอง เพื่อให้ทำอีกจนกว่าจะประสบความสำเร็จ และไม่จินตนาการเรื่องที่เราจะกลัวก่อนที่เหตุการณ์จะเกิดขึ้นจริง แต่จะคิดในด้านบวกเสมอๆ กับสิ่งที่ทำเพื่อให้อยากทำและอยากประสบความสำเร็จเพราะจินตนาการผลลัพธ์ในด้านดีไว้แล้ว คนเราสามารถโต้ตอบกับสิ่งต่างๆ ทั้งด้านบวกและด้านลบได้ ขึ้นอยู่กับอารมณ์ของเรา แต่ถ้าเราควบคุมทัศนคติเชิงบวกในเรื่องต่างๆ ได้มากเท่าไร เราก็จะลงมือทำเรื่องต่างๆ ได้มากเท่านั้น ผลลัพธ์หรือผลงานก็จะยิ่งออกมาดี แล้วก็จะเหมือนกับคนที่ประสบความสำเร็จส่วนใหญ่ทำกันอยู่ คือเป็นคนที่มีทัศนคติเชิงบวกมากกว่าคนที่ประสบความสำเร็จล้มเหลว

8. มีภาวะความเป็นผู้นำสูง

ผู้นำ คือ ผู้ที่มีผู้อื่นปฏิบัติตามในสิ่งที่เราอยากให้ทำด้วยความเต็มใจ ดังนั้นผู้นำจะต่างจากผู้จัดการค่อนข้างมาก เพราะผู้จัดการทำให้ผู้อื่นทำตามด้วยคำสั่ง แต่ผู้นำทำให้ผู้อื่นทำตามด้วยการจูงใจ ในชีวิตการทำงานเราคงต้องมีทั้งความเป็นผู้จัดการและความเป็นผู้นำ แต่ถ้าผู้จัดการคนใดมีภาวะความเป็นผู้นำสูง ก็ย่อมมีโอกาสประสบความสำเร็จมากกว่า เรื่องของผู้นำคงต้องขอยกไปพูดในหัวข้ออื่นๆ เพราะเป็นเรื่องที่เยอะมาก เพียงแต่อยากชี้ให้เห็นว่า ผู้ประสบความสำเร็จจะมีภาวะความเป็นผู้นำภายในตัวเองสูง และผู้ตามก็อยากทำตามด้วยความเต็มใจ

9. ให้ความสำคัญกับผู้อื่น

ผู้ประสบความสำเร็จทุกคนไม่สามารถทำอะไรโดยลำพังได้เลย ต้องมีผู้อื่นร่วมอยู่ในงานนั้นๆ อยู่เสมอ ถ้าผู้ใดบอกว่าประสบความสำเร็จได้โดยลำพัง แสดงว่าผู้นั้นคงเข้าใจอะไรผิดบางอย่างแน่ๆ เลย เพราะไม่มีผู้ยิ่งใหญ่คนใดทำงานสำเร็จได้เอง ดังนั้นการให้ความสำคัญกับผู้อื่นอย่างจริงจังจึงเป็นคุณลักษณะเด่นที่สำคัญ จะเห็นว่า ผู้ใดที่มีงานที่ยิ่งใหญ่และเป็นทีมเวิร์คผู้นั้นจะประสบความสำเร็จสูง การให้ความสำคัญผู้อื่นหมายถึง การทำให้ผู้อื่นมีส่วนร่วมในวิสัยทัศน์ , ค่านิยม

และแผนงานของเรา ส่งเสริมให้เขาได้แสดงความสามารถของเขาให้เต็มที่ ยอมรับในคุณค่าของเขา และปฏิบัติต่อผู้อื่นดังนี้ จะประสบความสำเร็จแน่นอน

10. ดำเนินเรื่องด้วยความไม่ประมาท

ผู้ประสบความสำเร็จ จะไม่กลัวความล้มเหลว คิดอะไรได้ก็จะลงมือทำทันที แต่เขาก็ไม่ได้ประมาท เพราะก่อนที่เขาจะลงมือทำนั้น ต้องมีข้อมูล และแผนงานที่ชัดเจนก่อน มิเช่นนั้น เขาก็ยังไม่ทำ หรือพูดอีกนัยหนึ่ง คือ เขามีขั้นตอนในการดำเนินชีวิตที่แน่นอน ไม่ยืนอยู่บนความเสี่ยง เด็ดขาดแต่ก็ไม่กลัวความล้มเหลวเมื่อลงมือทำแล้วก็จะทำให้ตลาดจนกว่าจะบรรลุผลสำเร็จ

6. ทฤษฎีพัฒนาการทางสติปัญญา

ทฤษฎีพัฒนาการทางสติปัญญาของเพียเจต์ (Intellectual Development Theory)

เพียเจต์ (Piaget, 1952) ได้ศึกษาเกี่ยวกับพัฒนาการทางด้านความคิดของเด็กว่ามีขั้นตอนหรือกระบวนการอย่างไร ทฤษฎีของเพียเจต์ตั้งอยู่บนรากฐานของทั้งองค์ประกอบที่เป็น พันธุกรรมและสิ่งแวดล้อมเขาอธิบายว่า การเรียนรู้ของเด็กเป็นไปตามพัฒนาการทางสติปัญญาซึ่งจะมีพัฒนาการไปตามวัยต่างๆ เป็นลำดับขั้น พัฒนาการเป็นสิ่งที่เป็นไปตามธรรมชาติไม่ควรที่จะเร่งเด็กให้ข้ามจากพัฒนาการจากขั้นหนึ่งไปสู่อีกขั้นหนึ่งเพราะจะทำให้เกิดผลเสียแก่เด็ก แต่การจัดประสบการณ์ ส่งเสริมพัฒนาการของเด็กในช่วงที่เด็กกำลังจะพัฒนาไปสู่ขั้นที่สูงกว่า สามารถช่วยให้เด็กพัฒนาไปอย่างรวดเร็ว อย่างไรก็ตาม เพียเจต์เน้นความสำคัญของการเข้าใจธรรมชาติและพัฒนาการของเด็ก มากกว่าการกระตุ้นเด็กให้มีพัฒนาการเร็วขึ้น เพียเจต์สรุปว่า พัฒนาการของเด็กสามารถอธิบายได้โดย ลำดับระยะพัฒนาทางชีววิทยาที่คงที่แสดงให้ปรากฏโดยปฏิสัมพันธ์ของเด็กกับสิ่งแวดล้อม

ทฤษฎีการเรียนรู้

ทฤษฎีพัฒนาการทางสติปัญญาของเพียเจต์ มีสาระสรุปได้ดังนี้

1. พัฒนาการทางสติปัญญาของบุคคลเป็นไปตามวัยต่างๆ เป็นลำดับขั้น ดังนี้

1.1 ขั้นประสาทรับรู้และการเคลื่อนไหว (Sensory-Motor Stage) ขั้นนี้เริ่มตั้งแต่แรกเกิดจนถึง 2 ปี พฤติกรรมของเด็กในวัยนี้ขึ้นอยู่กับ การเคลื่อนไหวเป็นส่วนใหญ่ เช่น การไขว่คว้า การเคลื่อนไหว การมอง การดู ในวัยนี้เด็กแสดงออกทางด้านร่างกายให้เห็นว่ามีสติปัญญาด้วยการกระทำ เด็กสามารถแก้ปัญหาได้ แม้ว่าจะไม่สามารถอธิบายได้ด้วยคำพูด เด็กจะต้องมีโอกาสที่จะปะทะกับสิ่งแวดล้อมด้วยตนเอง ซึ่งถือว่าเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับพัฒนาการด้านสติปัญญาและความคิด ในขั้นนี้ มีความคิดความเข้าใจของเด็กจะก้าวหน้าอย่างรวดเร็ว เช่น สามารถประสานงานระหว่าง กล้ามเนื้อมือและสายตา เด็กในวัยนี้มักจะทำอะไรซ้ำบ่อยๆ เป็นการเลียนแบบ พยายามแก้ปัญหาแบบลองผิดลองถูก เมื่อสิ้นสุดระยะนี้เด็กจะมีการแสดงออกของพฤติกรรมอย่างมีจุดมุ่งหมายและ

สามารถแก้ปัญหาโดยการเปลี่ยนวิธีการต่างๆ เพื่อให้ได้สิ่งที่ต้องการแต่กิจกรรมการคิดของเด็กวัยนี้ ส่วนใหญ่ยังคงอยู่เฉพาะสิ่งที่สามารถสัมผัสได้เท่านั้น

1.2 ขั้นก่อนปฏิบัติการคิด (Preoperational Stage) ขั้นนี้เริ่มตั้งแต่อายุ 2-7 ปี แบ่งออกเป็นขั้นย่อยอีก 2 ขั้น คือ

1. 2.1 ขั้นก่อนเกิดสังกัป (Preconceptual Thought) เป็นขั้นพัฒนาการของเด็กอายุ 2-4 ปี เป็นช่วงที่เด็กเริ่มมีเหตุผลเบื้องต้น สามารถจะโยงความสัมพันธ์ระหว่างเหตุการณ์ 2 เหตุการณ์หรือมากกว่ามาเป็นเหตุผลเกี่ยวโยงซึ่งกันและกัน แต่เหตุผลของเด็กวัยนี้ยังมีขอบเขตจำกัด อยู่ เพราะเด็กยังคงยึดตนเองเป็นศูนย์กลาง คือถือความคิดตนเองเป็นใหญ่ และมองไม่เห็นเหตุผลของผู้อื่น ความคิดและเหตุผลของเด็กวัยนี้ จึงไม่ค่อยถูกต้องตามความเป็นจริงนัก นอกจากนี้ความเข้าใจต่อสิ่งต่างๆ ยังคงอยู่ในระดับเบื้องต้น เช่น เข้าใจว่าเด็กหญิง 2 คนชื่อเหมือนกัน จะมีทุกอย่างเหมือนกันหมด แสดงว่าความคิดรวบยอดของเด็กวัยนี้ยังไม่พัฒนาเต็มที่ แต่พัฒนาการทางภาษาของเด็กเจริญรวดเร็วมาก

1.2.2 ขั้นการคิดแบบญาณหยั่งรู้ นึกออกเองโดยไม่ใช้เหตุผล (Intuitive Thought) เป็นขั้นพัฒนาการของเด็กอายุ 4-7 ปี ขั้นนี้เด็กจะเกิดความคิดรวบยอดเกี่ยวกับสิ่งต่างๆ รวมตัวดีขึ้น รู้จักแยกประเภทและแยกชิ้นส่วนของวัตถุ เข้าใจความหมายของจำนวนเลข เริ่มมีพัฒนาการเกี่ยวกับการอนุรักษ์ แต่ไม่แจ่มชัดนัก สามารถแก้ปัญหาเฉพาะหน้าได้โดยไม่คิดเตรียมล่วงหน้าไว้ก่อน รู้จักนำความรู้ในสิ่งหนึ่งไปอธิบายหรือแก้ปัญหาอื่นและสามารถนำเหตุผลทั่วๆ ไปมาสรุปแก้ปัญหา โดยไม่วิเคราะห์อย่างถี่ถ้วนเสียก่อนการคิดหาเหตุผลของเด็กยังขึ้นอยู่กับสิ่งที่ตนรับรู้หรือสัมผัสจากภายนอก

1.3 ขั้นปฏิบัติการคิดด้านรูปธรรม (Concrete Operation Stage) ขั้นนี้จะเริ่มจากอายุ 7-11 ปี พัฒนาการทางด้านสติปัญญาและความคิดของเด็กวัยนี้สามารถสร้างกฎเกณฑ์และตั้งเกณฑ์ในการแบ่งสิ่งแวดล้อมออกเป็นหมวดหมู่ได้ เด็กวัยนี้สามารถที่จะเข้าใจเหตุผล รู้จักการแก้ปัญหาสิ่งต่างๆ ที่เป็นรูปธรรมได้ สามารถที่จะเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องความคงตัวของสิ่งต่างๆ โดยที่เด็กเข้าใจว่าของแข็งหรือของเหลวจำนวนหนึ่งแม้ว่าจะเปลี่ยนรูปร่างไปก็ยังมีน้ำหนัก หรือปริมาตรเท่าเดิม สามารถที่จะเข้าใจความสัมพันธ์ของส่วนย่อย ส่วนรวม ลักษณะเด่นของเด็กวัยนี้คือ ความสามารถในการคิดย้อนกลับ นอกจากนั้นความสามารถในการจำของเด็กในช่วงนี้มีประสิทธิภาพขึ้น สามารถจัดกลุ่มหรือจัดการได้อย่างสมบูรณ์ สามารถสนทนากับบุคคลอื่นและเข้าใจความคิดของผู้อื่นได้ดี

1.4 ขั้นปฏิบัติการคิดด้านนามธรรม (Formal Operational Stage) นี้จะเริ่มจากอายุ 11-16 ปี ในขั้นนี้พัฒนาการทางสติปัญญาและความคิดของเด็กวัยนี้เป็นขั้นสุดยอด คือเด็กในวัยนี้จะเริ่มคิดแบบผู้ใหญ่ ความคิดแบบเด็กจะสิ้นสุดลง เด็กจะสามารถที่จะคิดหาเหตุผล นอกเหนือไปจากข้อมูลที่มีอยู่ สามารถที่จะคิดแบบนักวิทยาศาสตร์ สามารถที่จะตั้งสมมุติฐานและ

ทฤษฎี และเห็นว่าความเป็นจริงที่เห็นด้วยการรับรู้ที่สำคัญเท่ากับความคิดกับสิ่งที่อาจจะเป็นไปได้ เด็กวัยนี้มีความคิดนอกเหนือไปกว่าสิ่งปัจจุบัน สนใจที่จะสร้างทฤษฎีเกี่ยวกับทุกสิ่งทุกอย่างและมีความพอใจที่จะคิดพิจารณาเกี่ยวกับสิ่งที่ไม่มีตัวตน หรือสิ่งที่เป็นนามธรรมพัฒนาการทางการรู้คิดของเด็กในช่วงอายุ 6 ปีแรกของชีวิต ซึ่งเพียเจต์ได้ศึกษาไว้เป็นประสบการณ์ สำคัญที่เด็กควรได้รับการส่งเสริม มี 6 ชั้น ได้แก่

1. 4.1 ^{ขั้น}ความรู้แตกต่าง (Absolute Differences) เด็กเริ่มรับรู้ในความแตกต่างของสิ่งของที่มองเห็น

1.4.2 ^{ขั้น}รู้สิ่งตรงกันข้าม (Opposition) ขั้นนี้เด็กรู้ว่าของต่างๆ มีลักษณะตรงกันข้ามเป็น 2 ด้าน เช่น มี-ไม่มี หรือ เล็ก-ใหญ่

1.4.3 ^{ขั้น}รู้หลายระดับ (Discrete Degree) เด็กเริ่มรู้จักคิดสิ่งที่เกี่ยวกับลักษณะที่อยู่ตรงกลางระหว่างปลายสุดสองปลาย เช่น ปานกลาง น้อย

1.4.4 ^{ขั้น}ความเปลี่ยนแปลงต่อเนื่อง (Variation) เด็กสามารถเข้าใจเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงของสิ่งต่างๆ เช่น บอกถึงความเจริญเติบโตของต้นไม้

1.4.5 ^{ขั้น}รู้ผลของการกระทำ (Function) ในขั้นนี้เด็กจะเข้าใจถึงความสัมพันธ์ของการเปลี่ยนแปลง

1.4.6 ^{ขั้น}การทดแทนอย่างลงตัว (Exact Compensation) เด็กจะรู้ว่าการกระทำหนึ่งของสิ่งหนึ่งเปลี่ยนแปลงย่อมมีผลต่ออีกสิ่งหนึ่งอย่างทัดเทียมกัน

2 .ภาษาและกระบวนการคิดของเด็กแตกต่างจากผู้ใหญ่

3 .กระบวนการทางสติปัญญา มีลักษณะดังนี้

3.1 การซึมซับหรือการดูดซึม (assimilation) เป็นกระบวนการทางสมองในการรับประสบการณ์ เรื่องราว และข้อมูลต่างๆ เข้ามาสะสมเก็บไว้เพื่อใช้ประโยชน์ต่อไป

3.2 การปรับและจัดระบบ (accommodation) คือ กระบวนการทางสมองในการปรับประสบการณ์เดิมและประสบการณ์ใหม่ให้เข้ากันเป็นระบบหรือเครือข่ายทางปัญญาที่ตนสามารถเข้าใจได้ เกิดเป็นโครงสร้างทางปัญญาใหม่ขึ้น

3.3 การเกิดความสมดุล (equilibration) เป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นจากขั้นของการปรับ หากการปรับเป็นไปอย่างผสมผสานกลมกลืนก็จะก่อให้เกิดสภาพที่มีความสมดุลขึ้น หากบุคคลไม่สามารถปรับประสบการณ์ใหม่และประสบการณ์เดิมให้เข้ากันได้ ก็จะเกิดภาวะความไม่สมดุลขึ้น ซึ่งจะก่อให้เกิดความขัดแย้งทางปัญญาขึ้นในตัวบุคคล

7. ทฤษฎีความแตกต่างระหว่างบุคคล

สุรพงษ์ ไชยชนะเสถียร (2533) กล่าวว่า ทฤษฎีนี้ได้รับการพัฒนามาจากแนวความคิดเรื่องสิ่งเร้าและการตอบสนอง (stimulus-response) หรือทฤษฎี เอส-อาร์ (S-R theory) และนำมาประยุกต์ใช้ อธิบายว่า บุคคลมีความแตกต่างกันหลายประการ เช่น บุคลิกภาพ ทัศนคติ สติปัญญา และความสนใจ เป็นต้น และความแตกต่างนี้ยังขึ้นอยู่กับสภาพทางสังคมและวัฒนธรรมทำให้มีพฤติกรรม การสื่อสารและการเลือกเปิดรับสารที่แตกต่างกัน

หลักการพื้นฐานเกี่ยวกับทฤษฎีนี้ที่สำคัญคือ

1. บุคคลมีความแตกต่างกันในด้านบุคลิกภาพและสภาพจิตวิทยา
2. ความแตกต่างกันดังกล่าวนี้เป็นเพราะบุคคลมีการเรียนรู้
3. บุคคลที่อยู่ต่างสภาพแวดล้อมกันจะได้รับการเรียนรู้ที่แตกต่างกัน
4. การเรียนรู้จากสภาพแวดล้อมที่แตกต่างกันทำให้บุคคลมีทัศนคติ ค่านิยม ความเชื่อถือ และบุคลิกภาพที่แตกต่างกัน

ทั้งนี้ในการศึกษาปัจจัยต่างๆ ที่เกี่ยวข้องพบว่า มีปัจจัย 2 ประการ เข้ามามีส่วนเกี่ยวข้องกับการยอมรับการสื่อสารของผู้รับสารคือ

1. ปัจจัยแวดล้อมทางสังคมที่มีวัฒนธรรมแตกต่างกันย่อมจะมองหรือจะยอมรับข้อมูลในการสื่อสารแตกต่างกันไป
2. ปัจจัยส่วนบุคคลมีผลทำให้การยอมรับข้อมูลในการสื่อสารแตกต่างกัน เช่น ด้านประชากร (demographics) ได้แก่ อายุ เพศ สภาพทางเศรษฐกิจและสังคม หรือด้านจิตวิทยา (psychographics) ได้แก่ แบบแผนการดำเนินชีวิต (life style) หรือด้านการเปิดรับสื่อที่ไม่เหมือนกัน ก็มีผลทำให้บุคคลมีความชื่นชอบไม่เหมือนกันได้

แนวคิดเรื่องความแตกต่างระหว่างบุคคล (individual differences theory) ได้นำมาเป็นตัวแปรในการศึกษาวิจัยครั้งนี้บนพื้นฐานความคิดที่ว่า เพศ อายุ รายได้ ที่แตกต่างกันทำให้ มีผลต่อความพึงพอใจในการใช้คอมพิวเตอร์ช่วยสอนแตกต่างกัน และความแตกต่างในเรื่องทัศนคติ ค่านิยม ความเชื่อ น่าจะมีผลต่อความพึงพอใจในการใช้คอมพิวเตอร์ช่วยสอนได้เช่นกัน

อิทธิพลที่มีต่อความแตกต่างระหว่างบุคคล

พัชรา ทิพยทัศน์ (2551) กล่าวว่า องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อชีวิตของคนเราที่ทำให้เกิดความแตกต่างระหว่างบุคคล คือ

1. พันธุกรรม (Heredity) เป็นการถ่ายทอดคุณลักษณะต่างๆ ที่สืบเนื่องต่อมาจากบรรพบุรุษจากรุ่นหนึ่งไปสู่รุ่นหนึ่ง พันธุกรรมเป็นตัวกำหนดลักษณะการเจริญเติบโต และพันธุกรรมมีผลตั้งแต่การเริ่มปฏิบัติ และมีผลต่อจนเด็กเจริญเติบโต โดยมีผลต่อความสามารถและคุณลักษณะ

ต่างๆ นักวิทยาศาสตร์พบว่า คุณลักษณะทางกายภาพ เช่น ลักษณะหน้าตา สีผิว ได้รับการถ่ายทอดทางพันธุกรรมจากบรรพบุรุษ ดังนี้

1.1 ลักษณะกาย เช่น สีของตา ลักษณะของผม จมูก ปาก สีของผิว ส่วนโครงสร้างสัดส่วนของร่างกาย ซึ่งถึงแม้ว่าจะมีการพัฒนาได้จากอาหาร อากาศ การออกกำลังกาย และอาชีพเข้ามามีอิทธิพล แต่พันธุกรรมก็มีอิทธิพลมากเช่นกัน

1.2 ความบกพร่องทางกายและโรคบางชนิด เช่น โรคเบาหวาน โรคโลหิตไหลไม่หยุด ความบกพร่องทางการได้ยินและเห็น เป็นต้น

1.3 ความพิการทางสมองและปัญญาอ่อน เช่น โรค Down's Syndrome หรือ Mongolism เกิดจากโครงสร้างของโครโมโซมที่ผิดปกติทำให้สมองพิการ เซาว์นปัญญาต่ำ

1.4 ความผิดปกติทางจิต เช่น ในโรคจิตเภท จิตแพทย์มีความเห็นว่าโรคนี้อาจได้รับอิทธิพลจากพันธุกรรมและสิ่งแวดล้อม

1.5 บุคลิกภาพ มีการศึกษาพบว่า อาชญากรจะมีจำนวนโครโมโซมที่ผิดปกติจากคนปกติ นั่นคือ พันธุกรรมอาจมีอิทธิพลต่อบุคลิกภาพของบุคคลในลักษณะใดลักษณะหนึ่ง เช่น ขี้อาย เก็บตัว เปิดเผย เป็นต้น

1.6 สติปัญญา จากการศึกษาพบว่า พันธุกรรมเป็นปัจจัยที่กำหนดระดับสติปัญญาของบุคคลและพบว่า ลักษณะความบกพร่องทางสติปัญญาหลายอย่างเกิดเนื่องจากยีนและโครงสร้างโครโมโซมผิดปกติ นอกจากนั้นแล้วมีการศึกษาพบว่า ระดับเซาว์นปัญญาของลูกจะใกล้เคียงกับระดับเซาว์นปัญญาของพ่อแม่ที่แท้จริง

2.สิ่งแวดล้อม (Environment) เป็นการกำหนดขอบเขตของการเจริญเติบโต เนื่องจากสิ่งแวดล้อมของมนุษย์ทั้งในระหว่างอยู่ในครรภ์มารดาและภายหลังคลอด มีลักษณะแตกต่างกันมากซึ่งมีผลต่อการเจริญเติบโตและพัฒนาการของคนเราในเวลาต่อมาดังนี้

2.1 การศึกษา สภาพแวดล้อมที่ให้โอกาสบุคคลได้รับการศึกษาอย่างดี แม้ในบุคคลจะมีเซาว์นปัญญา ใกล้เคียงกัน หากมีโอกาสได้รับการศึกษาแตกต่างกันก็ย่อมทำให้ความสามารถแตกต่างกันได้โอกาสการทำงานก็แตกต่างกันไป การศึกษามีส่วนช่วยให้คนมีความคิดมีเหตุผล และมีความสามารถสูงขึ้น

2.2 ประสบการณ์ ประสบการณ์มาจากสิ่งที่พบเห็นที่แตกต่างกัน บางคนได้รับความกดดันจากประสบ การณ์อย่างหนึ่ง ก็มีผลต่อการเรียนรู้และความเชื่อถือของบุคคลนั้นที่จะใช้เป็นเกณฑ์ในการตัดสินใจเรื่องต่างๆ ด้วย คนที่มีประสบการณ์ในการทำงานเป็นเวลานาน ย่อมได้เปรียบในด้านความชำนาญงานด้วย

2.3 สภาพแวดล้อมของดินฟ้าอากาศ หมายถึง ความแตกต่างทางด้านภูมิประเทศของแต่ละท้องถิ่น คนที่อยู่ใกล้ทะเลจะมีผิวพรรณหยาบคล้ำกว่าคนที่อยู่ตามป่าเขา

สภาพแวดล้อมที่อุดมสมบูรณ์ การทำมาหากินสะดวกอุดมด้วยทรัพยากรธรรมชาติ ผู้คนจะมีความแข็งแรง อยู่ดีกินดี มีงานทำ สภาพแวดล้อมที่ขัดสน อากาศแห้งแล้งทุรกันดาร ทำให้บุคคลไม่แข็งแรง ผอมแห้ง ทอดอาลัย เบื่อหน่าย สภาพแวดล้อมบางชนิดทำให้บุคคลคิดดัดแปลงสภาพแวดล้อมให้ดีขึ้น ทำให้เกิดเทคโนโลยีใหม่ๆ ขึ้น เกิดโรงงานอุตสาหกรรม และมีงานทำมากมาย ระบบสังคมศาสนา วัฒนธรรม และภาษา ล้วนมีบทบาทต่อบุคคล เพราะบุคคลย่อมเลือกทำงาน เลือกดำรงชีวิตตามความนึกคิดของตนเอง ระบบสังคมการปกครองส่งเสริมให้คนแข่งขันกันทำงาน แม้ศาสนา วัฒนธรรม จะมีส่วนทำให้บุคคลเลือกที่จะทำงานตามเจตคติและความเชื่อถือ

2.4 สุขภาพอนามัย ได้แก่ อาหารการกิน สุขลักษณะในการดำรงชีวิตประจำวันมีส่วนทำให้คนเรามี ความแข็งแรงแตกต่างกัน คนที่ดื่มเหล้าเป็นประจำร่างกายอ่อนท้อทรอมการทำงานมีประสิทธิภาพต่ำ ขาดความเอาใจใส่งานเท่าที่ควร คนที่ขาดแคลน กินไม่อิ่มย่อมทำงานได้ไม่ดีเช่นกัน

2.5 อุบัติเหตุ เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นโดยไม่คาดฝันมาก่อน คนที่ประสบอุบัติเหตุทำให้ร่างกายพิการ หน้าตา เสียโฉม ทำให้เกิดปมด้อย หรือไม่สามารถทำงานบางชนิดได้ สมองอาจได้รับความกระทบกระเทือนกลายเป็นคน บัญญาอ่อน เป็นภาระของสังคมและโรงเรียนได้

8. หลักเกณฑ์การคิดคะแนนสะสมการแข่งขันแบดมินตัน (สมาคมแบดมินตันแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์)

1. นักกีฬาที่แข่งในรุ่นใดจะได้คะแนนในรุ่นนั้นเท่านั้น
2. นักกีฬาที่ข้ามรุ่นคะแนนจะลดลง 50% ต่อรุ่น เพื่อใช้ในการวางมือการแข่งขัน แต่จะวางลำดับ 1-4 ไม่ได้
3. ให้ใช้ตารางคะแนนนี้สำหรับทุกรุ่น ยกเว้นรุ่นทั่วไป
4. การแข่งขันที่มีผู้เข้าแข่งขันไม่ครบ 8 คน/คู่ จะไม่มีคะแนนสะสม

จำนวนปีของรายการ	*1-4 ปี			**5-10 ปี			***มากกว่า 10 ปี			เยาวชนเครือ ซิเมนต์ไทย (คัดเลือกภาค)	starlight A (อันดับมือ 1-4 ลงไม่ได้)	starlight B (อันดับมือ 1-10 ลงไม่ได้) (เดี่ยว) (อันดับมือ 1-8 ลงไม่ได้) (คู่)
	8-32	33-64	> 65	8-32	33-64	> 65	8-32	33-64	> 65			
จำนวนผู้แข่งขัน (คน)	8-32	33-64	> 65	8-32	33-64	> 65	8-32	33-64	> 65	> 8	> 8	> 8
ตำแหน่งชนะเลิศ	150	200	250	200	250	300	250	300	350	200	100	100
ตำแหน่งรองชนะเลิศ	120	160	200	160	200	240	200	240	280	160	80	75
รอบ 3/4	95	125	160	125	160	190	160	190	225	125	65	60
รอบ 5/8	75	100	125	100	125	150	125	150	180	100	55	50
รอบ 9/16	60	80	100	80	100	120	100	120	145	80	50	45
รอบ 17/32	55	65	80	65	80	100	80	100	115	65	45	40
รอบ 33/64	50	55	65	55	65	80	65	80	90	55	40	35
รอบ 65/128	45	50	55	50	55	65	55	65	75	50	35	30
ตัวอย่างรายการ	1.Tessana 1.ธนบุรี 2.อบจ.อุดร			1.HP เชียงราย 4.กระบี่ 2.ชลบุรี 5.เสนา 3.ปากน้ำโพ 6.Air Force			1.บ้านทองหยอด 4.TOT 2.ปทุมธานี 5.YONEX 3. Y.W.C.A. 6.เชียงใหม่				1. นवलจันทร์ 2. KMUTNB	1. MT SPORT

9. แผนยุทธศาสตร์การกีฬา

รัฐบาลมีนโยบายที่จะพัฒนากีฬาอาชีพของประเทศไทยให้มีศักยภาพเทียบเท่าระดับสากล โดยมุ่งเน้นให้มีการบริหารจัดการ ด้านการกีฬา ส่งเสริมให้มีการลงทุนและการพัฒนาด้านกีฬา โดยสร้างแรงจูงใจ เพื่อกระตุ้นให้ภาคเอกชนเห็นประโยชน์ ในการพัฒนาและการลงทุนในการกีฬา เช่น นโยบายด้านภาษีเพื่อ การพัฒนากีฬา เป็นต้น รวมทั้งการสนับสนุนคุณภาพชีวิตของบุคลากร และองค์กรที่เกี่ยวข้องด้านการกีฬาของประเทศ นอกจากนี้ สิ่งที่สำคัญต่อการพัฒนากีฬาอาชีพอีกเรื่องหนึ่งคือ นักกีฬาอาชีพจะต้องเป็นผู้ที่มีความสามารถและมีคุณภาพในระดับมาตรฐานสากล จึงจะได้รับความนิยมนจากผู้ชมและได้รับการสนับสนุน จากผู้ให้การสนับสนุน (Sponsor) หน่วยงานและสถาบันกีฬาอาชีพจะต้องนำหลักการตลาด (Marketing Mixed) เข้ามาบริหาร จัดการด้านต่างๆ ด้วย ได้แก่ ผลิตภัณฑ์หรือผลผลิต สนามแข่งขัน ราคาค่าชม และการส่งเสริมการประชาสัมพันธ์ เป็นต้น จึงจะทำให้การพัฒนากีฬาอาชีพประสบความสำเร็จ ดังนั้นเพื่อให้กีฬาอาชีพของประเทศไทยมีการพัฒนาอย่างยั่งยืน แผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 4 (ฝ่ายพัฒนากีฬาอาชีพการกีฬาแห่งประเทศไทย, 2550) จึงได้กำหนดวัตถุประสงค์ในการพัฒนาการกีฬา ไว้ดังนี้

วัตถุประสงค์ที่ 1 เพื่อส่งเสริมและพัฒนากีฬาสากลที่มีศักยภาพและกีฬาไทยบางชนิดให้เป็นกีฬาอาชีพ อย่างมีมาตรฐาน แนวทาง/มาตรการ : การพัฒนากีฬาสากลที่มีศักยภาพและกีฬาไทยบางชนิดให้เป็นกีฬาอาชีพ มีแนวทางปฏิบัติ ดังนี้

1. ส่งเสริมและสนับสนุนให้มีการพัฒนากีฬาอาชีพสอดคล้องและได้มาตรฐานของสหพันธ์กีฬาอาชีพที่กำหนด
2. เร่งรัดให้มีกฎหมายเกี่ยวกับกีฬาอาชีพใช้เป็นแนวทางในการบริหารจัดการและพัฒนากีฬาอาชีพ
3. เผยแพร่ประชาสัมพันธ์กีฬาอาชีพผ่านสื่อทุกรูปแบบอย่างกว้างขวางต่อเนื่องเพื่อสร้างกระแสความนิยม
4. ส่งเสริม สนับสนุนให้มีการจัดตั้งองค์กรกีฬาอาชีพที่ดำเนินงานสอดคล้องกับสหพันธ์กีฬาอาชีพ นานาชาติที่มีคุณภาพและประสิทธิภาพเพิ่มขึ้น
5. ส่งเสริม สนับสนุนให้มีการจัดตั้งสถาบันผลิตนักกีฬาและบุคลากรกีฬาอาชีพทุกชนิดกีฬา

วัตถุประสงค์ที่ 2 พัฒนานักกีฬา บุคลากรกีฬาอย่างครบวงจรและส่งเสริมให้มีการรวมกลุ่มเป็นสมาชิกขององค์กร สโมสรกีฬาอาชีพทั้งในส่วนกลางและภูมิภาค โดยสนับสนุนให้มีการจัดตั้งสถาบันผลิตนักกีฬาและบุคลากรกีฬาอาชีพ   แนวทาง / มาตรการ : การพัฒนานักกีฬาและบุคลากรกีฬาอาชีพ มีแนวทางปฏิบัติ ดังนี้

1. จัดทำระบบข้อมูลสารสนเทศที่เกี่ยวข้องกับนักกีฬา บุคลากรกีฬา และองค์กรเครือข่ายกีฬา

2. จัดกิจกรรมและส่งเสริมกิจกรรมกีฬาทุกรูปแบบให้ประชาชนมีส่วนร่วมมากที่สุด

3. สร้างและพัฒนา นักกีฬา ให้เป็นไปตามมาตรฐานขององค์กรกีฬาอาชีพที่กำหนด

4. นำวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการกีฬามาประยุกต์ใช้ในการพัฒนานักกีฬา

5. สนับสนุนการส่งนักกีฬาเพื่อเข้าร่วมการแข่งขันเพื่อจัดลำดับ/ชิงชนะเลิศในรายการต่างๆ อย่างต่อเนื่อง

6. สนับสนุนการเก็บตัวฝึกซ้อมของนักกีฬาโดยจัดหาผู้เชี่ยวชาญมาดูแลการฝึกซ้อมของนักกีฬาอย่างต่อเนื่อง

7. ส่งเสริมให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องจัดทำแผนพัฒนานักกีฬาอาชีพอย่างต่อเนื่อง

8. สนับสนุนสถาบันการจัดตั้งนักกีฬาและบุคลากรกีฬาอาชีพ

วัตถุประสงค์ที่ 3 เพื่อพัฒนาการจัดการแข่งขันกีฬาอาชีพให้เป็นระบบและมีมาตรฐานสากลโดยมีกฎ ระเบียบ ข้อบังคับที่เกี่ยวข้องกับการประกอบอาชีพทางการกีฬาที่เหมาะสมและทันสมัย แนวทาง/มาตรการ : การพัฒนาการแข่งขันกีฬาอาชีพ มีแนวทางในการปฏิบัติ ดังนี้

1. ส่งเสริม สนับสนุน และประสานงานเพื่อการจัดการแข่งขันกีฬาอาชีพอย่างมีระบบตั้งแต่ระดับภูมิภาค ชาติ และเชื่อมโยงถึงระดับนานาชาติ

2. จัดระบบธุรกิจและสิทธิประโยชน์กีฬาอาชีพ โดยการจัดตั้งคณะกรรมการจัดการแข่งขันแบบมืออาชีพ โดยเฉพาะเพื่อการสร้างงาน สร้างรายได้แบบธุรกิจกีฬา

3. กำหนดขั้นตอนในการทำงานและจัดทำคู่มือและเกณฑ์มาตรฐานในการจัดการแข่งขันกีฬาอาชีพทุกชนิดกีฬา

วัตถุประสงค์ที่ 4 เพื่อพัฒนาปัจจัยพื้นฐานด้านสถานกีฬาและสิ่งอำนวยความสะดวกเพื่อการฝึกซ้อมและแข่งขันตามมาตรฐานสากลและให้มีการศึกษา เรียนรู้ และนำวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีทางการกีฬามาประยุกต์ใช้ในการพัฒนานักกีฬา อาชีพ แนวทาง/มาตรการ : การพัฒนาสถานที่ อุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวกด้านกีฬาอาชีพ มีแนวทางปฏิบัติ ดังนี้

1. ส่งเสริม สนับสนุน และประสานงาน เพื่อการพัฒนาสถานกีฬา อุปกรณ์กีฬา และสิ่งอำนวยความสะดวก เพื่อรองรับการแข่งขันกีฬาอาชีพอย่างต่อเนื่องเป็นระบบ และมีประสิทธิภาพ

2. ปรับปรุง พัฒนาสถานกีฬา อุปกรณ์กีฬา และสิ่งอำนวยความสะดวกเพิ่มเติมให้เพียงพอต่อการจัดการแข่งขันกีฬาอาชีพ

3. สนับสนุนให้มีการใช้ประโยชน์จากสถานกีฬา อุปกรณ์กีฬา และสิ่งอำนวยความสะดวกของกีฬาอาชีพแบบบูรณาการ

วัตถุประสงค์ที่ 5 เพื่อพัฒนาระบบบริหารแบบมืออาชีพโดยสนับสนุนให้มีการจัดตั้งกองทุนส่งเสริมและสวัสดิการกีฬาอาชีพเพื่อการคุ้มครองและรักษาสิทธิหรือผลประโยชน์รวมทั้งสร้างแรงจูงใจให้องค์กรเอกชนร่วมส่งเสริมกีฬาอาชีพ แนวทาง/มาตรการ : การพัฒนาระบบบริหารจัดการกีฬาอาชีพ มีแนวทางปฏิบัติ ดังนี้

- 1.วางระบบการบริหารจัดการองค์กรเครือข่ายกีฬาอาชีพ ที่สามารถเชื่อมโยงให้ครอบคลุมกระบวนการพัฒนากีฬาอาชีพในทุกๆ ด้าน
- 2.กำหนดระเบียบข้อบังคับให้สมาคม ชมรม ผู้ประกอบการ นักกีฬา ผู้ฝึกสอน และผู้ตัดสินกีฬาอาชีพเข้ารับการจดทะเบียนอย่างถูกต้อง รวมทั้งให้มีการกำหนดกฎหมายคุ้มครองสิทธิประโยชน์ของนักกีฬาและบุคลากรกีฬาอาชีพต่างๆ อย่างทั่วถึง
- 3.ระดมทรัพยากรจากภาครัฐและเอกชน ในการสนับสนุนทุนเพื่อพัฒนากีฬาอาชีพ และทุนสวัสดิการแก่นักกีฬาและบุคลากร กีฬาอาชีพทั้งในส่วนกลางและส่วนภูมิภาค
- 4.ส่งเสริม สนับสนุนการจัดตั้งชมรม สมาคม หรือสโมสรของผู้ชมกีฬาอาชีพที่มีการแข่งขันอย่างต่อเนื่อง
- 5.ส่งเสริมให้เอกชนสนับสนุนกีฬาเพื่อการอาชีพ โดยการผลักดันมาตรการภาษี เพื่อเพิ่มแรงจูงใจภาคเอกชน

10.งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

10.1 งานวิจัยในประเทศ

สนั่น สนธิเมือง (2535) ได้ทำการศึกษาและเปรียบเทียบเทคนิคจิตวิทยาการกีฬาของโค้ชทีมชาติไทยชุดซีเกมส์ครั้งที่ 17 พ.ศ.2536 และโค้ชมหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทยครั้งที่ 20 ปีการศึกษา 2535 มี 5 ประเภทกีฬา ได้แก่ กีฬาที่ใช้ความแม่นยำ ประเภทกีฬาทีม ประเภทกีฬาปะทะ ประเภทกีฬาที่ใช้แรกเกิด ประเภทกีฬาว่ายน้ำ และกรีฑา โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือ

ผลการวิจัยพบว่า

โค้ชทีมชาติไทยชุดซีเกมส์ใช้เทคนิคจิตวิทยาการกีฬาอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.76 เทคนิคจิตวิทยาที่ใช้มาก 3 ลำดับ ได้แก่ เทคนิคการตั้งเป้าหมาย เทคนิคการให้นักกีฬา มีจิตใจเข้มแข็งและเทคนิคเสริมให้นักกีฬามีความสามัคคีเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน โค้ชกีฬามหาวิทยาลัยใช้เทคนิคจิตวิทยาการกีฬาอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.55 เทคนิคจิตวิทยาการกีฬาที่ใช้มาก 3 อันดับ ได้แก่ เทคนิคเสริมให้นักกีฬามีความสามัคคีเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน เทคนิคเสริมพฤติกรรมอื่นเพิ่มเติม และเทคนิคให้นักกีฬามีจิตใจเข้มแข็ง โค้ชทีมชาติไทยและโค้ชมหาวิทยาลัยต้องการเรียนรู้จิตวิทยาการกีฬาอยู่ในระดับมาก ต้องการใช้เทคนิคจิตวิทยาการกีฬาในอุดมคติในระดับมาก โค้ชทีม

ชาติไทยใช้เทคนิคจิตวิทยาการกีฬา ไม่แตกต่างกันกับโค้ชมหาวิทยาลัยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

นเรศ กุลธวงค์วัฒนา (2536) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “คุณลักษณะที่เป็นจริงและที่พึงประสงค์ของผู้ฝึกสอนนิมนาสติก ตามการรับรู้ของนักกีฬา ผู้ฝึกสอน และผู้จัดการทีม ” โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาคุณลักษณะที่เป็นจริงและที่พึงประสงค์ของผู้ฝึกสอนกีฬาอิมนาสติกตามการรับรู้ของนักกีฬา ผู้ฝึกสอน และผู้จัดการทีม ประชากรในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักกีฬา ผู้ฝึกสอน และผู้จัดการทีม จำนวน 180 คน โดยใช้แบบสอบถามในการเก็บข้อมูล โดยผู้วิจัยได้รับแบบสอบถามคืน 136 ชุด คิดเป็นร้อยละ 75.56 หลังจากนั้นนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ด้วยโปรแกรม Spss เพื่อหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่า F และ ค่า T

ผลการวิจัยพบว่า

1.นักกีฬา ผู้ฝึกสอน และผู้จัดการทีม มีการรับรู้ต่อคุณลักษณะที่เป็นจริงของผู้ฝึกสอนกีฬาอิมนาสติก อยู่ในระดับมากเท่านั้น ได้แก่ มีสุขภาพดี และเปิดโอกาสให้นักกีฬาได้แสดงความคิดเห็นและร่วมวางแผนในการจัดโปรแกรมฝึกซ้อมบางโอกาส

2.นักกีฬา ผู้ฝึกสอน และผู้จัดการทีม มีการรับรู้ต่อคุณลักษณะที่พึงประสงค์ของผู้ฝึกสอนกีฬาอิมนาสติก อยู่ในระดับมากเท่านั้น ได้แก่ ความฉลาดไหวพริบดี มีความรู้เกี่ยวกับสรีรวิทยาการออกกำลังกาย ศึกษาเอกสารและตำราเพื่อจัดเตรียมแบบฝึกตามโครงการที่ได้วางไว้ เตรียมแบบฝึกทุกครั้งที่ทำกรฝึกซ้อม และมีการประเมินผลการฝึกซ้อม และแจ้งให้นักกีฬาทราบถึงผลการฝึกซ้อมทุกครั้ง

3.คุณลักษณะที่เป็นจริงและที่พึงประสงค์ของผู้ฝึกสอนนิมนาสติก ตามการรับรู้ของนักกีฬา ผู้ฝึกสอน และผู้จัดการทีม มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4.คุณลักษณะที่เป็นจริงและที่พึงประสงค์ของผู้ฝึกสอนนิมนาสติก ตามการรับรู้ระหว่างนักกีฬากับผู้ฝึกสอน นักกีฬากับผู้จัดการทีม และผู้ฝึกสอนกับผู้จัดการทีม ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ยกเว้นคุณลักษณะที่พึงประสงค์ด้านการเตรียมการฝึกซ้อม และรูปแบบการฝึกซ้อมที่นักกีฬากับผู้ฝึกสอน นักกีฬากับผู้จัดการทีมมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ดุสิต อุบลเลิศ (2542) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ทางด้านจิตวิทยาการกีฬากับการนำไปใช้ของผู้ฝึกสอนกีฬาฟุตบอล การศึกษาครั้งนี้มีจุดมุ่งหมาย 1.เพื่อศึกษาระดับความรู้ด้านจิตวิทยาการกีฬาของผู้ฝึกสอนในสถาบันราชภัฏ 2.เพื่อศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ทางด้านจิตวิทยาการกีฬาของผู้ฝึกสอนกีฬาฟุตบอลกับการนำไปใช้ระหว่างการฝึกซ้อม 3.เพื่อศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ทางด้านจิตวิทยาการกีฬาของผู้ฝึกสอนกีฬาฟุตบอลกับการนำไปใช้ระหว่างการแข่งขัน ประชากรในการศึกษาวิจัย คือ ผู้ฝึกสอนกีฬาฟุตบอลและผู้ช่วยผู้

ฝึกสอนกีฬาฟุตบอล กลุ่มตัวอย่าง คือ ผู้ฝึกสอนกีฬาฟุตบอลของสถาบันราชภัฏ 36 แห่งทั่วประเทศ จำนวน 68 คน เครื่องมือ ในการเก็บรวบรวมข้อมูลแบ่งเป็น 2 แบบคือ แบบทดสอบความรู้ทางด้านจิตวิทยาการกีฬาและแบบสอบถามการนำจิตวิทยาการกีฬาไปใช้ในการฝึกซ้อมและแข่งขัน สร้างโดยยึดเนื้อหาและหลักการทางจิตวิทยาการกีฬา 4 ด้านด้วยกัน คือ ด้านแรงจูงใจ ด้านความมั่นใจในตนเอง ด้านความก้าวร้าวและด้านความเครียดและวิตกกังวล

ผลการวิจัยพบว่า

1. ความรู้ทางด้านจิตวิทยาการกีฬาของผู้ฝึกสอนกีฬาฟุตบอลของสถาบันราชภัฏ พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีค่าเฉลี่ยทางด้านความรู้ในเกณฑ์มีความรู้ต่ำ
2. การนำความรู้ทางด้านจิตวิทยาการกีฬาไปใช้ในการฝึกซ้อมของผู้ฝึกสอนกีฬาฟุตบอลของสถาบันราชภัฏ พบว่าการนำความรู้ไปใช้มีความสัมพันธ์ทางลบที่ต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001
3. การนำความรู้ทางด้านจิตวิทยาการกีฬาในการแข่งขันของผู้ฝึกสอนกีฬาฟุตบอลของสถาบันราชภัฏ พบว่าการนำความรู้ไปใช้มีความสัมพันธ์ทางบวกที่ต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

กิตติวัฒน์ แผงสภา (2544) ได้ทำการวิจัยเรื่อง พฤติกรรมที่เป็นจริงและที่พึงประสงค์ของผู้ฝึกสอนบาสเกตบอล ขณะควบคุมการแข่งขัน ในการศึกษาครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อทราบ พฤติกรรมที่เป็นจริงและที่พึงประสงค์ของผู้ฝึกสอนบาสเกตบอลขณะควบคุมทีมแข่งขัน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาเป็นนักกีฬาบาสเกตบอลหญิงและชาย อายุไม่เกิน 16 ปี ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาบาสเกตบอลนักเรียนกรมพลศึกษา ประจำปีการศึกษา 2543 จำนวน 433 คน เป็นนักกีฬาหญิง 102 คน นักกีฬาชาย 331 คน โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บข้อมูล

ผลการศึกษาพบว่า

1. พฤติกรรมด้านบุคลิกภาพของผู้ฝึกสอนบาสเกตบอลขณะควบคุมทีมแข่งขัน
  - 1.1 พฤติกรรมที่เป็นจริง 2 ลำดับแรก
    - 1.1.1 นักกีฬาบาสเกตบอลหญิงได้ลำดับพฤติกรรมดังนี้ ตรงต่อเวลาเป็นผู้อ่อนโยน ยิ้มแย้มแจ่มใส และแต่งกายเหมาะสมกับหน้าที่ผู้ฝึกสอน
    - 1.1.2 นักกีฬาบาสเกตบอลชายได้ลำดับพฤติกรรมดังนี้ แสดงน้ำใจนักกีฬายอมรับฟังเมื่อได้รับการเตือนจากผู้ฝึกสอน แต่งกายเรียบร้อย เหมาะสมกับหน้าที่ผู้ฝึกสอนและสุขภาพ และมีมารยาทเมื่อติดต่อกับเจ้าหน้าที่โต๊ะหรือผู้ตัดสิน
  - 1.2 ด้านปรัชญาและรูปแบบการสอนของผู้ฝึกสอนบาสเกตบอลขณะควบคุมทีมแข่งขัน

1.2.1 นักกีฬาบาสเกตบอลหญิงได้ลำดับพฤติกรรมดังนี้ เป็นผู้ดูแลเอาใจใส่ สนับสนุนสิ่งที่ดีให้แก่นักกีฬา ตรงต่อเวลา และมีความเห็นใจความรู้สึกของนักกีฬา

1.2.2 นักกีฬาบาสเกตบอลชายได้ลำดับความรู้สึกดังนี้ เป็นผู้จัดการปัญหา ต่างๆด้วยท่าทางสุภาพเหมาะสม มีความเห็นใจเข้าใจความรู้สึกของนักกีฬา และเป็นผู้ดูแลเอาใจใส่ สนับสนุนสิ่งที่ดีให้แก่นักกีฬา

2.ด้านปรัชญาและรูปแบบการสอนของผู้ฝึกสอนบาสเกตบอลขณะควบคุมทีมแข่งขัน

2.1 พฤติกรรมที่เป็นจริง 2 ลำดับแรก

2.1.1 นักกีฬาบาสเกตบอลหญิงได้ลำดับพฤติกรรมดังนี้ ส่งเสริมให้นักกีฬามี ระเบียบวินัย ใช้วิธีการเล่นที่เหมาะสมกับนักกีฬา และยอมรับถึงคุณค่าและความแตกต่างของนักกีฬา ทุกคน

2.1.2 นักกีฬาบาสเกตบอลชายได้ลำดับพฤติกรรมดังนี้ รู้จัดยึดหยุ่นต่อการ แก้ปัญหาในสถานการณ์ต่างๆ ใช้วิธีการเล่นที่เหมาะสมกับนักกีฬา กับชอบที่จะใช้วิธีที่นักกีฬาเล่นได้ อย่างชำนาญเพียง 2-3 วิธีเพื่อให้เกิดผลดีในการแข่งขัน และยอมรับถึงคุณค่าและความแตกต่างของ นักกีฬาแต่ละคน

2.2 พฤติกรรมที่พึงประสงค์ 2 ลำดับแรก

2.2.1 นักกีฬาบาสเกตบอลหญิงได้ลำดับพฤติกรรมดังนี้ ส่งเสริมให้นักกีฬามี ระเบียบวินัย ควบคุมสั่งการเกี่ยวกับการเล่นตลอดการแข่งขัน และยอมให้นักกีฬาสอบถามและมีส่วนร่วม ในการวางแผนการเล่น

2.2.2 นักกีฬาบาสเกตบอลชายได้ลำดับพฤติกรรมดังนี้ ยอมรับถึงคุณค่า และความแตกต่างของนักกีฬาแต่ละคน ยอมให้นักกีฬาสอบถามและมีส่วนร่วมในการวางแผนการ เล่นและใช้วิธีการเล่นที่เหมาะสมกับนักกีฬา

3.ด้านการสอนขณะแข่งขันของผู้ฝึกสอนบาสเกตบอลขณะควบคุมทีมแข่งขัน

3.1 พฤติกรรมที่เป็นจริง 2 ลำดับแรก

3.1.1 นักกีฬาบาสเกตบอลหญิงได้ลำดับพฤติกรรมดังนี้ ปล่อยให้นักกีฬาทบทวน แผนการเล่น และเปิดโอกาสให้นักกีฬาสำรวจได้ลงเล่นเมื่อแข่งขันกับทีมที่อ่อนกว่า สื่อความหมายได้ดี นักกีฬาเกิดความเข้าใจและนำไปปฏิบัติได้ถูกต้องและให้คำแนะนำเพื่อแก้ไขข้อผิดพลาดของนักกีฬาทันที

3.1.2 นักกีฬาบาสเกตบอลชายได้ลำดับพฤติกรรมดังนี้ สื่อความหมายได้ดี นักกีฬาเกิดความเข้าใจและนำไปปฏิบัติได้ถูกต้อง ชอบให้นักกีฬาเล่นแบบถ่วงเวลาเพื่อให้เสียคะแนน น้อยที่สุดเมื่อแข่งขันกับทีมที่เก่งกว่าและชอบให้นักกีฬาทบทวนแผนการเล่นและเปิดโอกาสให้นักกีฬา สำรวจได้ลงเล่นเมื่อแข่งขันกับทีมที่อ่อนกว่า

3.2 พฤติกรรมที่พึงประสงค์ 2 ลำดับแรก

3.2.1 นักกีฬาบาสเกตบอลหญิงได้ลำดับพฤติกรรมดังนี้ ชอบให้นักกีฬา ทบพจนแผนการเล่น เปิดโอกาสให้นักกีฬาสำรองได้ลงเล่นเมื่อแข่งขันกับทีมที่อ่อนกว่า ประชุมชี้แจง วิธีการเล่นก่อนการแข่งขัน และปรับเปลี่ยนแผนการเล่นในช่วงพักครึ่งเวลาของการแข่งขันได้อย่างมีประสิทธิภาพ

3.2.2 นักกีฬาบาสเกตบอลชายได้ลำดับพฤติกรรมดังนี้ สื่อความหมายได้ดี นักกีฬาเกิดความเข้าใจและนำไปปฏิบัติได้ถูกต้อง ประชุมชี้แจงวิธีการเล่นก่อนการแข่งขันและแข่งขัน ด้วยวิธีเล่นที่เตรียมมาจากข้อมูลในการสอดแนม

4.ด้านการใช้จิตวิทยาของผู้ฝึกสอนบาสเกตบอลขณะควบคุมทีมแข่งขัน

4.1 พฤติกรรมที่เป็นจริง 2 ลำดับแรก

4.1.1 นักกีฬาบาสเกตบอลหญิงได้ลำดับพฤติกรรมดังนี้ กล่าวกระตุ้นก่อน การแข่งขันหรือช่วงพักครึ่งเวลา ชอบที่จะใช้วิธีการลงโทษเพื่อกำจัดพฤติกรรมที่ไม่ต้องการและใช้ เทคนิคที่ถูกต้องเหมาะสมในการแก้ไขความเครียด และความวิตกกังวลของนักกีฬา

4.1.2 นักกีฬาบาสเกตบอลชายได้ลำดับพฤติกรรมดังนี้ ชมเชยหรือให้กำลังใจ เมื่อนักกีฬาเล่นได้ดีหรือมีความพยายามสูงสุด มีรางวัลปลอบใจหรือเงินรางวัล และกล่าวกระตุ้นก่อนการ แข่งขันหรือช่วงพักครึ่งเวลา

4.2 พฤติกรรมที่พึงประสงค์ 2 ลำดับแรก

4.2.1 นักกีฬาบาสเกตบอลหญิงได้ลำดับพฤติกรรมดังนี้ กล่าวกระตุ้นก่อน การแข่งขันหรือช่วงพักครึ่งเวลา ชมเชยหรือให้กำลังใจเมื่อนักกีฬาเล่นได้ดีหรือมีความพยายามสูงสุด และใช้เทคนิคที่ถูกต้องเหมาะสมในการแก้ไขความเครียด และความวิตกกังวลของนักกีฬา

4.2.2 นักกีฬาบาสเกตบอลชายได้ลำดับพฤติกรรมดังนี้ ชมเชยหรือให้ กำลังใจเมื่อนักกีฬาเล่นได้ดีหรือมีความพยายามสูงสุด ชอบที่จะใช้วิธีการลงโทษเพื่อกำจัดพฤติกรรม ที่ไม่ต้องการ และไม่ชอบแสดงความรู้สึกต่อสภาพการเล่นของนักกีฬา

5.ด้านคุณธรรมและจริยธรรมของผู้ฝึกสอนบาสเกตบอลขณะควบคุมทีมแข่งขัน

5.1 พฤติกรรมที่เป็นจริง 2 ลำดับแรก

5.1.1 นักกีฬาบาสเกตบอลหญิงได้ลำดับพฤติกรรมดังนี้ สนับสนุนให้นักกีฬา ก้าวร้าวและเล่นแรง ชอบทำผิดกติกาที่เกี่ยวข้องกับผู้ฝึกสอนบ่อยๆ และมีพฤติกรรมสมยอมการ แข่งขัน

5.1.2 นักกีฬาบาสเกตบอลชายได้ลำดับพฤติกรรมดังนี้ สอนและควบคุม นักกีฬาให้เล่นด้วยสปิริต ปฏิบัติตามกฎ ระเบียบ และกติกา เอาใจใส่ดูแลนักกีฬาที่บาดเจ็บทั้งของตน

และคู่แข่งกัน และยอมรับผลการแข่งขันแสดงความยินดีต่อคู่แข่งกันไม่ว่าทีมตนชนะหรือไม่อย่างมีน้ำใจนักกีฬา

5.2 พฤติกรรมที่พึงประสงค์ 2 ลำดับแรก

5.2.1 นักกีฬาบาสเกตบอลหญิงได้ลำดับพฤติกรรมดังนี้ ชอบทำผิดกติกาที่เกี่ยวข้องกับผู้ฝึกสอนบ่อยๆ มีพฤติกรรมสมยอมการแข่งขันและสนับสนุนให้นักกีฬาก้าวร้าวและเล่นแรง

5.2.2 นักกีฬาบาสเกตบอลชายได้ลำดับพฤติกรรมดังนี้ ใช้วาจาและท่วงท่าที่ไม่เหมาะสมรบกวนการเล่นของคู่แข่ง ชอบให้ผู้เล่นที่มีคุณสมบัติไม่ถูกต้องลงแข่งขันและสนับสนุนให้นักกีฬาก้าวร้าวและเล่นแรง

คำแนะนำ ควรจัดให้มีการอบรมและพัฒนาบุคลิกภาพแนวความคิดความรู้ความสามารถของผู้ฝึกสอนบาสเกตบอลให้ตรงกับความต้องการของนักกีฬาและผู้ที่เกี่ยวข้องกับกีฬาบาสเกตบอลอื่นๆ โดยพิจารณาพฤติกรรมที่พึงประสงค์จากงานวิจัยนี้มาเป็นแนวทางเพื่อจัดหลักสูตรการอบรมต่อไป

สมคิด ยอดระบำ (2544) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง คุณลักษณะที่ดีของผู้ฝึกสอนกีฬาฟุตบอลไทยแลนด์ยูนิเวอร์ซิตีลีก ตามการรับรู้ของผู้จัดการทีม ผู้ฝึกสอนและนักฟุตบอล วัตถุประสงค์ 1. เพื่อศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับคุณลักษณะที่ดีของผู้ฝึกสอนกีฬาฟุตบอลไทยแลนด์ยูนิเวอร์ซิตีลีก ตามการรับรู้ของผู้จัดการทีม ผู้ฝึกสอน และนักฟุตบอล 2. เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับคุณลักษณะที่ดีของผู้ฝึกสอนกีฬาฟุตบอลไทยแลนด์ยูนิเวอร์ซิตีลีกตามการรับรู้ระหว่างผู้จัดการทีม ผู้ฝึกสอน และนักฟุตบอล กลุ่มประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย ผู้จัดการทีมจำนวน 18 คน ผู้ฝึกสอนจำนวน 36 คน และกลุ่มตัวอย่างเป็นนักฟุตบอลจำนวน 210 คน จากจำนวนทีม 18 ทีม ทีมละ 25 คน รวม 450 คน โดยใช้ตารางเปรียบเทียบกลุ่มตัวอย่างของ Krejcie และ Morgan (อ้างอิงใน พวงรัตน์ ทวีรัตน์, 2540) ได้กลุ่มประชากรและกลุ่มตัวอย่างจำนวนทั้งสิ้น 264 คน ดังนี้ กลุ่มประชากรคือผู้จัดการทีม 18 คน ผู้ฝึกสอน 36 คน และกลุ่มตัวอย่างคือนักกีฬา 210 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลครั้งนี้เป็นแบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับคุณลักษณะของผู้ฝึกสอนกีฬาฟุตบอลไทยแลนด์ยูนิเวอร์ซิตีลีก ครั้งที่ 4 ตามการรับรู้ของผู้จัดการทีม ผู้ฝึกสอน และนักฟุตบอล

ผลการวิจัยพบว่า

1. ผู้จัดการทีม ผู้ฝึกสอน และนักกีฬาฟุตบอลมีความคิดเห็นเกี่ยวกับคุณลักษณะที่ดีของผู้จัดการทีมของผู้ฝึกสอนกีฬาฟุตบอลไทยแลนด์ยูนิเวอร์ซิตีลีกอยู่ในระดับดีมาก

2. ผู้จัดการทีม ผู้ฝึกสอน และนักกีฬาฟุตบอลมีความคิดเห็นเกี่ยวกับคุณลักษณะที่ดีของผู้จัดการทีมของผู้ฝึกสอนกีฬาฟุตบอลไทยแลนด์ยูนิเวอร์ซิตีลีก ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ปกาศิต อนุกุล (2546) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การใช้เทคนิคทางจิตวิทยาของโค้ชกับ นักกีฬาปี พ.ศ.2545-2546 การศึกษาคั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเทคนิคทางจิตวิทยาการกีฬาที่ โค้ชของนักกีฬาเชียงใหม่นำไปปฏิบัติกับนักกีฬา เทคนิคจิตวิทยาที่โค้ชต้องการเรียนรู้และเทคนิค จิตวิทยาในอุดมคติที่ต้องการนำไปปฏิบัติกับนักกีฬาในการฝึกซ้อมและการแข่งขัน กลุ่มประชากรเป็น โค้ชของมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ปีการศึกษา 2545-2546 จำนวน 24 คน รวบรวมข้อมูลโดยใช้ แบบสอบถาม

ผลการวิจัยพบว่า

เทคนิคจิตวิทยาการกีฬาที่โค้ชนำไปปฏิบัติกับนักกีฬาในระดับมากคือ เทคนิคเสริม พฤติกรรม ฮีทเท็ม เทคนิคการควบคุมอารมณ์ และเทคนิคการตั้งเป้าหมาย เทคนิคจิตวิทยาการกีฬาที่ โค้ชของนักกีฬามหาวิทยาลัยเชียงใหม่ต้องการเรียนรู้และต้องการนำไปปฏิบัติกับนักกีฬา คือ เทคนิค ความสามารถในการโค้ช เทคนิคเสริมพฤติกรรมฮีทเท็ม และเทคนิคควบคุมอารมณ์ ตามลำดับ

เทคนิคจิตวิทยาการกีฬาในอุดมคติที่โค้ชต้องการนำไปปฏิบัติกับนักกีฬา คือ เทคนิค ความสามารถในการโค้ช เทคนิคที่ทำให้ให้นักกีฬามีความสามัคคีให้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน และเทคนิค ที่ทำให้นักกีฬา มีจิตใจเข้มแข็ง ตามลำดับ

กฤษณาล สันทัดการ (2549) ได้ทำการวิจัยเรื่อง พฤติกรรมการใช้จิตวิทยาการกีฬาของผู้ ฝึกสอนบาสเกตบอลในการแข่งขันกีฬานักเรียนนักศึกษาแห่งประเทศไทยครั้งที่ 27 โดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาพฤติกรรมการใช้จิตวิทยาการกีฬาของผู้ฝึกสอนบาสเกตบอลในการแข่งขันกีฬานักเรียน นักศึกษาแห่งประเทศไทยครั้งที่ 27 โดยศึกษาเกี่ยวกับเทคนิคการใช้จิตวิทยาการกีฬาที่ผู้ฝึกสอนนำไปใช้ กับนักกีฬา ระหว่างการฝึกซ้อมและการแข่งขัน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นผู้ฝึกสอนบาสเกตบอล จำนวน 54 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มอย่างง่ายจากจำนวนผู้ฝึกสอนทั้งหมด 60 คน ที่เข้าร่วมในการแข่งขัน กีฬานักเรียนนักศึกษาแห่งประเทศไทยครั้งที่ 27 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถาม ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นนำข้อมูลที่ได้อามาวิเคราะห์ข้อมูลโดยวิธีการแจกความถี่ละหาค่าร้อยละ

ผลการวิจัยพบว่า

พฤติกรรมการใช้จิตวิทยาการกีฬาของผู้ฝึกสอนบาสเกตบอลในการแข่งขันกีฬา นักเรียนนักศึกษาแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 27 โดยรวมผู้ฝึกสอนมีพฤติกรรมการนำไปใช้อยู่ในระดับเป็น ประจํา ในด้านแรงจูงใจ, ด้านการตั้งจุดมุ่งหมาย, และด้านพฤติกรรมก้าวร้าวในการกีฬา นอกจากนี้ ผู้ฝึกสอนมีพฤติกรรมการนำไปใช้อยู่ในระดับบ่อยครั้ง ในด้านความเชื่อมั่นในตนเอง, ด้านการรวบรวม สมมติและความตั้งใจ, ด้านการพูดดีกับตนเอง, ด้านการเงินตภาพ, ด้านความเครียดและการควบคุม ตามลำดับ

สำหรับผู้ฝึกสอนที่มีประสบการณ์ต่ำกว่า 10 ปี มีพฤติกรรมการนำไปใช้อยู่ในระดับ เป็นประจํา ในด้านแรงจูงใจ, ด้านการรวบรวมสมมติและความตั้งใจ, ด้านพฤติกรรมก้าวร้าวในการ

กีฬา นอกจากนั้น ผู้ฝึกสอนมีพฤติกรรมการนำไปใช้อยู่ในระดับบ่อยครั้ง ในด้านการตั้งจุดมุ่งหมาย , ด้านการพูดดีกับตนเอง , ด้านการเงินตภาพ , ด้านความเชื่อมั่นในตนเอง , ด้านความเครียดและการควบคุม ตามลำดับ

ผู้ฝึกสอนที่มีประสบการณ์ 10 - 20 ปี มีพฤติกรรมการนำไปใช้อยู่ในระดับเป็นประจำในด้านการตั้งจุดมุ่งหมาย ด้านการพูดดีกับตนเอง ด้านพฤติกรรมก้าวร้าวในการกีฬา และด้านความเครียดและการควบคุม นอกจากนั้น ผู้ฝึกสอนมีพฤติกรรมการนำไปใช้อยู่ในระดับบ่อยครั้งในด้านแรงจูงใจ , ด้านความเชื่อมั่นในตนเองด้านการรวบรวมสมาธิและความตั้งใจและด้านการเงินตภาพ

สำหรับผู้ฝึกสอนที่มีประสบการณ์ 21 ปีขึ้นไป มีพฤติกรรมการนำไปใช้อยู่ในระดับเป็นประจำ ในด้านแรงจูงใจ, นอกจากนั้น ผู้ฝึกสอนมีพฤติกรรมการนำไปใช้อยู่ในระดับบ่อยครั้ง ในด้านความเชื่อมั่นในตนเอง, ด้านการรวบรวมสมาธิและความตั้งใจ, ด้านการตั้งจุดมุ่งหมาย, ด้านการพูดดีกับตนเอง, ด้านพฤติกรรมก้าวร้าวในการกีฬา, ด้านการเงินตภาพ, ด้านความเครียดและการควบคุม ตามลำดับ

ณัฐวุฒิ กลิ่นนาค (2549) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างความมั่นใจและการใช้เทคนิคของโค้ชที่ช่วยในการพัฒนาความมั่นใจของนักกีฬาเทนนิสในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 33 วัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความมั่นใจและการใช้เทคนิคของโค้ชที่ช่วยในการพัฒนาความมั่นใจของนักกีฬาเทนนิสในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 33 ระหว่างวันที่ 13-24 ธันวาคม 2545 ประชากรคือ นักกีฬาเทนนิสประเภทชายเดี่ยวจำนวน 32 คน เครื่องมือที่ใช้ประกอบด้วยแบบสอบถามความมั่นใจของนักกีฬาและแบบสอบถามการใช้เทคนิคของโค้ชที่ช่วยในการพัฒนาความมั่นใจ

ผลการวิจัยพบว่า

- 1.ความสัมพันธ์ระหว่างความมั่นใจกับการใช้เทคนิคของโค้ชที่ช่วยในการพัฒนาความมั่นใจ มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ เท่ากับ .05
- 2.ระดับความมั่นใจของนักกีฬาอยู่ในระดับปานกลาง
- 3.การใช้เทคนิคของโค้ชที่ช่วยในการพัฒนาความมั่นใจ อยู่ในระดับปานกลาง

ไพโรจน์ พัชรปาน (2550) ได้ทำการวิจัยเรื่อง คุณลักษณะที่เป็นจริงและที่พึงประสงค์ของผู้ฝึกสอนฟุตบอลตามทัศนะของนักฟุตบอล ผู้จัดการทีม ผู้สื่อข่าวกีฬาและผู้ชมในการแข่งขันฟุตบอลไทยแลนด์ พรีเมียร์ลีก 2006 โดยมีความมุ่งหมาย เพื่อศึกษาคุณลักษณะที่เป็นจริงและที่พึงประสงค์ของผู้ฝึกสอนฟุตบอลตามทัศนะของนักฟุตบอล ผู้จัดการทีม ผู้สื่อข่าวกีฬาและผู้ชมในการแข่งขันฟุตบอลไทยแลนด์พรีเมียร์ลีก 2006 ทั้ง 4 ด้าน ประกอบด้วย ด้านบุคลิกภาพ ด้านคุณสมบัติ ด้านความรู้ความสามารถการฝึกซ้อม ด้านความรู้ความสามารถการควบคุมทีมในการแข่งขันและด้านมนุษยสัมพันธ์ กลุ่มตัวอย่างเป็น นักฟุตบอล ผู้จัดการทีม ผู้สื่อข่าวกีฬา และผู้ชม จำนวน 334 คน ได้มา

โดยการสุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีความเชื่อมั่นเท่ากับ 82 วิเคราะห์ข้อมูล โดยการแจกแจงความถี่และหาค่าร้อยละ

ผลการวิจัยพบว่า

1.คุณลักษณะที่เป็นจริงของผู้ฝึกสอนฟุตบอล ตามทัศนคติของนักฟุตบอลด้านบุคลิกภาพ ด้านคุณสมบัติ ด้านความรู้ความสามารถการฝึกซ้อม ด้านความรู้ความสามารถการควบคุมทีมในการแข่งขัน และด้านมนุษยสัมพันธ์ โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 56.9, 50.7, 41.3, 37.8 และ 40.6 ตามลำดับ ส่วนคุณลักษณะที่พึงประสงค์ ด้านบุคลิกภาพ ด้านคุณสมบัติ ด้านความรู้ความสามารถการฝึกซ้อม ด้านความรู้ความสามารถการควบคุมทีมในการแข่งขัน และด้านมนุษยสัมพันธ์ โดยรวมอยู่ในระดับมากคิดเป็นร้อยละ 50.4, 49.7, 47.6, 45.3 และ 39.8 ตามลำดับ

2.คุณลักษณะที่เป็นจริงของผู้ฝึกสอนฟุตบอลตามทัศนคติของผู้จัดการทีม ด้านบุคลิกภาพ ด้านคุณสมบัติ ด้านความรู้ความสามารถการฝึกซ้อม โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 50.0, 32.3 และ 33.3 ตามลำดับ และด้านความรู้ความสามารถการควบคุมทีมในการแข่งขันด้านมนุษยสัมพันธ์ โดยรวมอยู่ในระดับน้อย คิดเป็นร้อยละ 41.3 และ 42.1 ตามลำดับ ส่วนคุณลักษณะที่พึงประสงค์ ด้านบุคลิกภาพ ด้านคุณสมบัติ ด้านความรู้ความสามารถการฝึกซ้อม ด้านความรู้ความสามารถการควบคุมทีมในการแข่งขัน และด้านมนุษยสัมพันธ์ โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 69.4, 68.8, 43.3, 60.8 และ 68.5 ตามลำดับ

3.คุณลักษณะที่เป็นจริงของผู้ฝึกสอนฟุตบอลตามทัศนคติของผู้สื่อข่าวกีฬา ด้านบุคลิกภาพ โดยรวมอยู่ในระดับปานกลางคิดเป็นร้อยละ 44.2 ด้านคุณสมบัติ โดยรวมอยู่ในระดับน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 39.7 ด้านความรู้ความสามารถการฝึกซ้อม และด้านมนุษยสัมพันธ์ โดยรวมอยู่ในระดับน้อยคิดเป็นร้อยละ 54.3 และ 36.4 ตามลำดับ และด้านความรู้ความสามารถการควบคุมทีมในการแข่งขันอยู่ในระดับปานกลาง และ น้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 27.5 ส่วนคุณลักษณะที่พึงประสงค์ ด้านบุคลิกภาพ ด้านคุณสมบัติ ด้านความรู้ความสามารถการฝึกซ้อม ด้านความรู้ความสามารถการควบคุมทีมในการแข่งขันและด้านมนุษยสัมพันธ์ โดยรวมอยู่ในระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 52.2, 54.1, 54.5, 42.8 และ 43.3 ตามลำดับ

4.คุณลักษณะที่เป็นจริงของผู้ฝึกสอนฟุตบอลตามทัศนคติของผู้ชม ด้านบุคลิกภาพ ด้านคุณสมบัติ ด้านความรู้ความสามารถการฝึกซ้อม โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 53.2, 53.5 และ 38.4 ตามลำดับ ด้านความรู้ความสามารถการควบคุมทีมในการแข่งขันและด้านมนุษยสัมพันธ์ โดยรวมอยู่ในระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 39.9 และ 43.0 ตามลำดับ ส่วนคุณลักษณะที่พึงประสงค์ ด้านบุคลิกภาพ ด้านความรู้ความสามารถการฝึกซ้อม ด้านความรู้ความสามารถการควบคุมทีมในการแข่งขัน โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 46.7, 36.2 และ 36.9 ตามลำดับ

ด้านคุณสมบัติ และด้านมนุษยสัมพันธ์ โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 66.0 และ 27.9 ตามลำดับ

นารีทัต โกมารทัต และพรธนิภา พัยคชชัยวรกุล (2551) ได้ทำการวิจัยเรื่อง คุณลักษณะของครูกีฬาตามการรับรู้ของผู้เรียน มีจุดมุ่งหมายเพื่อต้องการศึกษาคุณลักษณะของครูผู้สอนกีฬาที่ผู้เรียนเกิดความชอบและไม่ชอบ กลุ่มตัวอย่างเป็นนิสิตเพศหญิงที่กำลังศึกษาอยู่ชั้นปีที่ 1-4 ปีการศึกษา 2551 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ที่อายุระหว่าง 17-25 ปี จำนวน 40 คน โดยไม่นับรวมนิสิตคณะพลศึกษา โดยทำการเลือกแบบการเจาะจง (Purposive Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบบรรยายเหตุการณ์การสอนของครูกีฬาที่ชอบและไม่ชอบที่ผู้เชี่ยวชาญสร้างขึ้น (แบบสอบถามเชิงสัมภาษณ์) วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาหัวเรื่องและความคงที่ของข้อมูล ซึ่งประกอบด้วย 4 ขั้นตอน คือ 1.การอ่านข้อมูลเพื่อค้นหาข้อมูล 2.การจัดกลุ่มหัวเรื่อง 3. การนำข้อมูลมาจัดเข้าหัวข้อที่เหมาะสม 4.การอธิบายหัวข้อ

ผลการศึกษาพบว่า

กลุ่มตัวอย่างมีทัศนคติต่อการสอนของครูกีฬาที่แตกต่างกัน ซึ่งสามารถสรุปได้เป็น 2 หัวเรื่อง คือ หัวเรื่องแรก เป็นคุณลักษณะของครูกีฬาที่ผู้เรียนชอบ และหัวเรื่องที่ 2 เป็นคุณลักษณะของครูกีฬาที่ผู้เรียนไม่ชอบ โดยในแต่ละหัวเรื่องยังสามารถจำแนกได้เป็น 3 หัวข้อ ดังนี้

หัวเรื่องที่ 1 คุณลักษณะของครูกีฬาที่ผู้เรียนชอบ

- 1.1 ครูให้ข้อมูลย้อนกลับได้ดี ในเชิงบวก ด้านการให้คำชมเชยและแก้ไขผู้เรียน
- 1.2 ครูมีแบบการสอนที่สนุก
- 1.3 ครูมีความรู้ ความสามารถในกิจกรรมที่สอนและมีวิธีการสอนที่เข้าใจง่าย

หัวเรื่องที่ 2 คุณลักษณะของครูกีฬาที่ผู้เรียนไม่ชอบ

- 2.1 ครูไม่มีการให้ข้อมูลย้อนกลับ ในทางที่ดี และครูไม่แก้ไขผู้เรียน
- 2.2 ครูมีแบบการสอนที่ไม่สนุก และมีอุปสรรคการสอนไม่เพียงพอ
- 2.3 ครูไม่เก่งกิจกรรมที่สอน/ขาดทักษะ หรือสอนเข้าใจยาก

สรุปได้ว่า คุณลักษณะของครูกีฬาที่ผู้เรียนชอบกับคุณลักษณะของครูกีฬาที่ผู้เรียนไม่ชอบมีความแตกต่างกันในเรื่องของ 1.การให้ข้อมูลย้อนกลับทั้งในเชิงบวกและเชิงลบ 2.รูปแบบที่ครูใช้ในการสอนและความเพียงพอในอุปสรรคการสอน 3.วิธีการสอน และความรู้ความชำนาญที่สามารถถ่ายทอดความรู้ให้กับผู้เรียน

10.2 งานวิจัยต่างประเทศ

โจนาธาน (Jonathan, 1992) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ผลของพฤติกรรมการโค้ชที่มีต่อสมรรถภาพทางด้านร่างกายของนักกีฬา โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อการศึกษาผลของพฤติกรรมการโค้ชที่มีต่อสมรรถภาพทางด้านร่างกายของนักกีฬา โดยให้โค้ชใช้เทคนิคของการเสริมทางบวก (positive reinforcement) การสอนเชิงเทคนิค (technical instruction) การเชิญชวนโดยการใช้คำพูด การสนับสนุนความคิดทางบวก และให้สอนด้วยความมั่นใจ ซึ่งการที่ใช้นักวิจัยเหล่านี้ให้โค้ชเพราะผู้วิจัยต้องการให้โค้ชรับรู้เกี่ยวกับการพัฒนาสมรรถภาพทางกายของนักกีฬาด้วย

ผลการวิจัยพบว่า

สมรรถภาพทางด้านร่างกายของนักกีฬาไม่ได้รับผลกระทบจากการที่โค้ชที่ใช้กลวิธีต่างๆ ยิ่งไปกว่านั้นความพึงพอใจ ความมั่นใจในตนเองและความสนุกสนานในการฝึกฝนทักษะด้านกีฬาของนักกีฬา ไม่ได้รับอิทธิพลจากการส่งเสริมพฤติกรรมโค้ชด้วยเช่นกัน

แคมป์เบลล์ (Campbell, 1993) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบผู้ฝึกสอนกีฬาเทนนิสชายที่สอนนักกีฬาเทนนิสชาย และสอนนักกีฬาเทนนิสหญิง โดยการสังเกตพฤติกรรมเฉพาะของผู้ฝึกสอนชาย 6 คน ให้ผู้ฝึกสอน 3 คน สอนทีมชาย อีก 3 คน สอนทีมหญิง ในทีมมหาวิทยาลัยระดับดิวิชั่น 1 ที่มีการเรียน 4 ปี โดยใช้แบบสังเกตการสอน เอ เอส ยู (ASU Coaching Observation Instrument) และการบันทึกเป็นช่วงๆ ในฤดูกาลแข่งขันเทนนิสปี 1992-1993 รวม 3 ครั้ง ในช่วงการฝึกซ้อมปกติก่อนฤดู ต้นฤดู และกลางฤดูการแข่งขัน ใช้เวลาในการสังเกตครั้งละ 30 นาที และถ่ายวิดีโอทัศน เพื่อความเชื่อถือในการศึกษาโดยใช้สถิติวิเคราะห์ความแปรปรวน (ANOVA)

ผลการศึกษาพบว่า

1. ผู้ฝึกสอนชายที่ฝึกสอนนักกีฬาเทนนิสชาย ผู้ฝึกสอนชายที่ฝึกสอนนักกีฬาเทนนิสหญิง ใช้พฤติกรรมพื้นฐานในการสอนไม่แตกต่างกันด้านการให้ข้อมูลย้อนกลับ การให้ความชื่นชมยกย่อง การใช้การดูต่ำกว่ากล่าวนักกีฬาของผู้ฝึกสอนชายที่สอนนักกีฬาเทนนิสชายกับผู้ฝึกสอนชายที่สอนนักกีฬาเทนนิสหญิงมีความแตกต่าง

2. ผู้ฝึกสอนชายที่สอนนักกีฬาเทนนิสชายมักใช้การสอนแต่ผู้ฝึกสอนชายที่สอนนักกีฬาเทนนิสหญิงใช้พฤติกรรมนิ่งเงียบ

เจอร์เดส (Gerdes, 1994) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ธรรมชาติของการฝึกสอนกีฬาเบสบอลชายระดับวิทยาลัย ในดิวิชั่น 1 และผลสำเร็จสูงสุดของผู้ฝึกสอนเบสบอลชายในด้านคุณธรรมความเป็นผู้นำ และความเป็นเลิศ กลุ่มตัวอย่างเป็นผู้ฝึกสอนต้นแบบ ที่ได้รับการเลือกจากผู้เข้าร่วมจำนวน 9 คน ประกอบด้วย ผู้ฝึกสอน อดีตผู้ฝึกสอน และหัวหน้าผู้ฝึกสอน จำนวน 4 คน นอกนั้นเป็นผู้ช่วยผู้ฝึกสอน อดีตผู้เล่น และผู้เล่นในปัจจุบัน เช่น จอห์น วูดเดน (John Wooden), แดนนี ครัม (Denny Crum),

ดีน สมิทท์ (Dean Smith) และรอย วิลเลียมส์ (Roy Williams) การศึกษาค้นคว้าใช้เวลา 10 เดือน เป็น การศึกษารายกรณีของแต่ละบุคคล

ผลการศึกษาพบว่า

1. ความสมบูรณ์แบบของผู้ฝึกสอนเกิดจากผสมผสานของการสอนที่จริงจัง ลึกซึ้ง และมีประสิทธิภาพ กับมุมมองแง่คิดของตัวผู้ฝึกสอนที่มีความมุ่งมั่นในความคิดและหลักการของตนที่ รู้ว่าจะไร้อะไรก็ผิด มีจุดยืนที่แข็งแกร่งและผลักดันตนเองอย่างมุ่งมั่น

2. ผลที่มีต่อผู้ฝึกสอนไม่ใช่แค่ที่মনะ แต่จะเป็นตำนานของผู้ที่มีความชำนาญ รวมถึง ประสิทธิภาพของบุคคลที่เป็นส่วนหนึ่งของโปรแกรมนี้

กอร์ดอน (Gordon, 1997) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง คุณลักษณะ ความรู้และกลยุทธ์ ในโค้ชกีฬา เป็นการสัมภาษณ์โค้ชจำนวน 16 คน จากกีฬาบาสเกตบอล วอลเลย์บอล ฮอกกี้ และ ฮอกกี้น้ำแข็ง จุดประสงค์ของงานวิจัยเพื่อก่อให้เกิดความเข้าใจและความสัมพันธ์ที่ดีเกี่ยวกับ คุณลักษณะ ความรู้ และกลยุทธ์ที่เกี่ยวข้องกับอาชีพของโค้ช โดยใช้เทคนิคการวิเคราะห์ข้อมูลของ Cote , Salmela and Russell (1995b)

ผลการวิจัยพบว่า

1. กระบวนการโค้ช เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับคุณลักษณะของความรู้ กลยุทธ์ในการ พัฒนาและวิธีทางในการเรียนรู้อย่างต่อเนื่องของรูปแบบการฝึกซ้อมและการแข่งขัน

2. รูปแบบของโค้ช มีความแตกต่างจากการฝึกซ้อมและการแข่งขันทั่วไป เพราะตัว โค้ชเองเป็นผู้กำหนดพื้นฐานของการฝึกซ้อมและการแข่งขัน ซึ่งโค้ชเป็นผู้ที่มีประสิทธิภาพ โค้ชจะต้อง เป็นผู้ที่มีความตั้งใจอย่างสูงที่สามารถจะมีความเข้าใจในการบริหารทีมและนักกีฬาไปสู่จุดมุ่งหมาย เดียวกัน

3. การฝึกซ้อมขึ้นอยู่กับคุณลักษณะ ความรู้ กลยุทธ์ และเทคนิคของโค้ชแต่ละบุคคล

4. ต้องมีการแข่งขันอย่างต่อเนื่อง เพราะเป็นการทดสอบกระบวนการฝึกซ้อม ซึ่งจะ แสดงถึงบทบาทและความสามารถของโค้ชที่กระตือรือร้น ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของ ส่วนประกอบต่างๆ ของการฝึกซ้อมที่มุ่งไปสู่ความสนใจในตัวนักกีฬาเกี่ยวข้องกับการรับรู้ของโค้ช

5. กระบวนการจัดการเกี่ยวกับนักกีฬา เช่น พละกำลัง ความสามารถและการพัฒนา เฉพาะบุคคล โดยที่โค้ชจะต้องคัดเลือกนักกีฬาที่มีความสามารถในการแข่งขันมาผสมผสานกันในเกม เพื่อให้บรรลุสู่จุดมุ่งหมาย

6. ปัจจัยรอบข้างอื่นๆ เช่น ระดับของการแข่งขัน สภาพของการแข่งขัน การจัดรูปแบบ การฝึกซ้อม และประเภทของชนิดกีฬานั้นๆ

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษา “ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการใช้กับความสำเร็จในการแข่งขันของนักกีฬาแบดมินตัน” โดยมีวิธีดำเนินการวิจัย ดังนี้

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

ประชากร

ประชากรเป็นนักกีฬาแบดมินตันเพศชายอายุระหว่าง 15-16 ปี ที่เข้าร่วมแข่งขันแบดมินตันรายการพระจอมเกล้าพระนครเหนือไอเฟ่น 54 ระหว่างวันที่ 20-24 เมษายน พ.ศ.2554 ซึ่งมีจำนวนทั้งหมด 124 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักกีฬาแบดมินตันเพศชายอายุระหว่าง 15-16 ปี ที่ลงแข่งขันในประเภทชายเดี่ยวรุ่นอายุไม่เกิน 16 ปี ในรายการพระจอมเกล้าพระนครเหนือไอเฟ่น 54 ระหว่างวันที่ 20-24 เมษายน พ.ศ.2554 ซึ่งมีจำนวน 99 คน โดยทำการเลือกแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive sampling)

เกณฑ์การคัดเลือกและเกณฑ์การคัดออกของกลุ่มตัวอย่าง

เกณฑ์การคัดเลือก

1. นักกีฬาแบดมินตันชายที่เข้าร่วมแข่งขันแบดมินตันรายการพระจอมเกล้าพระนครเหนือไอเฟ่น 54 ระหว่างวันที่ 20-24 เมษายน พ.ศ.2554 และลงแข่งขันในประเภทชายเดี่ยวรุ่นอายุไม่เกิน 16 ปี
2. นักกีฬาต้องลงแข่งขันแบดมินตันรายการพระจอมเกล้าพระนครเหนือไอเฟ่น 54 ระหว่างวันที่ 20-24 เมษายน พ.ศ.2554 ในประเภทชายเดี่ยวรุ่นอายุไม่เกิน 16 ปี อย่างน้อย 1 ครั้ง

เกณฑ์การคัดออก

1. นักกีฬาที่มีรายชื่อในการแข่งขันแต่ไม่มาร่วมการแข่งขัน
2. นักกีฬาที่ขอถอนตัวจากการแข่งขัน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

- 1.แบบสอบถามเกี่ยวกับพฤติกรรมการใช้
- 2.แบบบันทึกผลการแข่งขันของนักกีฬาและตารางแบ่งกลุ่มความสำเร็จของนักกีฬา

วิธีการสร้างเครื่องมือในการวิจัย

แบบสอบถามเกี่ยวกับพฤติกรรมการใช้

1.ศึกษาค้นคว้ารายละเอียด จากตำรา เอกสาร งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ศึกษา รายละเอียดต่างๆ เกี่ยวกับการสร้างแบบสอบถาม (Questionnaire) และขอคำแนะนำจากอาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อนำมาสร้างเครื่องมือวิจัย

2.ศึกษาค้นคว้าหลักการ แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการใช้จากหนังสือ Successful coaching ของ เรนเนอร์ มาร์เทน (Rainer Martens) และศึกษารายละเอียดต่างๆ จากเอกสาร งานวิจัยที่เกี่ยวข้องที่เกี่ยวกับการใช้

3.สร้างแบบสอบถามที่เกี่ยวกับพฤติกรรมการใช้ ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ฉบับ ดังนี้
ฉบับที่ 1

ข้อมูลพื้นฐาน เกี่ยวกับใช้ ได้แก่ เพศ อายุ สังกัดทีม ประสบการณ์การเป็นโค้ชใน กีฬาแบดมินตัน และเหตุผลสำคัญที่ทำให้มาเป็นโค้ชกีฬาแบดมินตัน

ลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบเลือกตอบ (Checklists) และเติมคำลงในช่องว่าง ให้สมบูรณ์

ฉบับที่ 2 แบ่งออกเป็น 2 ส่วน คือ

ส่วนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐาน เกี่ยวกับนักกีฬา ได้แก่ อายุ สังกัดทีม ประสบการณ์ในการเล่นกีฬาแบดมินตัน ระยะเวลาที่ใช้ทำหน้าที่การเป็นโค้ชและดูแลท่าน จำนวนชั่วโมงในการฝึกซ้อม / วัน จำนวนวันในการฝึกซ้อม / สัปดาห์ ท่านมีความประทับใจในโค้ชที่ดูแลและฝึกสอนท่านในระดับใด และเป้าหมายที่คาดหวังสำหรับการแข่งขันครั้งนี้

ลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบเลือกตอบ (Checklists) และเติมคำลงในช่องว่าง ให้สมบูรณ์

ส่วนที่ 2 เกี่ยวกับพฤติกรรมการใช้ แบ่งออกเป็น 3 ด้าน คือ

- 1.ด้านหลักการและปรัชญาการใช้
- 2.ด้านวิธีการใช้
- 3.ด้านรูปแบบการใช้

ลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบเลือกตอบ (Checklists) และแบบมาตราส่วน
ประมาณค่า (Rating Scale) ตามวิธีของลิเคิร์ต (Likert) แบ่งเป็น 5 ระดับ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง
น้อย น้อยที่สุด

5	หมายถึง	รับรู้พฤติกรรมการโค้ชมากที่สุด
4	หมายถึง	รับรู้พฤติกรรมการโค้ชมาก
3	หมายถึง	รับรู้พฤติกรรมการโค้ชปานกลาง
2	หมายถึง	รับรู้พฤติกรรมการโค้ชน้อย
1	หมายถึง	รับรู้พฤติกรรมการโค้ชน้อยที่สุด

ระดับการรับรู้พฤติกรรมการโค้ชจากการที่นักกีฬาตอบแบบสอบถาม จะใช้เกณฑ์การ
แปลความหมายของคะแนนเฉลี่ยตามหลักสากลของคณิตศาสตร์ (วิเชียร เกตุสิงห์, 2538) ดังนี้

ค่าเฉลี่ย	4.51 – 5.00	หมายถึง	มากที่สุด
ค่าเฉลี่ย	3.51 – 4.50	หมายถึง	มาก
ค่าเฉลี่ย	2.51 – 3.50	หมายถึง	ปานกลาง
ค่าเฉลี่ย	1.51 – 2.50	หมายถึง	น้อย
ค่าเฉลี่ย	1.00 – 1.50	หมายถึง	น้อยที่สุด

แบบบันทึกผลการแข่งขันของนักกีฬา

1. สร้างแบบบันทึกผลการแข่งขันของนักกีฬาแบดมินตันชายที่ลงแข่งขันในประภ
ชาชายเดี่ยวรุ่นอายุไม่เกิน 16 ปี

2. กำหนดใช้คะแนนสะสมตามหลักเกณฑ์การให้คะแนนนักกีฬาของสมาคม
แบดมินตันแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ ดังนี้

1. นักกีฬาที่ตกรอบแรก (รอบ 128 คน) มีจำนวน 64 คน ให้ 35 คะแนน
2. นักกีฬาที่ตกรอบ 2 (รอบ 64 คน) มีจำนวน 32 คน ให้ 40 คะแนน
3. นักกีฬาที่ตกรอบ 3 (รอบ 32 คน) มีจำนวน 16 คน ให้ 45 คะแนน
4. นักกีฬาที่ตกรอบ 4 (รอบ 16 คน) มีจำนวน 8 คน ให้ 50 คะแนน
5. นักกีฬาที่ตกรอบ 5 (รอบ 8 คน) มีจำนวน 4 คน ให้ 55 คะแนน
6. นักกีฬาที่ตกรอบ 4 คน (รอบรองชนะเลิศ) มีจำนวน 2 คน ให้ 65 คะแนน
7. นักกีฬาที่ได้ตำแหน่งรองชนะเลิศ มีจำนวน 1 คน ให้ 80 คะแนน
8. นักกีฬาที่ได้ตำแหน่งชนะเลิศ มีจำนวน 1 คน ให้ 100 คะแนน

หลังจากทราบผลการแข่งขันจะแบ่งกลุ่มความสำเร็จของนักกีฬาออกเป็น 2 กลุ่ม ดังนี้

1. ความสำเร็จตามความคาดหวังของนักกีฬา (Performance goal) หมายถึง ความสำเร็จที่เกิดจากการที่นักกีฬากำหนดเป้าหมายการกระทำของตนเองสำหรับการแข่งขัน (โดยนำข้อมูลที่กลุ่มตัวอย่างเลือกทำในแบบสอบถามมาแบ่งกลุ่ม) มีจำนวนทั้งหมด 99 คน ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ

1.1 กลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับสูง คือ นักกีฬาที่สามารถบรรลุเป้าหมายตามที่ตนเองกำหนดไว้ มีจำนวน 52 คน

1.2 กลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับต่ำ คือ นักกีฬาที่ไม่สามารถบรรลุเป้าหมายตามที่ตนเองกำหนดไว้ มีจำนวน 47 คน

2 ความสำเร็จตามผลลัพธ์จากการแข่งขันของนักกีฬา (Outcome goal) หมายถึง ความสำเร็จที่เกิดจากการแข่งขันจริงของนักกีฬา (โดยนำข้อมูลผลการแข่งขันจริงของกลุ่มตัวอย่างในรายการที่กำหนดมาแบ่งกลุ่ม) มีจำนวนทั้งหมด 99 คน ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ

2.1 กลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับสูง คือ นักกีฬาที่แข่งขันเข้ารอบ 32 คนถึงรอบชิงชนะเลิศ มีจำนวน 32 คน

2.2 กลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับต่ำ คือ นักกีฬาที่แข่งขันเข้ารอบ 128 คนถึงรอบ 64 คน มีจำนวน 67 คน

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. สร้างแบบสอบถาม โดยศึกษาจากหลักการ แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการโค้ช โดยจะนำแนวคิดของเรนเนอร์ มาร์เทน (Rainer Martens) มาเป็นหลักในการสร้างแบบสอบถาม

2. มีการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ ดังนี้

2.1 นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นเสนอต่อที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อพิจารณาแก้ไขข้อบกพร่องให้มีความถูกต้องสมบูรณ์ พร้อมทั้งตรวจสอบสำนวนภาษาที่ใช้ในแบบสอบถาม

2.2 ทำการปรับปรุงแก้ไขและพัฒนาแบบสอบถามตามคำแนะนำของที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

2.3 หลังจากทำการปรับปรุงแก้ไขและพัฒนาแบบสอบถามแล้ว จึงเสนอต่อที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์อีกครั้ง เพื่อตรวจสอบความเรียบร้อยก่อนส่งผู้เชี่ยวชาญ

2.4 ทำหนังสือถึงผู้เชี่ยวชาญเพื่อเชิญให้เป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

2.5 นำแบบสอบถามไปให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 6 คน เพื่อตรวจสอบคุณภาพด้านความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ด้วยวิธีการคำนวณหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ได้ค่า

ดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 0.796 ซึ่งถือได้ว่าแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีความตรงเชิงเนื้อหาตามหลักวิชา

2.6 ทำการปรับปรุงแก้ไขและพัฒนาแบบสอบถามตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญภายใต้การควบคุมดูแลของที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

2.7 นำแบบสอบถามไปทดลองใช้ (Try-out) กับนักกีฬาที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน แล้วนำไปหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ทั้งฉบับของแบบสอบถามโดยการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha-Coefficient) ตามวิธีการของครอนบัค ซึ่งแบบสอบถามมีค่าความเชื่อมั่นของด้านหลักการและปรัชญาการโค้ช ด้านวิธีการโค้ช ด้านรูปแบบการโค้ช เท่ากับ 0.71, 0.78 และ 0.74 ตามลำดับ

3.ติดต่อประสานงานและทำหนังสือถึงผู้ปกครองและผู้ดูแลนักกีฬา เพื่อขออนุญาตให้นักกีฬามาเป็นกลุ่มตัวอย่างในการทำวิจัย

4.วางแผนงานดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล มีผู้ช่วยวิจัยจำนวน 4 คน ทำหน้าที่เป็นผู้ช่วยในการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยมีการประชุมเพื่อกำหนดรายละเอียดเกี่ยวกับงานวิจัยให้เข้าใจตรงกันและมีมาตรฐานเดียวกันทุกคนก่อนเก็บรวบรวมข้อมูลจริง

5.การดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยเดินทางไปดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลที่สนามฝึกซ้อมของแต่ละทีมก่อนวันแข่งขัน โดยอธิบายวัตถุประสงค์และประโยชน์ที่จะได้รับจากการวิจัยพร้อมทั้งอธิบายวิธีการตอบแบบสอบถามและขอความร่วมมือจากกลุ่มตัวอย่างในการตอบแบบสอบถามตามการรับรู้ของกลุ่มตัวอย่าง ใช้เวลาในการตอบแบบสอบถามคนละประมาณ 20 นาที จากนั้นทำการเก็บแบบสอบถามกลับคืนทันที

6.ระยะเวลาในการเก็บรวบรวมข้อมูล (ให้กลุ่มตัวอย่างทำแบบสอบถาม) ตั้งแต่วันที่ 1 กุมภาพันธ์ 2554 – 15 เมษายน 2554 และบันทึกข้อมูลผลการแข่งขันที่สนามแข่งขัน (ผู้วิจัยเป็นผู้ติดตามด้วยตนเอง) ตั้งแต่วันที่ 20-24 เมษายน 2554

7.ผู้วิจัยเดินทางไปเก็บข้อมูลผลการแข่งขันในรายการพระจอมเกล้าพระนครเหนือโอเพ่น 54 ระหว่างวันที่ 20-24 เมษายน พ.ศ.2554 เป็นรายบุคคลและบันทึกข้อมูลลงบนแบบบันทึกผลการแข่งขันของนักกีฬาที่ผู้วิจัยจัดเตรียมไว้ แล้วนำมาจัดกลุ่มความสำเร็จตามที่กำหนด

การวิเคราะห์ข้อมูล

1.วิเคราะห์แบบสอบถาม ส่วนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐาน เกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถาม โดยการแจกแจงความถี่และหาค่าร้อยละ

2.วิเคราะห์แบบสอบถาม ส่วนที่ 2 พฤติกรรมการโค้ช โดยแบ่งออกเป็น 3 ด้าน คือ ด้านหลักการและปรัชญาการโค้ช ด้านวิธีการโค้ช และด้านรูปแบบการโค้ช โดยการแจกแจงความถี่

และหาค่าร้อยละของพฤติกรรมการโค้ชที่กลุ่มตัวอย่างเลือกตามรายชื่อในแต่ละด้านแล้วนำค่าความถี่มาเปรียบเทียบข้อมูลว่าพฤติกรรมการโค้ชในแต่ละด้านเป็นไปทางใด

3. หาค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ของพฤติกรรมการโค้ชที่กลุ่มตัวอย่างเลือกประเมินตามรายชื่อ และดูที่ระดับว่าคะแนนตามการรับรู้ที่กลุ่มตัวอย่างประเมินอยู่ในระดับใด โดยการนำคะแนนตามการรับรู้มาเปรียบเทียบกับเกณฑ์การแปลความหมายของคะแนนเฉลี่ยตามหลักสากลของคณิตศาสตร์ของวิเชียร เกตุสิงห์. (2538)

ระดับการรับรู้พฤติกรรมการโค้ชจากการที่นักกีฬาตอบแบบสอบถาม จะใช้เกณฑ์การแปลความหมายของคะแนนเฉลี่ยตามหลักสากลของคณิตศาสตร์ของวิเชียร เกตุสิงห์. (2538) ดังนี้

ค่าเฉลี่ย	4.51 – 5.00	หมายถึง	มากที่สุด
ค่าเฉลี่ย	3.51 – 4.50	หมายถึง	มาก
ค่าเฉลี่ย	2.51 – 3.50	หมายถึง	ปานกลาง
ค่าเฉลี่ย	1.51 – 2.50	หมายถึง	น้อย
ค่าเฉลี่ย	1.00 – 1.50	หมายถึง	น้อยที่สุด

4. หาค่าความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการโค้ชกับความสำเร็ของนักกีฬาแบดมินตัน โดยนำค่าเฉลี่ยที่กลุ่มตัวอย่างเลือกประเมินตามรายชื่อของพฤติกรรมการโค้ชในแต่ละด้านมาหาความสัมพันธ์กับคะแนนสะสมตามหลักเกณฑ์การให้คะแนนนักกีฬาของสมาคมแบดมินตันแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ (คะแนนความสำเร็จของนักกีฬา) โดยการวิเคราะห์ความสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson Correlation Coefficient)

สำหรับระดับหรือขนาดของความสัมพันธ์ จะใช้ตัวเลขของค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ หากค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์มีค่าเข้าใกล้ -1 หรือ 1 แสดงถึงการมีความสัมพันธ์กันในระดับสูง แต่หากมีค่าเข้าใกล้ 0 แสดงถึงการมีความสัมพันธ์กันในระดับน้อยหรือไม่มีเลย

เครื่องหมาย +,- หน้าตัวเลขสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ จะบอกถึงทิศทางของความสัมพัทธ์ โดยที่หาก

r มีเครื่องหมาย + หมายถึง การมีความสัมพันธ์กันในทิศทางเดียวกัน

(ตัวแปรหนึ่งมีค่าสูง อีกตัวหนึ่งจะมีค่าสูงไปด้วย)

r มีเครื่องหมาย - หมายถึง การมีความสัมพันธ์กันในทิศทางตรงกันข้าม

(ตัวแปรหนึ่งมีค่าสูง ตัวแปรอีกตัวหนึ่งจะมีค่าต่ำ)

ยกเว้นค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์บางชนิดที่มีลักษณะ $0 \leq r \leq 1$ ซึ่งจะบอกได้เพียงขนาดหรือระดับของความสัมพันธ์เท่านั้น ไม่สามารถบอกทิศทางของความสัมพัทธ์ได้

สำหรับการพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ โดยทั่วไปอาจใช้เกณฑ์ดังนี้ (Hinkle D. E., 1998)

ค่า r	ระดับของความสัมพันธ์
.90-1.00	มีความสัมพันธ์กันในระดับสูงมาก
.70-.90	มีความสัมพันธ์กันในระดับสูง
.50-.70	มีความสัมพันธ์กันในระดับปานกลาง
.30-.50	มีความสัมพันธ์กันในระดับต่ำ
.00-.30	มีความสัมพันธ์กันในระดับต่ำมาก

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิเคราะห์

การวิเคราะห์ข้อมูลของการศึกษา ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการใช้กับความสำเร็จในการแข่งขันของนักกีฬาแบดมินตัน จากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักกีฬาแบดมินตันชายอายุระหว่าง 15-16 ปี ที่ลงแข่งขันในประเภทชายเดี่ยวรุ่นอายุไม่เกิน 16 ปี ในรายการพระจอมเกล้าพระนครเหนือโอเพ่น 54 ระหว่างวันที่ 20-24 เมษายน พ.ศ.2554 จำนวน 99 คน แล้วนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลเป็น 6 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานของนักกีฬา

ตอนที่ 2 ข้อมูลพื้นฐานของโค้ชหลักที่ทำหน้าที่การเป็นโค้ชและดูแลนักกีฬา

ตอนที่ 3 ค่าความถี่ (จำนวน) และค่าร้อยละของกลุ่มความสำเร็จของนักกีฬา

ตอนที่ 4 ค่าความถี่ (จำนวน) ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยรวม ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับการรับรู้พฤติกรรมการใช้ของกลุ่มความสำเร็จตามความคาดหวังของนักกีฬา

ตอนที่ 5 ค่าความถี่ (จำนวน) ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยรวม ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับการรับรู้พฤติกรรมการใช้ของกลุ่มความสำเร็จตามผลลัพธ์จากการแข่งขันของนักกีฬา

ตอนที่ 6 ค่าความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการใช้กับความสำเร็จของนักกีฬา

ตอนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานของนักกีฬา

ตารางที่ 1 แสดงค่าความถี่ (จำนวน) และค่าร้อยละของอายุของนักกีฬา

รายการ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
อายุ		
16 ปี	70	70.71
15 ปี	29	29.29
รวม	99	100.00

จากตารางที่ 1 แสดงให้เห็นว่า นักกีฬามีจำนวนทั้งหมด 99 คน อายุ 16 ปี จำนวน 70 คน คิดเป็นร้อยละ 70.71 และอายุ 15 ปี จำนวน 29 คน คิดเป็นร้อยละ 29.29

ตารางที่ 2 แสดงค่าความถี่ (จำนวน) และค่าร้อยละของประสบการณ์ในการเล่นแบดมินตันตั้งแต่เริ่มแรกของนักกีฬาและระยะเวลาที่โค้ชหลักทำหน้าที่การเป็นโค้ชและดูแลนักกีฬา

รายการ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ประสบการณ์ในการเล่นแบดมินตันตั้งแต่เริ่มแรก		
6-8 ปี	77	77.78
3-5 ปี	22	22.22
รวม	99	100.00
ระยะเวลาที่โค้ชหลักทำหน้าที่การเป็นโค้ชและดูแลนักกีฬา		
6-8 ปี	72	72.73
3-5 ปี	27	27.27
รวม	99	100.00

จากตารางที่ 2 แสดงให้เห็นว่า นักกีฬามีประสบการณ์ในการเล่นกีฬาแบดมินตันตั้งแต่เริ่มแรกในช่วง 6-8 ปี จำนวน 77 คน คิดเป็นร้อยละ 77.78 ปี และในช่วง 3-5 ปี จำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 22.22 และนักกีฬามีโค้ชหลักที่ทำหน้าที่การเป็นโค้ชและคอยดูแลในช่วง 6-8 ปี จำนวน 72 คน คิดเป็นร้อยละ 72.73 และในช่วง 3-5 ปี จำนวน 27 คน คิดเป็นร้อยละ 27.27

ตารางที่ 3 แสดงค่าความถี่ (จำนวน) และค่าร้อยละของจำนวนของการฝึกซ้อม (ชั่วโมง / วัน และ วัน / สัปดาห์) ของนักกีฬา

รายการ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
จำนวนของการฝึกซ้อม (ชั่วโมง / วัน)		
5 ชั่วโมง	36	36.36
4 ชั่วโมง	29	29.30
3 ชั่วโมง	17	17.17
2 ชั่วโมง	17	17.17
รวม	99	100.00
จำนวนของการฝึกซ้อม (วัน / สัปดาห์)		
6 วัน	15	15.15
5 วัน	22	22.22
4 วัน	24	24.24
3 วัน	38	38.39
รวม	99	100.00

จากตารางที่ 3 แสดงให้เห็นว่า นักกีฬามีการฝึกซ้อม 5 ชั่วโมง / วัน จำนวน 36 คน คิดเป็นร้อยละ 36.36 ฝึกซ้อม 4 ชั่วโมง / วัน จำนวน 29 คน คิดเป็นร้อยละ 29.30 ฝึกซ้อม 3 ชั่วโมง / วัน จำนวน 17 คน คิดเป็นร้อยละ 17.17 และฝึกซ้อม 2 ชั่วโมง 2 วัน จำนวน 17 คน คิดเป็นร้อยละ 17.17 และนักกีฬามีการฝึกซ้อม 6 วัน / สัปดาห์ จำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 15.15 ฝึกซ้อม 5 วัน / สัปดาห์ จำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 22.22 ฝึกซ้อม 4 วัน / สัปดาห์ จำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 24.24 ฝึกซ้อม 3 วัน / สัปดาห์ จำนวน 38 คน คิดเป็นร้อยละ 38.39

ตารางที่ 4 แสดงค่าความถี่ (จำนวน) และค่าร้อยละของความประทับใจของนักกีฬา ในพฤติกรรมกรรมการโค้ชของโค้ช

รายการ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ความประทับใจในพฤติกรรมกรรมการโค้ชของโค้ช		
มาก	84	84.85
ปานกลาง	12	12.12
น้อย	3	3.03
รวม	99	100.00

จากตารางที่ 4 แสดงให้เห็นว่า นักกีฬามีความประทับใจในพฤติกรรมกรรมการโค้ชของโค้ชในระดับมาก จำนวน 84 คน คิดเป็นร้อยละ 84.85 ในระดับปานกลาง จำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 12.12 และในระดับน้อย จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 3.03

ตอนที่ 2 ข้อมูลพื้นฐานของโค้ชหลักที่ทำหน้าที่การเป็นโค้ชและดูแลนักกีฬา

ตารางที่ 5 แสดงค่าความถี่ (จำนวน) และค่าร้อยละของเพศและอายุของโค้ชหลักที่ทำหน้าที่การเป็นโค้ชและดูแลนักกีฬา

รายการ	จำนวน (n)	ร้อยละ
เพศ		
ชาย	39	97.50
หญิง	1	2.50
รวม	40	100.00
อายุ		
51-60 ปี	2	5.00
41-50 ปี	10	25.00
31-40 ปี	16	40.00
21-30 ปี	12	30.00
รวม	40	100.00

จากตารางที่ 5 แสดงให้เห็นว่า โค้ชเป็นเพศชาย จำนวน 39 คน คิดเป็นร้อยละ 97.50 เป็นเพศหญิง 1 คน คิดเป็นร้อยละ 2.50 และโค้ชมีอายุในช่วง 51-60 ปี จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ

5.00 อายุในช่วง 41-50 ปี จำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 25.00 อายุในช่วง 31-40 ปี จำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 40.00 และอายุในช่วง 21-30 ปี จำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 30.00

ตารางที่ 6 แสดงค่าความถี่ (จำนวน) และค่าร้อยละของประสบการณ์ในการเป็นโค้ชในกีฬาแบดมินตันและเหตุผลที่สำคัญในการเป็นโค้ชกีฬาแบดมินตัน

รายการ	จำนวน (n)	ร้อยละ
ประสบการณ์ในการเป็นโค้ชในกีฬาแบดมินตัน		
15 ปี ขึ้นไป	3	7.50
11-15 ปี	6	15.00
6-10 ปี	19	47.50
1-5 ปี	11	27.50
รวม	40	100.00
เหตุผลสำคัญที่ทำให้มาเป็นโค้ชกีฬาแบดมินตัน		
จบการศึกษาในสาขาที่เกี่ยวข้องกับการโค้ชและกีฬา	0	0
เคยเป็นนักกีฬามาก่อน	36	90.00
มีประสบการณ์การทำงานด้านกีฬา	2	5.00
เคยผ่านการอบรมเกี่ยวกับการโค้ชหรือด้านกีฬาแบดมินตัน	2	5.00
รวม	40	100.00

จากตารางที่ 6 แสดงให้เห็นว่า โค้ชมีประสบการณ์ในการเป็นโค้ชในกีฬาแบดมินตัน 15 ปีขึ้นไป จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 7.50 มีประสบการณ์ 11-15 ปี จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 15.00 มีประสบการณ์ 6-10 ปี จำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 47.50 และมีประสบการณ์ 1-5 ปี จำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 27.50 และเหตุผลสำคัญที่ทำให้มาเป็นโค้ชกีฬาแบดมินตัน คือ เคยเป็นนักกีฬามาก่อน จำนวน 36 คน คิดเป็นร้อยละ 90.00 มีประสบการณ์การทำงานด้านกีฬา จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 5.00 และเคยผ่านการอบรมเกี่ยวกับการโค้ชหรือด้านกีฬาแบดมินตัน จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 5.00

ตอนที่ 3 ค่าความถี่ (จำนวน) และค่าร้อยละของกลุ่มความสำเร็จของนักกีฬา

ตาราง 7 แสดงค่าความถี่ (จำนวน) และค่าร้อยละของกลุ่มความสำเร็จของนักกีฬา

กลุ่มความสำเร็จ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ความสำเร็จตามความคาดหวังของนักกีฬา		
กลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับสูง	52	52.53
กลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับต่ำ	47	47.47
รวม	99	100.00
ความสำเร็จตามผลลัพธ์จากการแข่งขันของนักกีฬา		
กลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับสูง	32	32.32
กลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับต่ำ	67	67.68
รวม	99	100.00

จากตารางที่ 7 แสดงให้เห็นว่า นักกีฬาทั้งหมด มีจำนวน 99 คน สามารถแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มความสำเร็จตามความคาดหวังของนักกีฬาและกลุ่มความสำเร็จตามผลลัพธ์จากการแข่งขันของนักกีฬา

กลุ่มความสำเร็จตามความคาดหวังของนักกีฬา มี 2 กลุ่ม คือ กลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับสูง มีจำนวน 52 คน คิดเป็นร้อยละ 52.53 และกลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับต่ำ มีจำนวน 47 คน คิดเป็นร้อยละ 47.47

กลุ่มความสำเร็จตามผลลัพธ์จากการแข่งขันของนักกีฬา มี 2 กลุ่ม คือ กลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับสูง มีจำนวน 32 คน คิดเป็นร้อยละ 32.32 และกลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับต่ำ มีจำนวน 67 คน คิดเป็นร้อยละ 67.68

ตอนที่ 4 ค่าความถี่ (จำนวน) ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยรวม ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับการรับรู้ พฤติกรรมการโค้ชของกลุ่มความสำเร็จตามความคาดหวังของนักกีฬา

ตารางที่ 8 แสดงค่าความถี่ (จำนวน) ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยรวม ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับการรับรู้พฤติกรรมการโค้ชของกลุ่มความสำเร็จตามความคาดหวังของนักกีฬา กลุ่มที่ ประสบความสำเร็จระดับสูง (n = 52)

พฤติกรรมการโค้ช	จำนวน (คน)	ร้อยละ	$\bar{X}$	S.D	ระดับ
ด้านหลักการและปรัชญาการโค้ช					
1. โค้ชที่เน้นชัยชนะเป็นอันดับแรก การพัฒนาตัวนักกีฬาเป็นอันดับรอง	25	48.08	4.30	.25	มาก
2. โค้ชที่เน้นการพัฒนาตัวนักกีฬาเป็นอันดับแรก ชัยชนะเป็นอันดับรอง	27	51.92	4.52	.47	มากที่สุด
ด้านวิธีการโค้ช					
1. วิธีการโค้ชแบบดั้งเดิม	23	44.23	4.42	.32	มาก
2. วิธีการโค้ชแบบนำเข้าสู่เกมการเล่น	29	55.77	4.66	.51	มากที่สุด
ด้านรูปแบบการโค้ช					
1. รูปแบบการโค้ชที่โค้ชควบคุมและออกคำสั่ง	29	55.77	4.55	.45	มากที่สุด
2. รูปแบบการโค้ชที่โค้ชมักคอยตามนักกีฬา	8	15.38	4.33	.28	มาก
3. รูปแบบการโค้ชที่โค้ชเปิดโอกาสให้นักกีฬามีส่วนร่วม	15	28.85	4.72	.31	มากที่สุด

จากตารางที่ 8 แสดงให้เห็นว่า กลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับสูง มีจำนวนทั้งหมด 52 คน โดยมีจำนวน 27 คน ที่มีการรับรู้พฤติกรรมการโค้ชด้านหลักการและปรัชญาการโค้ช ที่เน้นการพัฒนาตัวนักกีฬาเป็นอันดับแรก ชัยชนะเป็นอันดับรอง ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 51.92 และมีค่าเฉลี่ยรวมในการรับรู้พฤติกรรมเท่ากับ 4.52 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .47 ซึ่งอยู่ในระดับมากที่สุด

มีจำนวน 29 คน ที่มีการรับรู้พฤติกรรมการโค้ชด้านวิธีการโค้ชแบบนำเข้าสู่เกมการเล่น ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 55.77 และมีค่าเฉลี่ยรวมในการรับรู้พฤติกรรมเท่ากับ 4.66 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .51 ซึ่งอยู่ในระดับมากที่สุด

และมีจำนวน 29 คน ที่มีการรับรู้พฤติกรรมการโค้ชด้านรูปแบบการโค้ช ที่โค้ชควบคุมและออกคำสั่ง ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 55.77 และมีค่าเฉลี่ยรวมในการรับรู้พฤติกรรมเท่ากับ 4.55 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .45 ซึ่งอยู่ในระดับมากที่สุด

ตารางที่ 9 แสดงค่าความถี่ (จำนวน) ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยรวม ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับการรับรู้พฤติกรรมการใช้ของกลุ่มความสำเร็จตามความคาดหวังของนักกีฬา กลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับต่ำ (n = 47)

พฤติกรรมการใช้	จำนวน (คน)	ร้อยละ	$\bar{X}$	S.D	ระดับ
ด้านหลักการและปรัชญาการใช้					
1. ใช้ที่เน้นชัยชนะเป็นอันดับแรก การพัฒนาตัวนักกีฬาเป็นอันดับรอง	21	44.68	4.22	.27	มาก
2. ใช้ที่เน้นการพัฒนาตัวนักกีฬาเป็นอันดับแรก ชัยชนะเป็นอันดับรอง	26	55.32	4.31	.23	มาก
ด้านวิธีการใช้					
1. วิธีการใช้แบบดั้งเดิม	22	46.81	3.73	.95	มาก
2. วิธีการใช้แบบนำเข้าสู่เกมการเล่น	25	53.19	4.34	.35	มาก
ด้านรูปแบบการใช้					
1. รูปแบบการใช้ที่ได้ควบคุมและออกคำสั่ง	24	51.06	4.30	.21	มาก
2. รูปแบบการใช้ที่ได้ข้มักคล้อยตามนักกีฬา	9	19.15	3.65	.84	มาก
3. รูปแบบการใช้ที่ได้เปิดโอกาสให้นักกีฬามีส่วนร่วม	14	29.79	4.47	.36	มาก

จากตารางที่ 9 แสดงให้เห็นว่า กลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับต่ำ มีจำนวนทั้งหมด 47 คน โดยมีจำนวน 26 คน ที่มีการรับรู้พฤติกรรมการใช้ด้านหลักการและปรัชญาการใช้ ที่เน้นการพัฒนาตัวนักกีฬาเป็นอันดับแรก ชัยชนะเป็นอันดับรอง ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 55.32 และมีค่าเฉลี่ยรวมในการรับรู้พฤติกรรมเท่ากับ 4.31 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .23 ซึ่งอยู่ในระดับมาก

มีจำนวน 25 คน ที่มีการรับรู้พฤติกรรมการใช้ด้านวิธีการใช้แบบนำเข้าสู่เกมการเล่น ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 53.19 และมีค่าเฉลี่ยรวมในการรับรู้พฤติกรรมเท่ากับ 4.34 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .35 ซึ่งอยู่ในระดับมาก

และมีจำนวน 24 คน ที่มีการรับรู้พฤติกรรมการใช้ด้านรูปแบบการใช้ ที่ได้ควบคุมและออกคำสั่ง ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 51.06 และมีค่าเฉลี่ยรวมในการรับรู้พฤติกรรมเท่ากับ 4.30 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .21 ซึ่งอยู่ในระดับมาก

ตอนที่ 5 ค่าความถี่ (จำนวน) ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยรวม ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับการรับรู้ พฤติกรรมการโค้ชของกลุ่มความสำเร็จตามผลลัพธ์จากการแข่งขันของนักกีฬา

ตารางที่ 10 แสดงค่าความถี่ (จำนวน) ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยรวม ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐานและระดับการรับรู้พฤติกรรมการโค้ชของกลุ่มความสำเร็จตามผลลัพธ์จากการแข่งขันของ นักกีฬา กลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับสูง (n = 32)

พฤติกรรมการโค้ช	จำนวน (คน)	ร้อยละ	$\bar{X}$	S.D	ระดับ
ด้านหลักการและปรัชญาการโค้ช					
1. โค้ชที่เน้นชัยชนะเป็นอันดับแรก การพัฒนาตัว นักกีฬาเป็นอันดับรอง	13	40.63	4.32	.52	มาก
2. โค้ชที่เน้นการพัฒนาตัวนักกีฬาเป็นอันดับแรก ชัยชนะเป็นอันดับรอง	19	59.37	4.35	.40	มาก
ด้านวิธีการโค้ช					
1. วิธีการโค้ชแบบดั้งเดิม	15	46.88	4.35	.34	มาก
2. วิธีการโค้ชแบบนำเข้าสู่เกมการเล่น	17	53.12	4.39	.35	มาก
ด้านรูปแบบการโค้ช					
1. รูปแบบการโค้ชที่โค้ชควบคุมและออกคำสั่ง	16	50.00	4.02	.46	มาก
2. รูปแบบการโค้ชที่โค้ชมักคล้อยตามนักกีฬา	4	12.50	3.15	.91	ปานกลาง
3. รูปแบบการโค้ชที่โค้ชเปิดโอกาสให้นักกีฬามีส่วนร่วม	12	37.50	4.15	.47	มาก

จากตารางที่ 10 แสดงให้เห็นว่า กลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับสูง มีจำนวนทั้งหมด 32 คน โดยมีจำนวน 19 คน ที่มีการรับรู้พฤติกรรมการโค้ชด้านหลักการและปรัชญาการโค้ช ที่เน้นการพัฒนาตัวนักกีฬาเป็นอันดับแรก ชัยชนะเป็นอันดับรอง ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 59.37 และมีค่าเฉลี่ยรวมในการรับรู้พฤติกรรมเท่ากับ 4.35 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .40 ซึ่งอยู่ในระดับมาก

มีจำนวน 17 คน ที่มีการรับรู้พฤติกรรมการโค้ชด้านวิธีการโค้ชแบบนำเข้าสู่เกมการเล่น ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 53.12 และมีค่าเฉลี่ยรวมในการรับรู้พฤติกรรมเท่ากับ 4.39 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .35 ซึ่งอยู่ในระดับมาก

และมีจำนวน 16 คน ที่มีการรับรู้พฤติกรรมการโค้ชด้านรูปแบบการโค้ช ที่โค้ชควบคุมและออกคำสั่ง ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 50.00 และมีค่าเฉลี่ยรวมในการรับรู้พฤติกรรมเท่ากับ 4.02 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .46 ซึ่งอยู่ในระดับมาก

ตารางที่ 11 แสดงค่าความถี่ (จำนวน) ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยรวม ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับการรับรู้พฤติกรรมการโค้ชของกลุ่มความสำเร็จตามผลลัพธ์จากการแข่งขันของนักกีฬา กลุ่มที่ประสบความสำเร็จจะระดับต่ำ (n = 67)

พฤติกรรมการโค้ช	จำนวน (คน)	ร้อยละ	$\bar{X}$	S.D	ระดับ
ด้านหลักการและปรัชญาการโค้ช					
1. โค้ชที่เน้นช่วยเหลือเป็นอันดับแรก การพัฒนาตัวนักกีฬาเป็นอันดับรอง	33	49.25	4.13	.51	มาก
2. โค้ชที่เน้นการพัฒนาตัวนักกีฬาเป็นอันดับแรกช่วยเหลือเป็นอันดับรอง	34	50.75	4.31	.57	มาก
ด้านวิธีการโค้ช					
1. วิธีการโค้ชแบบดั้งเดิม	32	47.76	4.21	.46	มาก
2. วิธีการโค้ชแบบนำเข้าสู่เกมการเล่น	35	52.24	4.35	.48	มาก
ด้านรูปแบบการโค้ช					
1. รูปแบบการโค้ชที่โค้ชควบคุมและออกคำสั่ง	37	55.23	4.09	.43	มาก
2. รูปแบบการโค้ชที่โค้ชมักปล่อยตามนักกีฬา	13	19.40	3.64	.97	มาก
3. รูปแบบการโค้ชที่โค้ชเปิดโอกาสให้นักกีฬามีส่วนร่วม	17	25.37	4.47	.53	มาก

จากตารางที่ 11 แสดงให้เห็นว่า กลุ่มที่ประสบความสำเร็จจะระดับต่ำ มีจำนวนทั้งหมด 67 คน โดยมีจำนวน 34 คน ที่มีการรับรู้พฤติกรรมการโค้ชด้านหลักการและปรัชญาการโค้ช ที่เน้นการพัฒนาตัวนักกีฬาเป็นอันดับแรก ช่วยเหลือเป็นอันดับรอง ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 50.75 และมีค่าเฉลี่ยรวมในการรับรู้พฤติกรรมเท่ากับ 4.31 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .57 ซึ่งอยู่ในระดับมาก

มีจำนวน 35 คน ที่มีการรับรู้พฤติกรรมการโค้ชด้านวิธีการโค้ชแบบนำเข้าสู่เกมการเล่น ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 52.24 และมีค่าเฉลี่ยรวมในการรับรู้พฤติกรรมเท่ากับ 4.35 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .48 ซึ่งอยู่ในระดับมาก

และมีจำนวน 37 คน ที่มีการรับรู้พฤติกรรมการโค้ชด้านรูปแบบการโค้ช ที่โค้ชควบคุมและออกคำสั่ง ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 55.23 และมีค่าเฉลี่ยรวมในการรับรู้พฤติกรรมเท่ากับ 4.09 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .43 ซึ่งอยู่ในระดับมาก

ตอนที่ 6 ค่าความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการใช้กับความสำเร็ของนักกีฬา

ตารางที่ 12 แสดงค่าความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการใช้กับความสำเร็ตามความคาดหวังของนักกีฬา (n = 99)

พฤติกรรมการใช้	กลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับสูง				กลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับต่ำ			
	จำนวน (คน)	r	p-value	ระดับความสัมพันธ์	จำนวน (คน)	r	p-value	ระดับความสัมพันธ์
ด้านหลักการและปรัชญาการใช้								
1. ใช้ที่เน้นชัยชนะเป็นอันดับแรก การพัฒนาตัวนักกีฬาเป็นอันดับรอง	25	.303	.176	ต่ำ	21	.259	.621	ต่ำมาก
2. ใช้ที่เน้นการพัฒนาตัวนักกีฬาเป็นอันดับแรก ชัยชนะเป็นอันดับรอง	27	.748*	.039	สูง	26	.318*	.025	ต่ำ
ด้านวิธีการใช้								
1. วิธีการใช้แบบดั้งเดิม	23	.454	.326	ต่ำ	22	.293	.831	ต่ำมาก
2. วิธีการใช้แบบนำเข้าสู่เกมการเล่น	29	.661*	.034	ปานกลาง	25	.374*	.026	ต่ำ
ด้านรูปแบบการใช้								
1. รูปแบบการใช้ที่โค้ชควบคุมและออกคำสั่ง	29	.220	.432	ต่ำมาก	24	.331	.196	ต่ำ
2. รูปแบบการใช้ที่โค้ชมักคล้อยตามนักกีฬา	8	.307	.521	ต่ำ	9	.452	.278	ต่ำ
3. รูปแบบการใช้ที่โค้ชเปิดโอกาสให้นักกีฬามีส่วนร่วม	15	.797*	.048	สูง	14	.359*	.031	ต่ำ

*p < .05

จากตารางที่ 12 แสดงให้เห็นว่า พฤติกรรมการโค้ชด้านหลักการและปรัชญาการโค้ชที่เน้นการพัฒนาตัวนักกีฬาเป็นอันดับแรก ชัยชนะเป็นอันดับรอง มีความสัมพันธ์ในระดับสูง ($r = .748$) กับนักกีฬาที่ประสบความสำเร็จระดับสูงและมีความสัมพันธ์ในระดับต่ำ ($r = .318$) กับนักกีฬาที่ประสบความสำเร็จระดับต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

พฤติกรรมการโค้ชด้านวิธีการโค้ชแบบนำเข้าสู่เกมการเล่นมีความสัมพันธ์ในระดับปานกลาง ($r = .661$) กับนักกีฬาที่ประสบความสำเร็จระดับสูงและมีความสัมพันธ์ในระดับต่ำ ($r = .374$) กับนักกีฬาที่ประสบความสำเร็จระดับต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

และพฤติกรรมการโค้ชด้านรูปแบบการโค้ช ที่โค้ชเปิดโอกาสให้นักกีฬามีส่วนร่วม มีความสัมพันธ์ในระดับสูง ($r = .797$) กับนักกีฬาที่ประสบความสำเร็จระดับสูง และมีความสัมพันธ์ในระดับต่ำ ($r = .359$) กับนักกีฬาที่ประสบความสำเร็จในระดับต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

ตารางที่ 13 แสดงค่าความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการใช้กับความสำเร็จตามผลลัพธ์จากการแข่งขันของนักกีฬา (n = 99)

พฤติกรรมการใช้	กลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับสูง				กลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับต่ำ			
	จำนวน (คน)	r	p-value	ระดับความสัมพันธ์	จำนวน (คน)	r	p-value	ระดับความสัมพันธ์
ด้านหลักการและปรัชญาการใช้								
1. ใช้ที่เน้นชัยชนะเป็นอันดับแรก การพัฒนาตัวนักกีฬาเป็นอันดับรอง	13	.266	.379	ต่ำมาก	33	.040	.825	ต่ำมาก
2. ใช้ที่เน้นการพัฒนาตัวนักกีฬาเป็นอันดับแรก ชัยชนะเป็นอันดับรอง	19	.821*	.018	สูง	34	.231*	.033	ต่ำมาก
ด้านวิธีการใช้								
1. วิธีการใช้แบบดั้งเดิม	15	.026	.925	ต่ำมาก	32	.271	.831	ต่ำมาก
2. วิธีการใช้แบบนำเข้าสู่เกมการเล่น	17	.795*	.045	สูง	35	.344*	.043	ต่ำ
ด้านรูปแบบการใช้								
1. รูปแบบการใช้ที่โค้ชควบคุมและออกคำสั่ง	16	.002	.993	ต่ำมาก	37	.297	.074	ต่ำมาก
2. รูปแบบการใช้ที่โค้ชมักปล่อยให้โค้ชฝึกตามนักกีฬา	4	.474	.526	ต่ำ	13	.401	.175	ต่ำ
3. รูปแบบการใช้ที่โค้ชเปิดโอกาสให้นักกีฬามีส่วนร่วม	12	.621*	.027	ปานกลาง	17	.405*	.047	ต่ำ

*p < .05

จากตารางที่ 13 แสดงให้เห็นว่า พฤติกรรมการโค้ชด้านหลักการและปรัชญาการโค้ชที่เน้นการพัฒนาตัวนักกีฬาเป็นอันดับแรกชัยชนะเป็นอันดับรอง มีความสัมพันธ์ในระดับสูง($r = .821$) กับนักกีฬาที่ประสบความสำเร็จระดับสูง และมีความสัมพันธ์ในระดับต่ำมาก ($r = .231$) กับนักกีฬาที่ประสบความสำเร็จระดับต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

พฤติกรรมการโค้ชด้านวิธีการโค้ช แบบนำเข้าสู่เกมการเล่นมีความสัมพันธ์ในระดับสูง ($r = .795$) กับนักกีฬาที่ประสบความสำเร็จระดับสูงและมีความสัมพันธ์ในระดับต่ำ ($r = .344$) กับนักกีฬาที่ประสบความสำเร็จระดับต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

และพฤติกรรมการโค้ชด้านรูปแบบการโค้ช ที่โค้ชเปิดโอกาสให้นักกีฬามีส่วนร่วม มีความสัมพันธ์ในระดับปานกลาง ($r = .621$) กับนักกีฬาที่ประสบความสำเร็จระดับสูง และมีความสัมพันธ์ในระดับต่ำ ($r = .405$) กับนักกีฬาที่ประสบความสำเร็จในระดับต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษาและวิเคราะห์ “ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการใช้กับความสำเร็จในการแข่งขันของนักกีฬาแบดมินตัน” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการใช้กับความสำเร็จในการแข่งขันของนักกีฬาแบดมินตันซึ่งความสำเร็จของนักกีฬาจะแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มความสำเร็จตามความคาดหวังของนักกีฬาหมายถึง ความสำเร็จที่เกิดจากการที่นักกีฬากำหนดเป้าหมายการกระทำของตนเองสำหรับการแข่งขันและกลุ่มความสำเร็จตามผลลัพธ์จากการแข่งขันของนักกีฬาหมายถึง ความสำเร็จที่เกิดจากการแข่งขันจริงของนักกีฬา

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักกีฬาแบดมินตันเพศชายอายุระหว่าง 15-16 ปี ที่ลงแข่งขันในประเภทชายเดี่ยวรุ่นอายุไม่เกิน 16 ปี ในรายการพระจอมเกล้าพระนครเหนือโอเพ่น 54 ระหว่างวันที่ 20-24 เมษายน พ.ศ.2554 ซึ่งมีจำนวน 99 คน โดยทำการเลือกแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive sampling)

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับพฤติกรรมการใช้ แบ่งออกเป็น 2 ฉบับ ดังนี้

ฉบับที่ 1 ข้อมูลพื้นฐาน เกี่ยวกับโค้ช ได้แก่ เพศ อายุ สังกัดทีม ประสบการณ์การเป็นโค้ชในกีฬาแบดมินตัน และเหตุผลสำคัญที่ทำให้มาเป็นโค้ชกีฬาแบดมินตัน

ลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบเลือกตอบ (Checklists) และเติมคำลงในช่องว่างให้สมบูรณ์

ฉบับที่ 2 แบ่งออกเป็น 2 ส่วน คือ

ส่วนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐาน เกี่ยวกับนักกีฬา ได้แก่ อายุ สังกัดทีม ประสบการณ์ในการเล่นกีฬาแบดมินตัน ระยะเวลาที่โค้ชทำหน้าที่การเป็นโค้ชและดูแลท่าน จำนวนชั่วโมงในการฝึกซ้อม/วัน จำนวนวันในการฝึกซ้อม/สัปดาห์ ท่านมีความประทับใจในโค้ชที่ดูแลและฝึกสอนท่านในระดับใด และเป้าหมายที่คาดหวังสำหรับการแข่งขันครั้งนี้

ลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบเลือกตอบ (Checklists) และเติมคำลงในช่องว่างให้สมบูรณ์

ส่วนที่ 2 เกี่ยวกับพฤติกรรมการใช้ แบ่งออกเป็น 3 ด้าน คือ

- 1.ด้านหลักการและปรัชญาการใช้
- 2.ด้านวิธีการใช้
- 3.ด้านรูปแบบการใช้

ลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบเลือกตอบ (Checklists) และแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามวิธีของลิเคิร์ต (Likert) แบ่งเป็น 5 ระดับ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด

การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ โดยนำแบบสอบถามไปให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 6 คน ตรวจสอบคุณภาพด้านความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) และคำนวณหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ซึ่งแบบสอบถามมีค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 0.796 และทำการปรับปรุงแก้ไขและพัฒนาแบบสอบถามตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญภายใต้การควบคุมดูแลของที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ จากนั้นนำแบบสอบถามไปทดลองใช้ (Try-out) กับนักกีฬาที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน แล้วนำไปหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ทั้งฉบับของแบบสอบถามโดยการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha-Coefficient) ตามวิธีการของครอนบัค ซึ่งแบบสอบถามมีค่าความเชื่อมั่นของด้านหลักการและปรัชญาการโค้ช ด้านวิธีการโค้ช ด้านรูปแบบการโค้ช เท่ากับ 0.71, 0.78 และ 0.74 ตามลำดับ แล้วจึงนำแบบสอบถามไปใช้เก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างจริง

การดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยเดินทางไปดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลที่สนามฝึกซ้อมของแต่ละทีมก่อนวันแข่งขัน โดยอธิบายวัตถุประสงค์และประโยชน์ที่จะได้รับจากการวิจัยพร้อมทั้งอธิบายวิธีการตอบแบบสอบถามและขอความร่วมมือจากกลุ่มตัวอย่างในการตอบแบบสอบถามตามการรับรู้ของกลุ่มตัวอย่าง ใช้เวลาในการตอบแบบสอบถามคนละประมาณ 20 นาที จากนั้นทำการเก็บแบบสอบถามกลับคืนทันที โดยได้รับแบบสอบถามคืนมาจากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 99 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 100 และจากโค้ชหลักที่ทำหน้าที่การเป็นโค้ชและดูแลกลุ่มตัวอย่าง (ใช้เป็นข้อมูลเสริม) อีก 40 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 100 หลังจากนั้นติดตามผลการแข่งขันเป็นรายบุคคลและบันทึกข้อมูลลงบนแบบบันทึกผลการแข่งขันของนักกีฬาที่ผู้วิจัยจัดเตรียมไว้

นำข้อมูลที่ได้จากการเก็บข้อมูลมาวิเคราะห์ด้วยโปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ

1.วิเคราะห์แบบสอบถาม ส่วนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐาน เกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถาม โดยการแจกแจงความถี่และหาค่าร้อยละ

2.วิเคราะห์แบบสอบถาม ส่วนที่ 2 พฤติกรรมการโค้ช โดยแบ่งออกเป็น 3 ด้าน คือ ด้านหลักการและปรัชญาการโค้ช ด้านวิธีการโค้ช และด้านรูปแบบการโค้ช โดยการแจกแจงความถี่และหาค่าร้อยละของพฤติกรรมการโค้ชที่กลุ่มตัวอย่างเลือกตามรายชื่อในแต่ละด้าน แล้วนำค่าความถี่มาเปรียบเทียบข้อมูลว่าพฤติกรรมการโค้ชในแต่ละด้านเป็นไปทางใด

3.หาค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ของพฤติกรรมการโค้ชที่กลุ่มตัวอย่างเลือกประเมินตามรายชื่อ และดูทีละด้านว่าคะแนนตามการรับรู้ที่กลุ่มตัวอย่างประเมินอยู่ในระดับใด โดยการนำคะแนนตามการรับรู้มาเปรียบเทียบกับเกณฑ์การแปลความหมายของคะแนนเฉลี่ยตามหลักสากลของคณิตศาสตร์ของวิเชียร เกตุสิงห์. (2538)

ระดับการรับรู้พฤติกรรมการได้ช้จากการที่นักกีฬาตอบแบบสอบถาม จะใช้เกณฑ์การแปลความหมายของคะแนนเฉลี่ยตามหลักสากลของคณิตศาสตร์ของวิเชียรตุงสิงห์. (2538) ดังนี้

ค่าเฉลี่ย	4.51 – 5.00	หมายถึง	มากที่สุด
ค่าเฉลี่ย	3.51 – 4.50	หมายถึง	มาก
ค่าเฉลี่ย	2.51 – 3.50	หมายถึง	ปานกลาง
ค่าเฉลี่ย	1.51 – 2.50	หมายถึง	น้อย
ค่าเฉลี่ย	1.00 – 1.50	หมายถึง	น้อยที่สุด

4.หาความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการได้ช้กับความสำเร็จของนักกีฬาแบดมินตัน โดยนำค่าเฉลี่ยที่กลุ่มตัวอย่างเลือกประเมินตามรายชื่อของพฤติกรรมการได้ช้ในแต่ละด้านมาหาความสัมพันธ์กับคะแนนสะสมตามหลักเกณฑ์การให้คะแนนนักกีฬาของสมาคมแบดมินตันแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ (คะแนนความสำเร็จของนักกีฬา) โดยการวิเคราะห์ความสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson Correlation Coefficient)

สำหรับระดับหรือขนาดของความสัมพันธ์ จะใช้ตัวเลขของค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ หากค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์มีค่าเข้าใกล้ -1 หรือ 1 แสดงถึงการมีความสัมพันธ์กันในระดับสูง แต่หากมีค่าเข้าใกล้ 0 แสดงถึงการมีความสัมพันธ์กันในระดับน้อยหรือไม่มีเลย

เครื่องหมาย +,- หน้าตัวเลขสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ จะบอกถึงทิศทางของความสัมพันธ์ โดยที่หาก

r มีเครื่องหมาย + หมายถึง การมีความสัมพันธ์กันไปในทิศทางเดียวกัน (ตัวแปรหนึ่งมีค่าสูง อีกตัวหนึ่งจะมีค่าสูงไปด้วย)

r มีเครื่องหมาย - หมายถึง การมีความสัมพันธ์กันไปในทิศทางตรงกันข้าม (ตัวแปรหนึ่งมีค่าสูง ตัวแปรอีกตัวหนึ่งจะมีค่าต่ำ)

ยกเว้นค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์บางชนิดที่มีลักษณะ $0 \leq r \leq 1$ ซึ่งจะบอกได้เพียงขนาดหรือระดับของความสัมพันธ์เท่านั้น ไม่สามารถบอกทิศทางของความสัมพันธ์ได้

สำหรับการพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ โดยทั่วไปอาจใช้เกณฑ์ดังนี้ (Hinkle D. E. ,1998)

ค่า r	ระดับของความสัมพันธ์
.90-1.00	มีความสัมพันธ์กันในระดับสูงมาก
.70-.90	มีความสัมพันธ์กันในระดับสูง
.50-.70	มีความสัมพันธ์กันในระดับปานกลาง
.30-.50	มีความสัมพันธ์กันในระดับต่ำ
.00-.30	มีความสัมพันธ์กันในระดับต่ำมาก

คำถามในการวิจัย

พฤติกรรมการโค้ชแบบใดที่มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จในการแข่งขันของนักกีฬาแบดมินตัน

สรุปผลการวิจัย

จากการศึกษาและวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการโค้ชกับความสำเร็จในการแข่งขันของนักกีฬาแบดมินตัน สรุปได้ดังนี้

1. ข้อมูลพื้นฐานของนักกีฬา

นักกีฬามีจำนวนทั้งหมด 99 คน โดยส่วนใหญ่อายุ 16 ปี จำนวน 70 คน คิดเป็นร้อยละ 70.71 มีประสบการณ์ในการเล่นกีฬาแบดมินตันตั้งแต่เริ่มแรกในช่วง 6-8 ปี จำนวน 77 คน คิดเป็นร้อยละ 77.78 มีโค้ชหลักที่ทำหน้าที่การเป็นโค้ชและคอยดูแลในช่วง 6-8 ปี จำนวน 72 คน คิดเป็นร้อยละ 72.73 มีการฝึกซ้อม 5 ชั่วโมง / วัน จำนวน 36 คน คิดเป็นร้อยละ 36.36 มีการฝึกซ้อม 3 วัน / สัปดาห์ จำนวน 38 คน คิดเป็นร้อยละ 38.39 และมีความประทับใจในพฤติกรรมการโค้ชของโค้ชในระดับมาก จำนวน 84 คน คิดเป็นร้อยละ 84.85 (ตาราง 1-4)

2. ข้อมูลพื้นฐานของโค้ชหลักที่ทำหน้าที่การเป็นโค้ชและดูแลนักกีฬา

โค้ชหลักที่ทำหน้าที่การเป็นโค้ชและดูแลนักกีฬา มีจำนวนทั้งหมด 40 คน โดยส่วนใหญ่เป็นเพศชาย จำนวน 39 คน คิดเป็นร้อยละ 97.50 มีอายุในช่วง 31-40 ปี จำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 40.00 มีประสบการณ์ในการเป็นโค้ชในกีฬาแบดมินตัน 6-10 ปี จำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 47.50 และเหตุผลสำคัญที่ทำให้มาเป็นโค้ชกีฬาแบดมินตัน คือ เคยเป็นนักกีฬามาก่อน จำนวน 36 คน คิดเป็นร้อยละ 90.00 (ตาราง 5-6)

3. กลุ่มความสำเร็จของนักกีฬา

จากนักกีฬาทั้งหมด 99 คน สามารถแบ่งกลุ่มความสำเร็จออกเป็น 2 กลุ่มใหญ่ๆ ตามขอบเขตของการวิจัย ดังนี้

1. กลุ่มความสำเร็จตามความคาดหวังของนักกีฬาสามารถแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ

1.1 กลุ่มที่ประสบความสำเร็จจะระดับสูง คือ นักกีฬาที่สามารถบรรลุเป้าหมายตามที่ตนเองกำหนดไว้ ซึ่งมีจำนวน 52 คน คิดเป็นร้อยละ 52.53 จากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด (ตาราง 7) โดยส่วนใหญ่มีการรับรู้พฤติกรรมโค้ชด้านหลักการและปรัชญาการโค้ช ที่โค้ชเน้นการพัฒนาตัวนักกีฬาเป็นอันดับแรก ชัยชนะเป็นอันดับรอง จำนวน 27 คน คิดเป็นร้อยละ 51.92 และมีค่าเฉลี่ยรวมในการรับรู้พฤติกรรมเท่ากับ 4.52 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .47 ซึ่งอยู่ในระดับมากที่สุด มีการรับรู้พฤติกรรมโค้ชด้านวิธีการโค้ช แบบนำเข้าสู่เกมการเล่น จำนวน 29 คน คิดเป็นร้อยละ 55.77 และมีค่าเฉลี่ยรวมในการรับรู้พฤติกรรมเท่ากับ 4.66 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .51 ซึ่งอยู่ในระดับ

มากที่สุดและมีการรับรู้พฤติกรรมการโค้ชด้านรูปแบบการโค้ช ที่โค้ชควบคุมและออกคำสั่ง จำนวน 29 คน คิดเป็นร้อยละ 55.77 และมีค่าเฉลี่ยรวมในการรับรู้พฤติกรรมเท่ากับ 4.55 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .45 ซึ่งอยู่ในระดับมากที่สุด (ตาราง 8)

1.2 กลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับต่ำ คือ นักกีฬาที่ไม่สามารถบรรลุเป้าหมายตามที่ตนเองกำหนดไว้ ซึ่งมีจำนวน 47 คน คิดเป็นร้อยละ 47.47 จากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด (ตาราง 7) โดยส่วนใหญ่มีการรับรู้พฤติกรรมการโค้ชด้านหลักการและปรัชญาการโค้ช ที่โค้ชที่เน้นการพัฒนาตัวนักกีฬาเป็นอันดับแรก ชัยชนะเป็นอันดับรอง จำนวน 26 คน คิดเป็นร้อยละ 55.32 และมีค่าเฉลี่ยรวมในการรับรู้พฤติกรรมเท่ากับ 4.31 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .23 ซึ่งอยู่ในระดับมากที่สุด มีการรับรู้พฤติกรรมการโค้ชด้านวิธีการโค้ช แบบนำเข้าสู่เกมการเล่น จำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 53.19 และมีค่าเฉลี่ยรวมในการรับรู้พฤติกรรมเท่ากับ 4.34 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .35 ซึ่งอยู่ในระดับมากที่สุดและมีการรับรู้พฤติกรรมการโค้ชด้านรูปแบบการโค้ช ที่โค้ชควบคุมและออกคำสั่ง จำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 51.06 และมีค่าเฉลี่ยรวมในการรับรู้พฤติกรรมเท่ากับ 4.30 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .21 ซึ่งอยู่ในระดับมากที่สุด (ตาราง 9)

2.ความสำเร็จตามผลลัพธ์จากการแข่งขันของนักกีฬาสามารถแบ่งออกเป็น 2 กลุ่มคือ

2.1 กลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับสูง คือ นักกีฬาที่แข่งขันเข้ารอบ 32 คน ถึงรอบชิงชนะเลิศ ซึ่งมีจำนวน 32 คน คิดเป็นร้อยละ 32.32 จากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด (ตาราง 7) โดยส่วนใหญ่มีการรับรู้พฤติกรรมการโค้ชด้านหลักการและปรัชญาการโค้ช ที่โค้ชเน้นการพัฒนาตัวนักกีฬาเป็นอันดับแรก ชัยชนะเป็นอันดับรอง จำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 59.37 และมีค่าเฉลี่ยรวมในการรับรู้พฤติกรรมเท่ากับ 4.35 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .40 ซึ่งอยู่ในระดับมากที่สุด มีการรับรู้พฤติกรรมการโค้ชด้านวิธีการโค้ช แบบนำเข้าสู่เกมการเล่น จำนวน 17 คน คิดเป็นร้อยละ 53.12 และมีค่าเฉลี่ยรวมในการรับรู้พฤติกรรมเท่ากับ 4.39 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .35 ซึ่งอยู่ในระดับมากที่สุดและมีการรับรู้พฤติกรรมการโค้ชด้านรูปแบบการโค้ช ที่โค้ชควบคุมและออกคำสั่ง จำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 50.00 และมีค่าเฉลี่ยรวมในการรับรู้พฤติกรรมเท่ากับ 4.02 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .46 ซึ่งอยู่ในระดับมากที่สุด (ตาราง 10)

2.2 กลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับต่ำ คือ นักกีฬาที่แข่งขันเข้ารอบ 128 คน ถึงรอบ 64 คน ซึ่งมีจำนวน 67 คน คิดเป็นร้อยละ 67.68 จากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด (ตาราง 7) โดยส่วนใหญ่มีการรับรู้พฤติกรรมการโค้ชด้านหลักการและปรัชญาการโค้ช ที่โค้ชเน้นการพัฒนาตัวนักกีฬาเป็นอันดับแรก ชัยชนะเป็นอันดับรอง จำนวน 34 คน คิดเป็นร้อยละ 50.75 และมีค่าเฉลี่ยรวมในการรับรู้พฤติกรรมเท่ากับ 4.31 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .57 ซึ่งอยู่ในระดับมากที่สุด มีการรับรู้พฤติกรรมการโค้ชด้านวิธีการโค้ช แบบนำเข้าสู่เกมการเล่น จำนวน 35 คน คิดเป็นร้อยละ 52.24 และมีค่าเฉลี่ยรวมในการรับรู้พฤติกรรมเท่ากับ 4.35 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .48 ซึ่งอยู่ในระดับ

มากและมีการรับรู้พฤติกรรมการใช้ด้านรูปแบบการใช้ ที่ใช้ควบคุมและ ออกคำสั่ง จำนวน 37 คน คิดเป็นร้อยละ 55.23 และมีค่าเฉลี่ยรวมในการรับรู้พฤติกรรมเท่ากับ 4.09 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .43 ซึ่งอยู่ในระดับมาก (ตาราง 11)

4.ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการใช้กับความสำเร็ของนักกีฬา

สามารถสรุปได้ ดังนี้

1.ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการใช้กับความสำเร็ตามความคาดหวังของนักกีฬา พบว่า

1.1 พฤติกรรมการใช้ด้านหลักการและปรัชญาการใช้ ที่เน้นการพัฒนาตัวนักกีฬาเป็นอันดับแรก ชัยชนะเป็นอันดับรอง มีความสัมพันธ์ในระดับสูง ($r = .748$) กับกลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับสูง และมีความสัมพันธ์ในระดับต่ำ ($r = .318$) กับกลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (ตาราง 12)

1.2 พฤติกรรมการใช้ด้านวิธีการใช้แบบนำเข้าสู่เกมการเล่นมีความสัมพันธ์ในระดับปานกลาง ($r = .661$) กับกลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับสูง และมีความสัมพันธ์ในระดับต่ำ ($r = .374$) กับกลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 (ตาราง 12)

1.3 พฤติกรรมการใช้ด้านรูปแบบการใช้ ที่ใช้เปิดโอกาสให้นักกีฬามีส่วนร่วม มีความสัมพันธ์ในระดับสูง ($r = .797$) กับกลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับสูง และมีความสัมพันธ์ในระดับต่ำ ($r = .359$) กับกลุ่มที่ประสบความสำเร็จในระดับต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (ตาราง 12)

2.ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการใช้กับความสำเร็ตามผลลัพธ์จากการแข่งขันของนักกีฬา พบว่า

2.1 พฤติกรรมการใช้ด้านหลักการและปรัชญาการใช้ ที่เน้นการพัฒนาตัวนักกีฬาเป็นอันดับแรก ชัยชนะเป็นอันดับรอง มีความสัมพันธ์ในระดับสูง ($r = .821$) กับกลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับสูง และมีความสัมพันธ์ในระดับต่ำ ($r = .231$) กับกลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (ตาราง 13)

2.2 พฤติกรรมการใช้ด้านวิธีการใช้แบบนำเข้าสู่เกมการเล่นมีความสัมพันธ์ในระดับสูง ($r = .795$) กับกลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับสูงและมีความสัมพันธ์ในระดับต่ำ($r = .344$) กับกลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 (ตาราง 13)

2.3 พฤติกรรมการใช้ด้านรูปแบบการใช้ ที่ใช้เปิดโอกาสให้นักกีฬามีส่วนร่วม มีความสัมพันธ์ในระดับปานกลาง ($r = .621$) กับกลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับสูง และมีความสัมพันธ์ในระดับต่ำ ($r = .405$) กับกลุ่มที่ประสบความสำเร็จในระดับต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (ตาราง 13)

จากการวิเคราะห์ข้อมูลสามารถตอบคำถามในการวิจัยได้ว่า

พฤติกรรมการโค้ชด้านหลักการและปรัชญาการโค้ชที่เน้นการพัฒนาตัวนักกีฬาเป็นอันดับแรก ชัยชนะเป็นอันดับรอง ด้านวิธีการโค้ชแบบนำเข้าสู่เกมการเล่น และด้านรูปแบบการโค้ชที่โค้ชเปิดโอกาสให้นักกีฬามีส่วนร่วม ต่างก็มีความสัมพันธ์กับความสำเร็ของนักกีฬาทั้งความสำเร็จตามความคาดหวังของนักกีฬาและความสำเร็จตามผลลัพธ์จากการแข่งขัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการศึกษาและวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการโค้ชกับความสำเร็ในการแข่งขันของนักกีฬาแบดมินตัน สามารถอธิบายผลได้ดังนี้

ผลการศึกษาพบว่า

พฤติกรรมการโค้ชด้านหลักการและปรัชญาการโค้ชกับความสำเร็ตามความคาดหวังของนักกีฬา ในกลุ่มที่ประสบความสำเร็จจะระดับสูงมีจำนวน 27 คน ที่มีการรับรู้พฤติกรรมการโค้ชด้านหลักการและปรัชญาการโค้ช ที่เน้นการพัฒนาตัวนักกีฬาเป็นอันดับแรก ชัยชนะเป็นอันดับรอง อยู่ในระดับมากที่สุด (ตาราง 8) โดยมีความสัมพันธ์กันในระดับสูง ($r = .748$) (ตาราง 12) และในกลุ่มที่ประสบความสำเร็จจะระดับต่ำมีจำนวน 26 คน ที่มีการรับรู้พฤติกรรมการโค้ชด้านหลักการและปรัชญาการโค้ช ที่เน้นการพัฒนาตัวนักกีฬาเป็นอันดับแรก ชัยชนะเป็นอันดับรอง อยู่ในระดับมาก (ตาราง 9) โดยมีความสัมพันธ์กันในระดับต่ำ ($r = .318$) (ตาราง 12) ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีเกี่ยวกับการโค้ชของเรนเนอร์ มาร์เทิน (Rainer Martens, 2004) ที่กล่าวว่า พฤติกรรมการโค้ชที่เน้นนักกีฬาเป็นอันดับแรก ชัยชนะเป็นอันดับรอง (Athletes First, Winning Second) คือ การที่โค้ชได้สอนและฝึกนักกีฬาเพื่อพัฒนาตัวนักกีฬา โดยโค้ชมุ่งหวังที่จะพัฒนานักกีฬาทั้งด้านร่างกายและจิตใจ รวมไปถึงพัฒนาบุคลิกภาพและความมีน้ำใจเป็นนักกีฬา โค้ชสอนให้นักกีฬารู้จักการควบคุมอารมณ์ หรือมีชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข โดยฝึกให้นักกีฬามีระเบียบวินัย มีความรับผิดชอบ รู้จักตัวของตัวเอง และสอนให้นักกีฬารู้จักพัฒนาตนเองอย่างเป็นลำดับขั้น ซึ่งสิ่งเหล่านี้ส่งผลให้นักกีฬาสามารถพัฒนาตนเองและมีแรงจูงใจที่จะบรรลุเป้าหมายตามที่คาดหวังไว้

พฤติกรรมการโค้ชด้านวิธีการโค้ชกับความสำเร็ตามความคาดหวังของนักกีฬาในกลุ่มที่ประสบความสำเร็จจะระดับสูงมีจำนวน 29 คน ที่มีการรับรู้พฤติกรรมการโค้ชด้านวิธีการโค้ชแบบนำเข้าสู่เกมการเล่นอยู่ในระดับมาก (ตาราง 8) โดยมีความสัมพันธ์กันในระดับปานกลาง ($r = .661$) (ตาราง 12) และในกลุ่มที่ประสบความสำเร็จจะระดับต่ำมีจำนวน 25 คน ที่มีการรับรู้พฤติกรรมการโค้ช ด้านวิธีการโค้ชแบบนำเข้าสู่เกมการเล่นอยู่ในระดับมาก (ตาราง 9) โดยมีความสัมพันธ์กันในระดับต่ำ ($r = .374$) (ตาราง 12) ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีเกี่ยวกับการโค้ชของเรนเนอร์ มาร์เทิน (Rainer Martens, 2004) ที่กล่าวว่า

Game Approach เป็นการฝึกที่สอดคล้องกับการเล่นเกมหรือคล้ายเกมการแข่งขันมีความสนุกสนานมีความท้าทาย และมีการเรียนรู้สถานการณ์ในขณะที่นักกีฬาได้เล่น นักกีฬาจะได้เรียนรู้และมีความกระตือรือร้นที่จะพัฒนาด้วยตนเองโดยวิธีการโค้ชแบบนี้ทำให้นักกีฬาที่มีความเข้าใจและสามารถนำไปใช้ในการแข่งขันได้จริง

พฤติกรรมกรรมการโค้ชด้านรูปแบบการโค้ชกับความสำเร็จตามความคาดหวังของนักกีฬา ในกลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับสูงมีจำนวน 15 คน ที่มีการรับรู้พฤติกรรมกรรมการโค้ชด้านรูปแบบการโค้ช ที่โค้ชเปิดโอกาสให้นักกีฬามีส่วนร่วม อยู่ในระดับมากที่สุด (ตาราง 8) โดยมีความสัมพันธ์กันในระดับสูง ($r = .797$) (ตาราง 12) และในกลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับต่ำมีจำนวน 14 คน ที่มีการรับรู้พฤติกรรมกรรมการโค้ชด้านวิธีการโค้ช ที่โค้ชเปิดโอกาสให้นักกีฬามีส่วนร่วม อยู่ในระดับมาก (ตาราง 9) โดยมีความสัมพันธ์กันในระดับต่ำ ($r = .359$) (ตาราง 12) ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีเกี่ยวกับการโค้ชของเรนเนอร์ มาร์เทน (Rainer Martens, 2004) ที่กล่าวว่า พฤติกรรมกรรมการโค้ชแบบความร่วมมือ Cooperative Style (The Teacher) หรือ รูปแบบการโค้ชที่โค้ชเปิดโอกาสให้นักกีฬามีส่วนร่วมแสดงความคิดเห็น คือ การที่โค้ชชี้แนวทางให้กับนักกีฬาก้าวไปสู่จุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ โค้ชจะรับฟังความคิดเห็นและให้นักกีฬามีส่วนร่วมในการตัดสินใจ โดยโค้ชรู้ว่าเยาวชนจะไม่สามารถเจริญเติบโตขึ้นเป็นผู้ใหญ่ที่มีความรับผิดชอบได้ ถ้าปราศจากการเรียนรู้การตัดสินใจ โค้ชประเภทนี้จะมียุทธศาสตร์ที่ดีสำหรับนักกีฬาและนักกีฬาจะคอยเชื่อฟังในสิ่งที่โค้ชแนะนำ ซึ่งทำให้นักกีฬาก้าวไปสู่หนทางแห่งความสำเร็จได้

พฤติกรรมกรรมการโค้ชด้านหลักการและปรัชญาการโค้ชกับความสำเร็จตามผลลัพธ์จากการแข่งขันของนักกีฬา ในกลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับสูงมีจำนวน 19 คน ที่มีการรับรู้พฤติกรรมกรรมการโค้ชด้านหลักการและปรัชญาการโค้ช ที่เน้นการพัฒนาตัวนักกีฬาเป็นอันดับแรก ชัยชนะเป็นอันดับรอง อยู่ในระดับมาก (ตาราง 10) โดยมีความสัมพันธ์กันในระดับสูง ($r = .821$) (ตาราง 13) และในกลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับต่ำมีจำนวน 34 คน ที่มีการรับรู้พฤติกรรมกรรมการโค้ชด้านหลักการและปรัชญาการโค้ช ที่เน้นการพัฒนาตัวนักกีฬาเป็นอันดับแรก ชัยชนะเป็นอันดับรอง อยู่ในระดับมาก (ตาราง 11) โดยมีความสัมพันธ์กันในระดับต่ำ ($r = .231$) (ตาราง 13) ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีเกี่ยวกับการโค้ชของเรนเนอร์ มาร์เทน (Rainer Martens, 2004) ที่กล่าวว่า ในเกมการแข่งขันทุกเกมย่อมจะมีผลแพ้ชนะควบคู่มาด้วยเสมอ แต่ถ้าพิจารณาเรื่องของการแพ้ชนะในหลายๆ มุมมองก็จะเห็นว่าการแข่งขันนั้นสร้างเยาวชนได้หลายประเภทบางคนแข่งขันเพื่อความสนุกสนานบางคนแข่งขันเพื่อต้องการเป็นที่หนึ่งบางคนลองผิดลองถูกเพื่อการเรียนรู้ทักษะใหม่ๆ เพราะฉะนั้นการมองการแข่งขันในหลายๆ มุมมองโดยไม่จำเพาะเจาะจงว่าการแข่งขันคือชัยชนะเท่านั้น จะทำให้การแข่งขันแต่ละครั้งมีสีสันและสามารถทำให้เยาวชนรู้สึกว่าการไขว่คว้าชัยชนะเป็นสิ่งที่สนุกสนาน ทั้งนี้เยาวชนจะตระหนักถึงมุมมองที่

แตกต่างกันนี้ได้ ก็ด้วยคำแนะนำของโค้ช โค้ชต้องทำให้เยาวชนคิดถึงความสำเร็จ ยอมรับสิทธิ์ของผู้อื่นและที่สำคัญคือยอมรับและเห็นคุณค่าของตนเอง

พฤติกรรมโค้ชด้านวิธีการโค้ชกับความสำเร็จตามผลลัพธ์จากการแข่งขันของนักกีฬา ในกลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับสูงมีจำนวน 17 คน ที่มีการรับรู้พฤติกรรมโค้ชด้านวิธีการโค้ช แบบนำเข้าสู่เกมการเล่น อยู่ในระดับมาก (ตาราง 10) โดยมีความสัมพันธ์กันในระดับสูง ($r = .795$) (ตาราง 13) และในกลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับต่ำมีจำนวน 35 คน ที่มีการรับรู้พฤติกรรมโค้ชด้านวิธีการโค้ช แบบนำเข้าสู่เกมการเล่น อยู่ในระดับมาก (ตาราง 11) โดยมีความสัมพันธ์กันในระดับต่ำ ($r = .344$) (ตาราง 13) ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีเกี่ยวกับการโค้ชของเรนเนอร์มาร์เทิน (Rainer Martens, 2004) ที่กล่าวว่า Game Approach ต้องมีองค์ประกอบ ดังนี้ 1.รูปแบบในการเล่นเกมที่ชัดเจน (Shaping game) คือ การสอนที่นำไปสู่การเล่นเกมที่ สามารถปรับเปลี่ยนให้เกิดความหลากหลายในการเรียนรู้สถานการณ์ต่างๆ ได้ เช่น สามารถปรับเปลี่ยนกติกาขณะฝึกได้ สามารถปรับเปลี่ยนจำนวนผู้เล่นให้ได้มีส่วนร่วมในการฝึกมากขึ้น สามารถปรับเปลี่ยนขนาดของสนามหรือประตูเพื่อให้นักกีฬาเกิดความมุ่งมั่นมากขึ้น และสามารถปรับเปลี่ยนหรือตั้งเป้าหมายกับคะแนน 2.เน้นการเล่นหรือการเล่นอย่างมีจุดหมาย (Focusing game) 3.ยกระดับการเล่นเกม (Enhancing game) คือ การที่โค้ช ได้เพิ่มความท้าทาย การต่อรองเพื่อให้เกิดความสนุกสนานในการเล่น ให้กำลังใจและให้การยอมรับเมื่อพวกเขาพัฒนาการที่ดีขึ้น

พฤติกรรมโค้ชด้านรูปแบบการโค้ชกับความสำเร็จตามผลลัพธ์จากการแข่งขันของนักกีฬา ในกลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับสูงมีจำนวน 12 คน ที่มีการรับรู้พฤติกรรมโค้ชด้านรูปแบบการโค้ช ที่โค้ชเปิดโอกาสให้นักกีฬามีส่วนร่วม อยู่ในระดับมาก (ตาราง 10) โดยมีความสัมพันธ์กันในระดับปานกลาง ($r = .621$) (ตาราง 13) และในกลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับต่ำมีจำนวน 17 คน ที่มีการรับรู้พฤติกรรมโค้ชด้านวิธีการโค้ชที่โค้ชเปิดโอกาสให้นักกีฬามีส่วนร่วม อยู่ในระดับมาก (ตาราง 11) โดยมีความสัมพันธ์กันในระดับต่ำ ($r = .405$) (ตาราง 13) ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีเกี่ยวกับการโค้ชของเรนเนอร์มาร์เทิน (Rainer Martens, 2004) ที่กล่าวว่า การทำงานแบบร่วมมือ หรือ รูปแบบการโค้ชที่โค้ชเปิดโอกาสให้นักกีฬามีส่วนร่วม จะมีโครงสร้างและหลักเกณฑ์ที่ยอมให้นักกีฬาสามารถกำหนดจุดมุ่งหมายของตนเองและเพียรพยายามที่จะปฏิบัติตาม การเป็นโค้ชที่มีการทำงานแบบร่วมมือไม่ได้หมายความว่า คุณจะไม่มีหลักเกณฑ์และการควบคุม จินตนาการคุณกำลังจับก้อนสนูที่เปียกน้ำอยู่ ถ้าคุณจับแน่นเกินไปสนูก็จะพุ่งออกจากมือของคุณ (รูปแบบการโค้ชที่โค้ชควบคุมและออกคำสั่ง) ถ้าคุณไม่จับอย่างมั่นคงเพียงพอสนูก็จะลื่นไหลออกไป (รูปแบบการโค้ชที่โค้ชมักปล่อยตามนักกีฬา) แต่ถ้าออกแรงจับแต่พอดีคุณก็สามารถควบคุมสนูได้ (รูปแบบการโค้ชที่โค้ชเปิดโอกาสให้นักกีฬามีส่วนร่วม แสดงความคิดเห็น) อะไรเป็นสิ่งที่คุณต้องการ โค้ชที่มีการทำงานแบบร่วมมือจะบอกแนวทางและการสอนเมื่อนักกีฬาต้องการแต่ก็ยอมให้นักกีฬาได้มีอำนาจในการตัดสินใจ การที่นักกีฬาจะมีทักษะกลไก

มากขึ้น นักกีฬาต้องสามารถจัดการกับความกดดันพัฒนาตามการเปลี่ยนแปลงของสิ่งแวดล้อมมีสมาธิ จดจ่ออยู่กับการแข่งขัน มีระเบียบวินัย และรักษาสภาพความมั่นคงให้อยู่ในระดับที่สามารถแสดง ความสามารถได้อย่างดี ซึ่งที่กล่าวมาเป็นงานประจำที่ปฏิบัติโดยโค้ชที่มีการทำงานแบบร่วมมือ แต่ไม่ ค่อยจะได้ปฏิบัติโดยโค้ชที่มีการทำงานแบบออกคำสั่ง การทำงานแบบร่วมมือจะได้รับความเชื่อถือจาก นักกีฬาอย่างมากซึ่งจะมีผลดีต่อภาพลักษณ์ของโค้ช สนับสนุนการแสดงความคิดเห็นในสังคมและ ปรับปรุงทั้งการสื่อสารและแรงจูงใจ แรงจูงใจของนักกีฬามีได้เกิดขึ้นจากความเกรงกลัวโค้ช แต่เกิดขึ้น โดยความพึงพอใจของแต่ละบุคคล ดังนั้น การทำงานแบบร่วมมือจึงเป็นวิธีที่สามารถทำให้นักกีฬามี ความสนุกสนานในการฝึกซ้อมกีฬา

เมื่อพิจารณารายละเอียดของพฤติกรรมโค้ชแต่ละรายข้อของทั้ง 3 ด้านที่กล่าวมา ข้างต้น พบว่า พฤติกรรมโค้ชในแต่ละรายข้อนั้นมีความสอดคล้องกันตามทฤษฎีเกี่ยวกับการโค้ช ของเรนเนอร์ มาร์เทน (Rainer Martens, 2004) คือ การที่โค้ชมีแบบรูปแบบการโค้ชที่โค้ชเปิดโอกาสให้ นักกีฬามีส่วนร่วมแสดงความคิดเห็น นั้นหมายถึงโค้ชที่มีจุดมุ่งหมาย “นักกีฬาเป็นอันดับแรก ชัยชนะ เป็นอันดับรอง ” โค้ชประเภทนี้จะยอมให้นักกีฬาสามารถกำหนดจุดมุ่งหมายของตนเองและเพียร พยายามที่จะปฏิบัติตาม โค้ชจะชี้แนะแนวทางและสอนเมื่อนักกีฬาต้องการ แต่ก็ยอมให้นักกีฬาได้มี ส่วนร่วมในการตัดสินใจ โค้ชจะมีวิธีการโค้ชที่หลากหลาย คล้ายเกมการเล่น ซึ่งมีความตรงประเด็น ทำท่าย ทำให้นักกีฬาเข้าใจง่ายและสามารถพัฒนาตนเองได้ซึ่งการทำงานแบบนี้โค้ชจะต้องมีทักษะใน ระดับสูง หมายความว่า โค้ชต้องสามารถควบคุมตนเอง มีความชำนาญและประสบการณ์ในการโค้ช เป็นอย่างมาก สอดคล้องกับทฤษฎีเกี่ยวกับการโค้ชของสุปราณี ขวัญบุญจันทร์. (2541) ที่กล่าวว่า การ เป็นโค้ชที่ดีควรมีปรัชญาในการสอนกีฬา เพื่อยึดถือเป็นหลักเกณฑ์ หรือเป็นแนวทางในการพัฒนาการ ด้านต่างๆ ของนักกีฬา โค้ชที่มีปรัชญา มีความรู้ความชำนาญ เกี่ยวกับกีฬาที่ตนสอนอยู่และมีความ เข้าใจในตัวนักกีฬานั้นจะสามารถทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ และมีความเชื่อมั่นในตัวเองเพราะสิ่ง เหล่านี้เป็นพื้นฐานในการตัดสินใจได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม ในกรณีที่โค้ชไม่มีปรัชญาไว้เป็นแนว ทางการปฏิบัติบางครั้งโค้ชอาจเดินหลงทางไปหรือไม่สามารถเดินไปสู่เป้าหมายที่กำหนดไว้

สรุปได้ว่า การที่โค้ชมีหลักการและปรัชญาการโค้ชที่ดี มีวิธีการโค้ชที่ทำให้นักกีฬา เข้าใจง่ายและปฏิบัติตามได้และมีรูปแบบการโค้ชที่ทำท่ายสามารถกระตุ้นนักกีฬาให้มีความตั้งใจในการ ฝึกซ้อมได้ สิ่งเหล่านี้ทำให้นักกีฬาสามารถก้าวไปสู่หนทางแห่งความสำเร็จได้ จึงสรุปได้ว่า พฤติกรรม การโค้ชมือที่พลต่อการประสบความสำเร็จของนักกีฬาอย่างแท้จริง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ปริญญา ปทุมมณี และชัชชัย โกมารทัต. (2554) เรื่อง ผลของโปรแกรมการฝึกร่างกายโดยใช้การเล่น พื้นเมืองไทยที่มีต่อความฉลาดทางสติปัญญา ความฉลาดทางอารมณ์และความฉลาดทางการ เคลื่อนไหวร่างกาย ในเด็กชั้นประถมศึกษาชายอายุ 10-12 ปี ที่กล่าวว่า โปรแกรมการฝึกโดยใช้การเล่น พื้นเมืองไทย ได้ส่งเสริมความฉลาดทางสติปัญญา ความฉลาดทางอารมณ์และความฉลาดทางการ

เคลื่อนไหวร่างกายได้อย่างเป็นรูปธรรม เนื่องจากการเล่นพื้นเมืองไทยแต่ละชนิดต่างก็มีคุณค่าทางด้านพลศึกษา อันได้แก่ คุณค่าทางด้านร่างกาย คุณค่าทางด้านจิตใจ อารมณ์ สติปัญญาและสังคมครบถ้วน มากน้อยแตกต่างกันไปตามลักษณะการเล่นซึ่งสิ่งเหล่านี้ ก็ส่งผลถึงการประสบความสำเร็จของนักกีฬา และสอดคล้องกับประเพณี ลักษณะพิสูทธิ์. (2549) ที่กล่าวว่า เกมการเล่นไม่เพียงแต่จะช่วยสร้างความฉลาดทางการเคลื่อนไหว แต่ยังสามารถนำไปใช้ในการพัฒนาความฉลาดประเภทอื่นๆ ได้เป็นอย่างดี ทั้งนี้เนื่องจากการเล่นพื้นเมืองไทยเป็นการเล่นในเชิงแข่งขันซึ่งนอกจากจะต้องอาศัยสมรรถภาพและการเคลื่อนไหวร่างกายแล้ว การเล่นพื้นเมืองไทยยังต้องใช้ทักษะการคิดวิเคราะห์ การวางแผน การใช้ไหวพริบปฏิภาณ การตัดสินใจ การใช้หลักการและเหตุผล การแก้ปัญหาเฉพาะหน้า การจัดการกับอารมณ์ เป็นต้น ซึ่งจะทำให้เกิดความได้เปรียบและง่ายในการดำเนินชีวิตในสังคมปัจจุบัน

ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

- 1.จากการศึกษาและวิเคราะห์เกี่ยวกับพฤติกรรมการใช้ชุดด้านหลักการและปรัชญาการใช้ จะเห็นได้ว่า นักกีฬาที่ประสบความสำเร็จส่วนใหญ่เกิดจากการที่โค้ชเน้นการพัฒนาตัวนักกีฬาเป็นอันดับแรก ชัยชนะเป็นอันดับรอง ซึ่งโค้ชทุกคนควรเลือกแสดงพฤติกรรมการใช้แบบนี้ เพื่อส่งผลต่อการแสดงความสามารถและการก้าวไปสู่เป้าหมายแห่งความสำเร็จของนักกีฬาได้
- 2.จากการศึกษาและวิเคราะห์เกี่ยวกับพฤติกรรมการใช้ด้านวิธีการโค้ช แบบนำเข้าสู่เกมการเล่น จะเห็นได้ว่า วิธีการโค้ชนี้ทำให้นักกีฬามีความเข้าใจในการฝึกมากขึ้น ซึ่งส่งผลต่อการแสดงความสามารถของนักกีฬาขณะแข่งขันอย่างเห็นได้ชัด ดังนั้นโค้ชควรเลือกวิธีการโค้ชแบบนำเข้าสู่เกมการเล่นมาใช้กับนักกีฬา เพื่อให้ให้นักกีฬาก้าวไปสู่หนทางแห่งความสำเร็จได้
3. จากการศึกษาและวิเคราะห์เกี่ยวกับพฤติกรรมการใช้ด้านรูปแบบการใช้ จะเห็นได้ว่า โค้ชที่เปิดโอกาสให้นักกีฬามีส่วนร่วม สามารถทำให้นักกีฬาประสบความสำเร็จได้ง่ายขึ้น ซึ่งโค้ชทุกคนควรแสดงพฤติกรรมใช้นี้กับนักกีฬาเพื่อการก้าวไปสู่หนทางแห่งความสำเร็จของนักกีฬาต่อไป
- 4.จากการศึกษาและวิเคราะห์เกี่ยวกับพฤติกรรมการใช้ทั้ง 3 ด้าน สามารถทำให้ทราบถึงอิทธิพลของพฤติกรรมการใช้ที่ส่งผลต่อความสำเร็จของนักกีฬา และทราบถึงพฤติกรรมการใช้แบบที่นักกีฬามีการรับรู้มากที่สุด ดังนั้นสามารถนำข้อมูลที่ได้ไปเป็นแนวทางสำหรับการปรับปรุงและพัฒนาในการใช้กีฬาทั้งด้านกีฬาแบดมินตันหรือกีฬาชนิดอื่นๆ เพื่อให้ให้นักกีฬามีประสิทธิภาพในการแสดงความสามารถมากขึ้น และจะส่งผลต่อการประสบความสำเร็จของนักกีฬามากขึ้น

ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป

1.ควรมีการศึกษาและวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการใช้กับความสำเร็จในการแข่งขันของนักกีฬาแบดมินตัน ในช่วงอายุอื่นๆ ของกลุ่มตัวอย่าง

2.ควรมีการศึกษาและวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการใช้กับความสำเร็จในการแข่งขันของนักกีฬาประเภทอื่นๆ เช่น กีฬาประเภทปะทะหรือต่อสู้ กีฬาประเภททีม เป็นต้น

3.ควรมีการศึกษาและวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของปัจจัยอื่นๆ ที่มีผลต่อความสำเร็จในการแข่งขันของนักกีฬา เช่น สรีระ รูปร่าง สภาพจิตใจ เป็นต้น

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

- กองประชาสัมพันธ์และกิจการต่างประเทศ มหาวิทยาลัยสารคาม. ระเบียบวิธีวิจัยสำหรับสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์. [ออนไลน์]. 2554.
แหล่งที่มา : <http://cyberclass.msu.ac.th/cyberclass/library/library.php?courseid=NW5jb2Fn&pid=30329&lang=th> [21 พฤศจิกายน 2554]
- กัลยา วานิชย์บัญชา. การใช้ SPSS for Windows ในการวิเคราะห์ข้อมูล. กรุงเทพมหานคร : ภาควิชาสถิติ คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2553.
- กิตติวัฒน์ แพ่งสภา. พฤติกรรมที่เป็นจริงและที่พึงประสงค์ของผู้ฝึกสอนบาสเกตบอลขณะควบคุมการแข่งขัน. วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต, ภาควิชาพลศึกษา คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2544
- กฤษณาล สันต์การ. พฤติกรรมการใช้จิตวิทยาการกีฬาของผู้ฝึกสอนบาสเกตบอลในการแข่งขันกีฬานักเรียนนักศึกษาแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 27. วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต, ภาควิชาพลศึกษา คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2549.
- คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. การออกแบบวิจัยทางการพยาบาลและการวิเคราะห์ข้อมูล. [ออนไลน์]. 2554. แหล่งที่มา : http://km.nurse.cmu.ac.th/fonoffice/innovationoffice/Doclib1/lesson_10.doc [3 มิถุนายน 2554]
- เฉลิมพล ต้นสกุล. พฤติกรรมศาสตร์สาธารณสุข. กรุงเทพมหานคร : สามัญนิติบุคคลสหประชาพานิชย์, 2541.
- ณัฐวุฒิ กลิ่นนาค. ความสัมพันธ์ระหว่างความมั่นใจและการใช้เทคนิคของโค้ชที่ช่วยในการพัฒนาความมั่นใจของนักกีฬาเทนนิสในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 33. วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต, สาขาวิชาวิทยาศาสตร์การกีฬา มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2549.
- ดุสิต อุบลเลิศ. ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ทางด้านจิตวิทยาการกีฬากับการนำไปใช้ของผู้ฝึกสอนกีฬาฟุตบอล. วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต, สาขาวิชาวิทยาศาสตร์การออกกำลังกายและการกีฬา มหาวิทยาลัยบูรพา, 2542.
- นารีทัต โกมารทัต และ พรรณนิภา พยัคฆ์ชัยวรกุล. คุณลักษณะของครูกีฬาตามการรับรู้ของผู้เรียน. วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต, ภาควิชาวิทยาศาสตร์การกีฬา คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2551.

- นิติพันธ์ สระภักดี. พฤติกรรมการฝึกสอนที่มีประสิทธิภาพ. [ออนไลน์]. 2551. แหล่งที่มา : <http://113.53.230.150/~nitiphan/coachwp/?p=7> [3 มิถุนายน 2554]
- นเรศ กุลธวงค์วัฒนา. คุณลักษณะที่เป็นจริงและพึงประสงค์ของผู้ฝึกสอนกีฬายิมนาสติกตามการรับรู้ของนักกีฬา ผู้ฝึกสอนและผู้จัดการทีม. วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต, ภาควิชาพลศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2536.
- ปกรณ วังศรีตันพิบูลย์. สภาวะบทความเรื่องคุณลักษณะเด่นของผู้ประสบความสำเร็จ 10 ประการ. [ออนไลน์]. 2552. แหล่งที่มา : http://www.entaining.net/article01_success.php [17 มิถุนายน 2553]
- ปกาศิต อนุกุล. การใช้เทคนิคทางจิตวิทยาของโค้ชกับนักกีฬาปีพ.ศ.2545-2546. วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต, สาขาวิชาวิทยาศาสตร์การกีฬา มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ 2546.
- ปริญญา ปทุมมณี. ผลของโปรแกรมการฝึกร่างกายโดยใช้การเล่นพื้นเมืองไทยที่มีต่อความฉลาดทางสติปัญญา ความฉลาดทางอารมณ์และความฉลาดทางการเคลื่อนไหวร่างกายในเด็กชั้นประถมศึกษาชาย อายุ 10-12 ปี. วารสารวิทยาศาสตร์การกีฬาและสุขภาพ 12 (มกราคม-เมษายน 2554) : 65-78.
- ฝ่ายพัฒนากีฬาอาชีพ การกีฬาแห่งประเทศไทย. ประวัติกีฬาอาชีพ. [ออนไลน์]. 2550. แหล่งที่มา : <http://ps.sat.or.th/> [15 กรกฎาคม 2553]
- พัชรา ทิพย์ทัศน์. ชุดบทเรียนเพื่อพัฒนาตนเอง การพัฒนาภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลง. [ออนไลน์]. 2551. แหล่งที่มา : http://www.br.ac.th/E-learning/lesson6_1.html [21 กันยายน 2554]
- พิชิต ภูติจันทร์. วอลเลย์บอล. กรุงเทพมหานคร : แสงศิลป์การพิมพ์, 2535.
- ไพโรจน์ พัฒรปาน. คุณลักษณะที่เป็นจริงและที่พึงประสงค์ของผู้ฝึกสอนฟุตบอลตามทัศนะของนักฟุตบอล ผู้จัดการทีม ผู้สื่อข่าวกีฬา และผู้ชม ในการแข่งขันฟุตบอลไทยแลนด์พรีเมียร์ลีก 2006. วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต, ภาควิชาพลศึกษา คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2550.
- โยธิน คันสนนยุท และคนอื่นๆ. จิตวิทยา. กรุงเทพมหานคร : ศูนย์ส่งเสริมวิชาการ, 2533.
- ราชบัณฑิตยสถาน. พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2525. กรุงเทพมหานคร : อักษรเจริญทัศน์, 2525.
- วิเชียร เกตุสิงห์. ค่าเฉลี่ยกับการแปลความหมาย : เรื่องง่ายๆ ที่บางครั้งก็ผิดพลาดได้. ขาวสารการวิจัยการศึกษา. [ออนไลน์]. 2538. แหล่งที่มา : <http://library.uru.ac.th/article/htmlfile/1803382.htm> [3 มกราคม 2553]

- วีระศักดิ์ ปรีชาสุกัญญา. ความคิดเห็นของโค้ช ผู้จัดการทีม นักฟุตบอลทีมชาติ และครูพลศึกษา เกี่ยวกับองค์ประกอบที่มีต่อประสิทธิภาพในการเล่นฟุตบอล. วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต, ภาควิชาพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2526.
- ศิลป์ชัย สุวรรณธาดา. การเรียนรู้ทักษะการเคลื่อนไหว. กรุงเทพมหานคร : ภาควิชาพลศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2533.
- สนธยา สีละมาด. หลักการฝึกกีฬาสำหรับผู้ฝึกสอนกีฬา. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2547.
- สนั่น สนธิเมือง. การศึกษาเทคนิคจิตวิทยาการกีฬาของผู้ฝึกสอนทีมชาติไทยและกีฬามหาวิทยาลัย. วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2536.
- สมคิด ยอดระบำ. คุณลักษณะที่ดีของผู้ฝึกสอนกีฬาฟุตบอลไทยแลนด์ยูนิเวอร์ซิตีลีก ตามการรับรู้ของผู้จัดการทีม ผู้ฝึกสอนและนักฟุตบอล. วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต, ภาควิชาพลศึกษา มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2544.
- สมาคมแบดมินตันแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์. คะแนนสะสมรุ่นเยาวชน. [ออนไลน์]. 2554.
แหล่งที่มา : <http://www.badmintonthai.or.th/technical/> [21 กันยายน 2554]
- สมาคมแบดมินตันแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์. ประวัติกีฬาแบดมินตัน [ออนไลน์]. 2553.
แหล่งที่มา : <http://www.badmintonthai.or.th/> [15 กรกฎาคม 2553]
- สุชาดา มะโนทัย. การศึกษาพฤติกรรมการบริโภคอาหารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต, คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2539.
- สุปราณี ขวัญบุญจันทร์. ผู้ฝึกสอน. วารสารบัณฑิตศึกษา. 2(2541) : 82-87.
- สุรพงษ์ ไสธนะเสถียร. การสื่อสารกับสังคม. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2533.
- ลำอาง พ่วงบุตร. ปรัชญาการฝึกกีฬา. เอกสารประกอบการบรรยายการอบรมวิทยาศาสตร์การกีฬา. กรุงเทพมหานคร: กรมพลศึกษา, 2520. (อัดสำเนา)
- อัครฤทธิ์ หอมประเสริฐ. การศึกษาพฤติกรรมและความคิดเห็นที่มีต่อการบริโภคอาหารฟาสต์ฟู้ด ประเภทธุรกิจแฟรนไชส์ของผู้บริโภคในเขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, (2543).

ภาษาอังกฤษ

Badminton World Federation. World Ranking [Online]. 2011.

Available from : <http://tournamentsoftware.com/ranking/ranking.aspx?rid=70> [2011, January 31]

Bandura, Albert. Principles of behavior modification. New York : Holt, Rinehart and Winston, 1969.

Burton. The Jekyll/Hyde nature of goal. Reconceptualizing Goal Setting in Sport, T.S.

Horn (Eds.) Advance in Support Psychology. Champaign, Illinois :

Human Kinetics, 1992.

Gerdes, D.A. Morality, Leadership, and Excellence : A Naturalistic Study of Collegiate

Man's Basketball Coaching. Doctoral dissertation, Department of Health,

Faculty of Physical Education and Recreation, University of Kansas, 1994.

Hinkle, D.E., William, W. and Stephen, G. J. Applied Statistics for the Behavior Sciences.

4th ed. New York : Houghton Mifflin, 1998.

Jonathan, A.R. An investigation into the effects of coaching behaviors on athletes

self-efficacy. [Online]. 1992. Available from <http://www.lib.umi.com>

[2006, July 28]

Campbell, H.W. Comparison of male Collegiate Coaches Who Coach Male Tennis

Players and Coaches Who Coach Female Tennis Players.

Master's Thesis, University of Southern Mississippi, 1993.

Locke, E.A., Shaw, K.N. Saari, L.M. and Latham, E.P. Goal setting and task

performance. Psychology Bulletin, 1981.

Longman, Dictionary of Contemporary English. Dictionary. Pitman Press, Great Britain, 1984.

Martens, R., Christina, R.W., Harvey, J.H., Jr., and Sharkey, B.J. Coaching Young

Athletes. Champaign, Illinois. : Human Kinetics, 1981.

Mc Clement, J. Goal setting and planning for mental preparation. In L. Wankel and

R.B.Wilberg (Eds.), Psychology of sport and motor behavior : Research and

practice. Proceddings of the Annual conference of the Canadian Society for

Psychomotor learning and Sport Psychology. Edmonton, Alberta, Canada :

University of Alberta. (1982).

Martens, R. Successful Coaching (3ed.). United States : Human Kinetics, 2004.

Piaget, J. The Origin of Intelligence in Children. Tran, byl Cook, New York :
International University Press, 1952.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

แบบสอบถามสำหรับโค้ช เรื่อง “พฤติกรรมกรรมการโค้ชนักกีฬาแบดมินตัน”

คำชี้แจงสำหรับผู้ตอบแบบสอบถาม

1. การเก็บข้อมูลครั้งนี้ เพื่อศึกษาและวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมกรรมการโค้ชกับความสำเร็จในการแข่งขันของนักกีฬาแบดมินตัน
2. แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับพฤติกรรมกรรมการโค้ช โดยใช้ชื่อกรรมการโค้ชหลัก ของนักกีฬาแบดมินตันเพศชายอายุระหว่าง 15-16 ปี ที่เข้าร่วมแข่งขันแบดมินตันรายการพระจอมเกล้าพระนครเหนือโอเพ่น 54 ระหว่างวันที่ 20-24 เมษายน พ.ศ.2554 และลงแข่งขันในประเภทชายเดี่ยวรุ่นอายุไม่เกิน 16 ปี
3. แบบสอบถามประกอบด้วย
  - ส่วนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐาน เกี่ยวกับโค้ช
4. ข้อมูลที่ได้จากการเก็บข้อมูลครั้งนี้ นำไปใช้เพื่อการวิจัยเท่านั้น โดยผู้วิจัยจะเก็บรักษาเป็นความลับและจะนำเสนอข้อมูลการวิจัยเป็นภาพรวม โดยจะไม่มีผลต่อการเป็นโค้ชของท่าน แต่ประการใด โปรดอ่านรายละเอียดให้เข้าใจและทำแบบสอบถามตามสภาพความเป็นจริง

หมายเหตุ : ระยะเวลาในการทำแบบสอบถามคนละไม่เกิน 20 นาที

ส่วนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐาน เกี่ยวกับโค้ช

คำแนะนำ โปรดทำเครื่องหมาย ลงในช่อง หน้าข้อความที่ตรงกับสภาพความเป็นจริงของท่านหรือเติมข้อความลงในช่องว่างให้สมบูรณ์

1. เพศ ชาย หญิง
2. อายุ 21-30 ปี 31-40 ปี 41-50 ปี 51-60 ปี
3. ปัจจุบันท่านเป็นโค้ชของทีม _____
4. ประสบการณ์ในการเป็นโค้ชในกีฬาแบดมินตัน
  - 1-5 ปี 6-10 ปี 11-15 ปี 15 ปีขึ้นไป
5. เหตุผลที่สำคัญที่สุดที่ทำให้ท่านเป็นโค้ชกีฬาแบดมินตัน (ตอบได้เพียงข้อเดียว)
  - จบการศึกษาในสาขาที่เกี่ยวข้องกับการโค้ชและด้านกีฬา
  - เคยเป็นนักกีฬามาก่อน
  - มีประสบการณ์การทำงานด้านกีฬา
  - เคยผ่านการอบรมเกี่ยวกับการโค้ชหรือด้านกีฬาแบดมินตัน

แบบสอบถามสำหรับนักกีฬา
เรื่อง “พฤติกรรมการใช้ชนักกีฬาแบดมินตัน”

คำชี้แจงสำหรับผู้ตอบแบบสอบถาม

1. การเก็บข้อมูลครั้งนี้ เพื่อศึกษาและวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการใช้ชนักกีฬาแบดมินตัน
2. แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับพฤติกรรมการใช้ชโดยใช้สอบถามนักกีฬาแบดมินตันเพศชายอายุระหว่าง 15-16 ปี ที่เข้าร่วมแข่งขันแบดมินตันรายการพระจอมเกล้าพระนครเหนือไอเฟ่น 54 ระหว่างวันที่ 20-24 เมษายน พ.ศ.2554 และลงแข่งขันในประเภทชายเดี่ยวรุ่นอายุไม่เกิน 16 ปี
3. แบบสอบถามประกอบด้วย
  - ส่วนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐาน เกี่ยวกับนักกีฬา
  - ส่วนที่ 2 พฤติกรรมการใช้ช แบ่งออกเป็น 3 ด้าน คือ
    1. ด้านหลักการและปรัชญาการใช้ช
    2. ด้านวิธีการใช้ช
    3. ด้านรูปแบบการใช้ช
4. ข้อมูลที่ได้จากการเก็บข้อมูลครั้งนี้ นำไปใช้เพื่อการวิจัยเท่านั้น โดยผู้วิจัยจะ **เก็บรักษาเป็นความลับ** และจะนำเสนอข้อมูลการวิจัยเป็นภาพรวม โดยจะไม่มีผลต่อการเป็นนักกีฬาและการฝึกซ้อมกีฬาของท่านแต่ประการใด โปรดอ่านรายละเอียดให้เข้าใจและทำแบบสอบถามตามสภาพความเป็นจริง

หมายเหตุ : ระยะเวลาในการทำแบบสอบถามคนละไม่เกิน 20 นาที

รหัส _____ (สำหรับผู้วิจัยเท่านั้น)

วันที่ทำแบบสอบถาม _____

เริ่มทำแบบสอบถาม เวลา _____ น.

ทำแบบสอบถามเสร็จ เวลา _____ น.

ส่วนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐาน เกี่ยวกับนักกีฬา

คำแนะนำ โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง หน้าข้อความที่ตรงกับสภาพความเป็นจริงของท่านหรือเติมข้อความลงในช่องว่างให้สมบูรณ์

1.อายุ 15 ปี 16 ปี

2.ปัจจุบันท่านสังกัดอยู่ที่ทีม _____

3.ประสบการณ์ในการเล่นกีฬาแบดมินตันของท่านตั้งแต่เริ่มแรก 3-5 ปี 6-8 ปี

4.ระยะเวลาที่ได้ชคนปัจจุบันทำหน้าที่การเป็นโค้ชและดูแลท่าน 3-5 ปี 6-8 ปี

5.ปัจจุบันท่านฝึกซ้อมวันละ _____ ชั่วโมง สัปดาห์ละ _____ วัน

6.ท่านมีความประทับใจในโค้ชที่ดูแลและฝึกสอนท่านในระดับใด

มาก ปานกลาง น้อย

7.เป้าหมายที่คาดหวังสำหรับการแข่งขันครั้งนี้

ได้เข้าร่วมแข่งขัน เข้ารอบ 64 คน เข้ารอบ 32 คน

เข้ารอบ 16 คน เข้ารอบ 8 คน เข้ารอบรองชนะเลิศ

ได้ตำแหน่งรองชนะเลิศ ได้ตำแหน่งชนะเลิศ

ส่วนที่ 2 พฤติกรรมการไค้ช

คำแนะนำ

1. โปรดอ่านและพิจารณารายละเอียดเกี่ยวกับพฤติกรรมการไค้ชทั้ง 3 ด้าน คือ ด้านหลักการและปรัชญาการไค้ช ด้านวิธีการไค้ช ด้านรูปแบบการไค้ช **ว่าในแต่ละด้านมีข้อใดที่ตรงกับพฤติกรรมการไค้ชของไค้ชหลักที่คุณดูแลท่านมากที่สุด**

2. ตัดสินใจเลือกข้อใดข้อหนึ่งของในแต่ละด้าน โดยทำเครื่องหมาย ลงในช่อง หน้าข้อที่เลือก

3. ทำการประเมินในข้อที่เลือกโดยทำเครื่องหมาย ลงในช่องระดับคะแนนตามการรับรู้

4. ระดับคะแนนตามการรับรู้มี 5 ระดับ ดังนี้

5	หมายถึง	รับรู้พฤติกรรมการไค้ชมากที่สุด
4	หมายถึง	รับรู้พฤติกรรมการไค้ชมาก
3	หมายถึง	รับรู้พฤติกรรมการไค้ชปานกลาง
2	หมายถึง	รับรู้พฤติกรรมการไค้ชน้อย
1	หมายถึง	รับรู้พฤติกรรมการไค้ชน้อยที่สุด

ด้านหลักการและปรัชญาการโค้ช

คำแนะนำ อ่านรายละเอียด เกี่ยวกับพฤติกรรมกรรมการโค้ชด้านหลักการและปรัชญาการโค้ชให้
เข้าใจและตัดสินใจ เลือกข้อ 1 หรือ ข้อ 2 เพียงหนึ่งข้อ ที่ตรงกับพฤติกรรมโค้ชของโค้ช
หลักที่ดูแลท่านมากที่สุด โดยทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง หน้าข้อที่เลือก และทำการประเมิน
ในข้อที่เลือก โดยทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องระดับคะแนนตามการรับรู้

ด้านหลักการและปรัชญาการโค้ช คือ ความเชื่อหรือแนวคิดพื้นฐานของโค้ชที่เป็น
แนวทางสำหรับกระบวนการในการฝึกเพื่อพัฒนาความสามารถปรับปรุงประสิทธิภาพและสมรรถภาพ
ของนักกีฬาและทีมกีฬาให้ประสบความสำเร็จประกอบด้วย (โดยเลือกตอบเพียงข้อเดียว)

1.โค้ชที่เน้นชัยชนะเป็นอันดับแรก การพัฒนาตัวนักกีฬาเป็นอันดับรอง

โค้ชประเภทนี้จะมองเห็นความสำคัญของชัยชนะเป็นอันดับแรก ส่วนการพัฒนาตัว
นักกีฬาให้ความสำคัญเป็นอันดับรอง

พฤติกรรมกรรมการโค้ช	ระดับคะแนนตามการรับรู้				
	5 มาก ที่สุด	4 มาก	3 ปาน กลาง	2 น้อย	1 น้อย ที่สุด
1.1 โค้ชมุ่งเน้นการฝึกที่นำมาซึ่งชัยชนะ					
1.2 โค้ชมุ่งเน้นให้นักกีฬามีความตั้งใจในการฝึกและมีความมุ่งมั่นในการก้าวไปสู่ชัยชนะ					
1.3 โค้ชมุ่งเน้นให้นักกีฬารู้จักการใช้กฎกติกาและระเบียบการแข่งขันเพื่อไม่ให้เสียเปรียบคู่ต่อสู้และนำมาซึ่งชัยชนะ					
1.4 โค้ชให้ความสนใจเฉพาะนักกีฬาที่เก่งและมีความสามารถสูง					
1.5 โค้ชจะต่อว่านักกีฬาที่แสดงทักษะผิดพลาดหรือมีผลงานที่น่าผิดหวัง					

□ 2.โค้ชที่เน้นการพัฒนาตัวนักกีฬาเป็นอันดับแรก ชัยชนะเป็นอันดับรอง

โค้ชประเภทนี้มุ่งหวังที่จะพัฒนานักกีฬาทั้งด้านร่างกายและจิตใจ รวมทั้งบุคลิกภาพ และความมีน้ำใจนักกีฬาเป็นอันดับแรก ส่วนการพัฒนาเพื่อนำไปสู่ชัยชนะจะให้ความสำคัญเป็นอันดับรอง

พฤติกรรมโค้ช	ระดับคะแนนตามการรับรู้				
	5 มากที่สุด	4 มาก	3 ปานกลาง	2 น้อย	1 น้อยที่สุด
2.1 โค้ชมุ่งเน้นการฝึกที่ส่งผลต่อการพัฒนาความสามารถของนักกีฬาเป็นลำดับขั้น					
2.2 โค้ชมุ่งเน้นให้นักกีฬามีความตั้งใจในการฝึกเพื่อพัฒนาด้านร่างกายและจิตใจของตนเอง และมีความรับผิดชอบในตนเองอยู่เสมอ					
2.3 โค้ชมุ่งเน้นให้นักกีฬารู้จักการใช้กฎกติกาและระเบียบการแข่งขันอย่างยุติธรรมตรงไปตรงมาและมีน้ำใจนักกีฬา โดยรู้แพ้ รู้ชนะ รู้อภัย					
2.4 โค้ชให้ความสนใจกับนักกีฬาอย่างทั่วถึง					
2.5 โค้ชจะให้คำแนะนำนักกีฬาทุกคนเพื่อกระตุ้นให้นักกีฬารู้จักแก้ไขข้อบกพร่องของตนเอง					

ด้านวิธีการโค้ช

คำแนะนำ อ่านรายละเอียด เกี่ยวกับพฤติกรรมกรรมการโค้ชด้านวิธีการโค้ชให้เข้าใจและตัดสินใจเลือกข้อ 1 หรือ ข้อ 2 เพียงหนึ่งข้อ ที่ตรงกับพฤติกรรมโค้ชของโค้ชหลักที่ดูแลท่าน มากที่สุด โดยทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง หน้าข้อที่เลือก และทำการประเมินในข้อที่เลือก โดยทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องระดับคะแนนตามการรับรู้

ด้านวิธีการโค้ช คือ วิธีการที่โค้ชปฏิบัติในกระบวนการฝึกเพื่อพัฒนาความสามารถ ปรับปรุงประสิทธิภาพและสมรรถภาพของนักกีฬาและทีมกีฬาให้ประสบความสำเร็จ ประกอบด้วย (โดยเลือกตอบเพียงข้อเดียว)

1.วิธีการโค้ชแบบดั้งเดิม โค้ชมีวิธีการจัดและดำเนินการฝึก โดยเน้นการใช้แบบฝึกทักษะและเทคนิค เป็นเครื่องมือสำคัญในการพัฒนาศักยภาพนักกีฬาและทีมกีฬา

พฤติกรรมกรรมการโค้ช	ระดับคะแนนตามการรับรู้				
	5 มากที่สุด	4 มาก	3 ปานกลาง	2 น้อย	1 น้อยที่สุด
1.1 โค้ชสอนและฝึกนักกีฬาโดยใช้วิธีการโค้ชอย่างเป็นลำดับขั้นตามความต้องการของโค้ชและวิธีการที่โค้ชกำหนด					
1.2 โค้ชสอนและฝึกนักกีฬาโดยใช้แบบฝึกต่างรูปแบบฝึกทักษะและเทคนิคให้นักกีฬาฝึกบ่อยครั้งจนเกิดความชำนาญ					
1.3 โค้ชกำหนดขอบเขตในการฝึก เช่น การฝึกทักษะและเทคนิค,ระยะเวลาในการฝึก ฯลฯ เพื่อให้ให้นักกีฬาได้ฝึกตามวิธีการที่โค้ชกำหนด					
1.4 โค้ชสอนและฝึกให้นักกีฬามีการตอบสนองต่อการฝึกอย่างรวดเร็ว					
1.5 โค้ชสอนและฝึกนักกีฬาโดยใช้ระยะเวลาในการฝึกที่ยาว					
1.6 โค้ชสอนและฝึกนักกีฬาโดยเน้นการสอนเฉพาะอย่างก่อน เช่น ทักษะ และเทคนิค จากนั้นจึงสอนภาพรวมของเกมการเล่น ตามลำดับ					

□ 2.วิธีการโค้ชแบบนำเข้าสู่เกมการเล่น โค้ชมีวิธีการจัดและดำเนินการฝึกโดยเน้นการใช้แบบฝึก ที่คล้ายเกมการเล่นจริง (จำลองเกมการเล่น) เป็นเครื่องมือสำคัญในการพัฒนาศักยภาพนักกีฬาและทีมกีฬา

พฤติกรรมโค้ช	ระดับคะแนนตามการรับรู้				
	5 มาก ที่สุด	4 มาก	3 ปาน กลาง	2 น้อย	1 น้อย ที่สุด
2.1 โค้ชสอนและฝึกนักกีฬาโดยใช้วิธีการโค้ชอย่างเป็นลำดับขั้นและคำนึงถึงความต้องการของนักกีฬา					
2.2 โค้ชสอนและฝึกนักกีฬาโดยใช้แบบฝึกที่ทำให้นักกีฬาเกิดความสนุกสนาน มีความท้าทายและมีจุดมุ่งหมายในการเล่น					
2.3 โค้ชปรับเปลี่ยนขอบเขตในการเล่นขณะฝึกซ้อม เช่น กติกา, จำนวนผู้เล่น, ขนาดของสนาม ฯลฯ เพื่อให้นักกีฬาได้มีส่วนร่วมในการฝึกและมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นมากขึ้น					
2.4 โค้ชสอนและฝึกให้นักกีฬามีการพัฒนาความคิดความเข้าใจอย่างเป็นระบบและรู้จักแก้ไขสถานการณ์ในเกมการเล่น					
2.5 โค้ชสอนและฝึกนักกีฬาโดยใช้ระยะเวลาในการฝึกที่ไม่ยาวนาน					
2.6 โค้ชสอนและฝึกให้นักกีฬาเห็นและเข้าใจภาพรวมของเกมการเล่น จากนั้นจึงสอนเทคนิคและเทคนิคเฉพาะอย่างที่เป็นต่อการเล่น ตามลำดับ					

ด้านรูปแบบการโค้ช

คำแนะนำ อ่านรายละเอียด เกี่ยวกับพฤติกรรมกรรมการโค้ชด้านรูปแบบการโค้ชให้เข้าใจและตัดสินใจเลือกข้อ 1 ข้อ 2 หรือ ข้อ 3 เพียงหนึ่งข้อ ที่ตรงกับพฤติกรรมโค้ชของโค้ชหลักที่ดูแลท่านมากที่สุด โดยทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง หน้าข้อที่เลือก และทำการประเมินในข้อที่เลือก โดยทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องระดับคะแนนตามการรับรู้

ด้านรูปแบบการโค้ช คือ สิ่งที่โค้ชสร้างขึ้นในกระบวนการฝึกให้ปรากฏในลักษณะของการสื่อสารหรือการปฏิบัติในการโค้ช เพื่อพัฒนาความสามารถปรับปรุงประสิทธิภาพและสมรรถภาพของนักกีฬาและทีมกีฬาให้ประสบความสำเร็จ ประกอบด้วย (โดยเลือกตอบเพียงข้อเดียว)

1.รูปแบบการโค้ชที่โค้ชควบคุมและออกคำสั่ง

โค้ชเป็นผู้ตัดสินใจเกี่ยวกับการฝึกทั้งหมด โดยให้นักกีฬาทำตามคำสั่งของโค้ช

พฤติกรรมโค้ช	ระดับคะแนนตามการรับรู้				
	5 มากที่สุด	4 มาก	3 ปานกลาง	2 น้อย	1 น้อยที่สุด
1.1 โค้ชออกแบบการฝึกและตัดสินใจเกี่ยวกับการฝึกทั้งหมด					
1.2 โค้ชมีระบบการจัดการเกี่ยวกับการฝึกอย่างเคร่งครัดและเข้มงวด					
1.3 โค้ชให้นักกีฬาทำตามคำสั่งภายใต้การควบคุมของโค้ชและไม่รับฟังความคิดเห็นของนักกีฬา					
1.4 โค้ชวางแผนเกมการเล่นให้นักกีฬาโดยใช้ประสบการณ์เก่าของโค้ช					
1.5 โค้ชออกแบบการฝึกที่มุ่งหวังให้นักกีฬาได้รับชัยชนะจากการแข่งขันทุกครั้ง					

2.รูปแบบการโค้ชที่โค้ชมักคล้อยตามนักกีฬา

พฤติกรรมโค้ช	ระดับคะแนนตามการรับรู้				
	5 มากที่สุด	4 มาก	3 ปานกลาง	2 น้อย	1 น้อยที่สุด
2.1 โค้ชออกแบบการฝึกโดยคล้อยตามความต้องการของนักกีฬา					
2.2 โค้ชมีระบบการจัดการเกี่ยวกับการฝึกที่ไม่เคร่งครัดและไม่เข้มงวด					
2.3 โค้ชไม่บังคับให้นักกีฬาทำตามคำสั่ง					
2.4 โค้ชวางแผนเกมการเล่นที่มักคล้อยตามความต้องการของนักกีฬา					
2.5 โค้ชออกแบบการฝึกที่ปล่อยให้ นักกีฬาฝึกกันเองและไม่วิตกกังวลกับผลการแข่งขัน					

3.รูปแบบการโค้ชที่โค้ชเปิดโอกาสให้นักกีฬามีส่วนร่วมแสดงความคิดเห็น

โค้ชรับฟังความคิดเห็นของนักกีฬา

พฤติกรรมโค้ช	ระดับคะแนนตามการรับรู้				
	5 มากที่สุด	4 มาก	3 ปานกลาง	2 น้อย	1 น้อยที่สุด
3.1 โค้ชออกแบบการฝึกโดยคำนึงถึงความสามารถของนักกีฬาแต่					
3.2 โค้ชมีระบบการจัดการที่มีความยืดหยุ่นและมีแนวทางให้นักกีฬาก้าวไปสู่เป้าหมายที่กำหนด					
3.3 โค้ชส่งเสริมให้นักกีฬาร่วมกันแสดงความคิดเห็นภายใต้การดูแล					
3.4 โค้ชวางแผนเกมการเล่นตามความเหมาะสมของความสามารถและความเข้าใจของนักกีฬา					
3.5 โค้ชออกแบบการฝึกที่มุ่งหวังให้นักกีฬาทุกคนได้แสดงความสามารถอย่างเต็มศักยภาพและกล้าตัดสินใจด้วยตนเองในเกมการเล่น					

ภาคผนวก ข
แบบบันทึกผลการแข่งขันของนักกีฬาและ
ตารางแบ่งกลุ่มความสำเร็จของนักกีฬา

แบบบันทึกผลการแข่งขันของนักกีฬาแบดมินตัน (สำหรับผู้วิจัยเท่านั้น)

แบบบันทึกผลการแข่งขันของนักกีฬาแบดมินตันชายอายุระหว่าง 15-16 ปี

ที่เข้าร่วมแข่งขันแบดมินตันรายการพระจอมเกล้าพระนครเหนือโอเพ่น 54

ระหว่างวันที่ 20-24 เมษายน พ.ศ.2554 ที่ลงแข่งขันในประเภทชายเดี่ยวรุ่นอายุไม่เกิน 16 ปี

รหัส	ชื่อ-นามสกุล	ผลการแข่งขัน ตามรอบการแข่งขัน	คะแนนสะสม ตามหลักเกณฑ์ ของสมาคมฯ
1	จิรายุ เจริญสุข	ตกรอบ 4 คน (รอบรองชนะเลิศ)	65 คะแนน
2	ณัฐ รัชชา	ตกรอบ 2 (รอบ 64 คน)	40 คะแนน
3	การุณ ตั้งเจริญกิจสกุล	ตกรอบแรก (รอบ 128 คน)	35 คะแนน
4	ศิริพล เราประเสริฐ	ตกรอบ 2 (รอบ 64 คน)	40 คะแนน
5	ชยินทร์ ไชยศิริสุโจจน์	ตกรอบ 3 (รอบ 32 คน)	45 คะแนน
6	ณัฐวุฒิ สุขนสวัสดิ์	ไม่มาแข่งขัน	ถูกคัดออก*
7	ธนภัทร ทัดธนานุรัตน์	ตกรอบ 3 (รอบ 32 คน)	45 คะแนน
8	คณวัฒน์ บุชนกแก้ว	ตกรอบ 2 (รอบ 64 คน)	40 คะแนน
9	ชนัญญ มานะปรีชา	ตกรอบแรก (รอบ 128 คน)	35 คะแนน
10	สิริวิชญ์ วิมลศิลป์	ตกรอบแรก (รอบ 128 คน)	35 คะแนน
11	เปรมสุทธิ กสิบบัว	ตกรอบ 2 (รอบ 64 คน)	40 คะแนน
12	ธนภัทร วิริยางกูร	ตกรอบ 4 (รอบ 16 คน)	50 คะแนน
13	ฐิติภัทร์ บุญรอด	ตกรอบแรก (รอบ 128 คน)	35 คะแนน
14	พลิษฐ์ สนธิปัญญา	ตกรอบ 5 (รอบ 8 คน)	55 คะแนน
15	ภูมิภัทร โชตศุภการย์	ตกรอบ 2 (รอบ 64 คน)	40 คะแนน
16	อภิฤกษ์ บุญยัง	ตกรอบ 2 (รอบ 64 คน)	40 คะแนน
17	นนทกาญจน์ เบ็ญจชาติ	ตกรอบ 3 (รอบ 32 คน)	45 คะแนน
18	ทรงสิทธิ์ พริ้งพวงแก้ว	ตกรอบแรก (รอบ 128 คน)	35 คะแนน
19	ภัทรพล อรรชร	ตกรอบ 2 (รอบ 64 คน)	40 คะแนน
20	ศรวานิน โทศรีแก้ว	ตกรอบแรก (รอบ 128 คน)	35 คะแนน
21	ธนกร บุญส่ง	ตกรอบ 4 (รอบ 16 คน)	50 คะแนน
22	วชิรพันธ์ ศรีไพหนอง	ตกรอบแรก (รอบ 128 คน)	35 คะแนน
23	พัศวุฒิ บริบูรณ์	ตกรอบ 2 (รอบ 64 คน)	40 คะแนน
24	สิริวิชญ์ สุหฤทดำรง	ตกรอบ 2 (รอบ 64 คน)	40 คะแนน
25	เอกวัฒน์ สุนากร	ตกรอบแรก (รอบ 128 คน)	35 คะแนน

แบบบันทึกผลการแข่งขันของนักกีฬาแบดมินตัน (สำหรับผู้วิจัยเท่านั้น)

รหัส	ชื่อ-นามสกุล	ผลการแข่งขัน ตามรอบการแข่งขัน	คะแนนสะสม ตามหลักเกณฑ์ ของสมาคมฯ
26	วรินทร์ วันแพ	ไม่มาแข่งขัน	ถูกคัดออก*
27	ภาณุ รักมีศรี	ตกรอบ 3 (รอบ 32 คน)	45 คะแนน
28	อายุภรณ์ศ ทับทิมคง	เข้ารอบชิงชนะเลิศ (ได้รองชนะเลิศ)	80 คะแนน
29	ธณน น้อยเจริญ	ตกรอบ 2 (รอบ 64 คน)	40 คะแนน
30	อกนิษฐ์ เลิศสุรภักดีวงศ์	ตกรอบ 2 (รอบ 64 คน)	40 คะแนน
31	ปกรณ โห่ยุทธการ	ตกรอบแรก (รอบ 128 คน)	35 คะแนน
32	ณัฐสิทธิ์ รอดจันทร์	ตกรอบแรก (รอบ 128 คน)	35 คะแนน
33	ถิรวัช สุขภุมรินทร์	ตกรอบ 3 (รอบ 32 คน)	45 คะแนน
34	ณัฐภัทร ลีลาเวชบุตร	ตกรอบ 3 (รอบ 32 คน)	45 คะแนน
35	รพีพงษ์ เขียวหวาน	ตกรอบ 2 (รอบ 64 คน)	40 คะแนน
36	ปัญญาพัฒน์ เปรมกิตติกาญจน์	ตกรอบแรก (รอบ 128 คน)	35 คะแนน
37	อิศรา มนูญดาหี	ไม่มาแข่งขัน	ถูกคัดออก*
38	นรบดี สีนเจริญ	ตกรอบ 2 (รอบ 64 คน)	40 คะแนน
39	จิราพัชร เกิดภารา	ตกรอบ 4 (รอบ 16 คน)	50 คะแนน
40	พีรพัฒน์ ไศรภาย	ตกรอบแรก (รอบ 128 คน)	35 คะแนน
41	ชินกฤต เพิ่มพูน	ตกรอบ 3 (รอบ 32 คน)	45 คะแนน
42	ชาวิน อูระแสง	ไม่มาแข่งขัน	ถูกคัดออก*
43	ปัทมธร เสประโคน	ไม่มาแข่งขัน	ถูกคัดออก*
44	กนกพล บุรณานหาร	ตกรอบแรก (รอบ 128 คน)	35 คะแนน
45	กิตติพงศ์ ดำรงจิตติ	ตกรอบ 5 (รอบ 8 คน)	55 คะแนน
46	สรรเสริญ กิตติโชติพันธ์	ตกรอบแรก (รอบ 128 คน)	35 คะแนน
47	ทวิศักดิ์ ภู่วีร์สุวรรณ	ตกรอบ 2 (รอบ 64 คน)	40 คะแนน
48	วชิรพงศ์ เปรมศิริ	ตกรอบ 2 (รอบ 64 คน)	40 คะแนน
49	ณภัทร ชุณหจันดา	ตกรอบ 4 (รอบ 16 คน)	50 คะแนน
50	อชิระ โตชยามานนท์	ตกรอบแรก (รอบ 128 คน)	35 คะแนน
51	เดชาพล ชัยยะ	ตกรอบ 2 (รอบ 64 คน)	40 คะแนน
52	ชุติน วัศมีกิตติกุล	ตกรอบแรก (รอบ 128 คน)	35 คะแนน
53	คเชนทร์ บั้วรุ่ง	ตกรอบ 3 (รอบ 32 คน)	45 คะแนน

แบบบันทึกผลการแข่งขันของนักกีฬาแบดมินตัน (สำหรับผู้วิจัยเท่านั้น)

รหัส	ชื่อ-นามสกุล	ผลการแข่งขัน ตามรอบการแข่งขัน	คะแนนสะสม ตามหลักเกณฑ์ ของสมาคมฯ
54	พงศกร คงสมบุญ	ตกรอบแรก (รอบ 128 คน)	35 คะแนน
55	เมธัส เกียรติถนอมกุล	ตกรอบ 5 (รอบ 8 คน)	55 คะแนน
56	ณัฐวุฒิ เพ็ญสามพราน	ตกรอบแรก (รอบ 128 คน)	35 คะแนน
57	ธนชาติ ทวีกิจสุริยา	ตกรอบ 2 (รอบ 64 คน)	40 คะแนน
58	สุรสิทธิ์ โลหะศิริ	ตกรอบแรก (รอบ 128 คน)	35 คะแนน
59	ยศสวัสดิ์ กมลเนตรสวัสดิ์	ตกรอบ 2 (รอบ 64 คน)	40 คะแนน
60	พัชรพล ตริเชดี	ตกรอบแรก (รอบ 128 คน)	35 คะแนน
61	วรกฤต ม่วงคำพร	ตกรอบ 3 (รอบ 32 คน)	45 คะแนน
62	ชลทิศ เสือแก้ว	ตกรอบแรก (รอบ 128 คน)	35 คะแนน
63	ภักฎิ ปรัชญาภราดร	ตกรอบ 3 (รอบ 32 คน)	45 คะแนน
64	ตรีภพ โชติโสภณ	ตกรอบแรก (รอบ 128 คน)	35 คะแนน
65	ณัฐวัฒน์ สงค์รักษ์	ตกรอบ 2 (รอบ 64 คน)	40 คะแนน
66	นิธิโรจน์ สินธพมหันต์	ตกรอบ 2 (รอบ 64 คน)	40 คะแนน
67	ชวิน เอกโสวรรณ	ตกรอบแรก (รอบ 128 คน)	35 คะแนน
68	สรวิศ เทียนสว่าง	ตกรอบ 4 (รอบ 16 คน)	50 คะแนน
69	ณัฐกาญจน์ สอาดเยี่ยม	ตกรอบ 2 (รอบ 64 คน)	40 คะแนน
70	ฐิติพงษ์ ชูติโพธิวงศ์	ตกรอบแรก (รอบ 128 คน)	35 คะแนน
71	ณัฐวุฒิ แหวนแก้ว	ไม่มาแข่งขัน	ถูกคัดออก*
72	นราธิป ปลาทอง	ตกรอบ 4 (รอบ 16 คน)	50 คะแนน
73	กันต์ เจริญเศรษฐศิลป์	ตกรอบ 2 (รอบ 64 คน)	40 คะแนน
74	อนาวิต นุ่มประสิทธิ์	ตกรอบแรก (รอบ 128 คน)	35 คะแนน
75	ณัฐนันท์ เลิศวิเศษธิระกุล	ตกรอบ 3 (รอบ 32 คน)	45 คะแนน
76	ณัฐดนัย ขุนศรีอุเชนทร์	ตกรอบ 2 (รอบ 64 คน)	40 คะแนน
77	นนทกร จิตใจภูรี	ตกรอบแรก (รอบ 128 คน)	35 คะแนน
78	ปัทมวัฒน์ พันธุ์ไพศาล	ตกรอบ 3 (รอบ 32 คน)	45 คะแนน
79	อธิศ ศรีมาจันทร์	ไม่มาแข่งขัน	ถูกคัดออก*
80	พงษ์สุภา เกิดผล	ไม่มาแข่งขัน	ถูกคัดออก*
81	ณรงค์ เกิดโภค	ตกรอบ 2 (รอบ 64 คน)	40 คะแนน

แบบบันทึกผลการแข่งขันของนักกีฬาแบดมินตัน (สำหรับผู้วิจัยเท่านั้น)

รหัส	ชื่อ-นามสกุล	ผลการแข่งขัน ตามรอบการแข่งขัน	คะแนนสะสม ตามหลักเกณฑ์ ของสมาคมฯ
82	อานุกัทร แยมศิริ	เข้ารอบชิงชนะเลิศ (ได้ชนะเลิศ)	100 คะแนน
83	ยุทธพล พฤกษ์ประทีป	ตกรอบ 3 (รอบ 32 คน)	45 คะแนน
84	ธนาคาร ยงยุทธ	ตกรอบแรก (รอบ 128 คน)	35 คะแนน
85	ปรีดิวัฒน์ กลีบบัว	ตกรอบ 2 (รอบ 64 คน)	40 คะแนน
86	โรจนภัทร ทรัพย์หนูน	ตกรอบแรก (รอบ 128 คน)	35 คะแนน
87	ปัญญาพล อดทนดี	ตกรอบ 4 (รอบ 16 คน)	50 คะแนน
88	อาทิตย์ อุทัยธีระโกเมน	ตกรอบแรก (รอบ 128 คน)	35 คะแนน
89	ฐิติวัฒน์ กาญจนสาขา	ตกรอบ 2 (รอบ 64 คน)	40 คะแนน
90	พีรพัฒน์ เต็มศักดิ์สกุล	ตกรอบ 4 คน (รอบรองชนะเลิศ)	65 คะแนน
91	เจษฎาพงศ์ สท้านวงศ์	ตกรอบแรก (รอบ 128 คน)	35 คะแนน
92	วีระชัย ศักดิ์เลิศวิไล	ตกรอบแรก (รอบ 128 คน)	35 คะแนน
93	ฐิติพันธุ์ สุวรรณมัย	ตกรอบ 2 (รอบ 64 คน)	40 คะแนน
94	นันทิศ สุขชื่น	ตกรอบแรก (รอบ 128 คน)	35 คะแนน
95	ณัฐพงษ์ ประสงค์ธรรม	ตกรอบ 2 (รอบ 64 คน)	40 คะแนน
96	พัชรพล พวงเพียงงาม	ตกรอบ 2 (รอบ 64 คน)	40 คะแนน
97	สิริวิชญ์ แสงรังสรรค์	ตกรอบแรก (รอบ 128 คน)	35 คะแนน
98	ชนินทร์ มิตรสิน	ตกรอบ 3 (รอบ 32 คน)	45 คะแนน
99	ศรันยู อินตะมะ	ไม่มาแข่งขัน	ถูกคัดออก*
100	ไรวินท์ พัทธพิสุทธิ์สิน	ตกรอบ 2 (รอบ 64 คน)	40 คะแนน
101	กัปตัน อุดมศรี	ตกรอบแรก (รอบ 128 คน)	35 คะแนน
102	กันตภณ หวังเจริญ	ตกรอบ 5 (รอบ 8 คน)	55 คะแนน
103	ไวทยาภรณ์ พงศ์อมร	ตกรอบ 2 (รอบ 64 คน)	40 คะแนน
104	นัทธพงศ์ ไกรทอง	ตกรอบ 4 (รอบ 16 คน)	50 คะแนน
105	ภัทรดนัย ลิ้มวิไลกุล	ตกรอบ 2 (รอบ 64 คน)	40 คะแนน
106	ธีรศักดิ์ อุดมทรัพย์	ตกรอบ 2 (รอบ 64 คน)	40 คะแนน
107	กฤตเมธ พรรณสุผล	ตกรอบแรก (รอบ 128 คน)	35 คะแนน
108	ชวนากร อัดตสัมมากุล	ตกรอบ 3 (รอบ 32 คน)	45 คะแนน
109	วรชัย เกิดภารา	ไม่มาแข่งขัน	ถูกคัดออก*

- หมายเหตุ ถูกตัดออก* หมายถึง อยู่ในเกณฑ์การตัดออกของกลุ่มตัวอย่างตามที่ผู้วิจัยกำหนดไว้ คือ
1. นักกีฬาที่มีรายชื่อในการแข่งขันแต่ไม่มาร่วมการแข่งขัน
  2. นักกีฬาที่ขอถอนตัวจากการแข่งขัน

ตารางแบ่งกลุ่มความสำเร็จของนักกีฬาแบดมินตัน (สำหรับผู้วิจัยเท่านั้น)

รหัส	ชื่อ-นามสกุล	กลุ่มความสำเร็จตามความคาดหวังของนักกีฬา	กลุ่มความสำเร็จตามผลลัพธ์จากการแข่งขันของนักกีฬา
1	จิรายุ เจริญสุข	ประสบความสำเร็จระดับสูง	ประสบความสำเร็จระดับสูง
2	ณัฐฐิ์ รักษา	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ
3	การุณ ตั้งเจริญกิจสกุล	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ
4	ศิริพล เภาประเสริฐ	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ
5	ชยินทร์ ไชยศิริสุโรจน์	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ	ประสบความสำเร็จระดับสูง
6	ณัฐวุฒิ สุขชนสวัสดิ์	-	-
7	ธนภัทร ทัทธนานุรัตน์	ประสบความสำเร็จระดับสูง	ประสบความสำเร็จระดับสูง
8	คณวัฒน์ บุษบกแก้ว	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ
9	ชนัญญา มานะปรีชา	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ
10	สิริวิชญ์ วิมลศิลป์	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ
11	เปรมสุทธิ กليبบัว	ประสบความสำเร็จระดับสูง	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ
12	ตฤภัทร วีรียงกูร	ประสบความสำเร็จระดับสูง	ประสบความสำเร็จระดับสูง
13	ฐิติภัทร์ บุญรอด	ประสบความสำเร็จระดับสูง	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ
14	พลิษฐ์ สอนธิปัญญา	ประสบความสำเร็จระดับสูง	ประสบความสำเร็จระดับสูง
15	ภูมิภัทร โชตศุภการย์	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ
16	อภิภาษ บุญยัง	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ
17	นนทกาญจน์ เบ็ญจชาติ	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ	ประสบความสำเร็จระดับสูง
18	ทรงสิทธิ์ พริ้งพวงแก้ว	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ
19	ภัทรพล อรรถ	ประสบความสำเร็จระดับสูง	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ
20	ศรวาณิน โทศรีแก้ว	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ
21	ธนกร บุญส่ง	ประสบความสำเร็จระดับสูง	ประสบความสำเร็จระดับสูง
22	วชิรพันธ์ ศรีโพนทอง	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ
23	พัศวุฒิ บริบูรณ์	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ
24	สิริวิชญ์ สุหฤทธดำรง	ประสบความสำเร็จระดับสูง	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ
25	เอกวัฒน์ สุนากร	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ
26	วรินทร์ วันแพ	-	-
27	ภานุ รักริมศรี	ประสบความสำเร็จระดับสูง	ประสบความสำเร็จระดับสูง
28	อภัยกรณิศ ทับทิมคง	ประสบความสำเร็จระดับสูง	ประสบความสำเร็จระดับสูง
29	ธนณ น้อยเจริญ	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ

ตารางแบ่งกลุ่มความสำเร็จของนักกีฬาแบดมินตัน (สำหรับผู้วิจัยเท่านั้น)

รหัส	ชื่อ-นามสกุล	กลุ่มความสำเร็จตามความคาดหวังของนักกีฬา	กลุ่มความสำเร็จตามผลลัพธ์จากการแข่งขันของนักกีฬา
30	อกนิษฐ์ เลิศสุรภักดีวงศ์	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ
31	ปกรณ โห่ยุทธการ	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ
32	ณัฐสิทธิ์ รอดจันทร์	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ
33	ถิรวิธ สุขภุมรินทร์	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ	ประสบความสำเร็จระดับสูง
34	ณัฐภัทร ลีลาเวชบุตร	ประสบความสำเร็จระดับสูง	ประสบความสำเร็จระดับสูง
35	รพีพงษ์ เขียวหวาน	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ
36	ปัญญาพัฒน์ เปรมกิตติกาญจน์	ประสบความสำเร็จระดับสูง	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ
37	อิสรา มนูญดาหี	-	-
38	นรบดี สิ้นเจริญ	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ
39	จิราพัชร เกิดภารา	ประสบความสำเร็จระดับสูง	ประสบความสำเร็จระดับสูง
40	พีรพัฒน์ ไสโรกหาย	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ
41	ชินกฤต เพิ่มพูน	ประสบความสำเร็จระดับสูง	ประสบความสำเร็จระดับสูง
42	ชาวิน อูระแสง	-	-
43	ปัทมธร เสประโคน	-	-
44	กนกพล บุรณหาร	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ
45	กิตติพงศ์ ดำรงจิตติ	ประสบความสำเร็จระดับสูง	ประสบความสำเร็จระดับสูง
46	สรรเสริญ กิตติโชติพันธ์	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ
47	ทวีศักดิ์ ภูศรีสุวรรณ	ประสบความสำเร็จระดับสูง	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ
48	วชิรพงศ์ เปรมศิริ	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ
49	ณภัทร ชุณหจันดา	ประสบความสำเร็จระดับสูง	ประสบความสำเร็จระดับสูง
50	อชิระ ไชยยามานนท์	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ
51	เดชาพล ชัยยะ	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ
52	ชุตินันท์ รัศมีกิตติกุล	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ
53	คเชนทร์ บัวรุ่ง	ประสบความสำเร็จระดับสูง	ประสบความสำเร็จระดับสูง
54	พงศกร คงสมบูรณ์	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ
55	เมธัส เกียรติถนอมกุล	ประสบความสำเร็จระดับสูง	ประสบความสำเร็จระดับสูง
56	ณัฐวุฒิ เพ็ญสามพราน	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ
57	ธนชาติ ทวีกิจสุริยา	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ
58	สุรสิทธิ์ โกลหะศิริ	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ

ตารางแบ่งกลุ่มความสำเร็จของนักกีฬาแบดมินตัน (สำหรับผู้วิจัยเท่านั้น)

รหัส	ชื่อ-นามสกุล	กลุ่มความสำเร็จตามความคาดหวังของนักกีฬา	กลุ่มความสำเร็จตามผลลัพธ์จากการแข่งขันของนักกีฬา
59	ยศสวัสดิ์ กมลเนตรสวัสดิ์	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ
60	พัชรพล ตรีชาติ	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ
61	วรกฤต ม่วงคำพร	ประสบความสำเร็จระดับสูง	ประสบความสำเร็จระดับสูง
62	ชลทิศ เสือแก้ว	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ
63	ภักฎิ ปรัชญาภราดร	ประสบความสำเร็จระดับสูง	ประสบความสำเร็จระดับสูง
64	ตรีภพ โชติโสภณ	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ
65	นัฏวัฒน์ สงค์รักษ์	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ
66	นิธิโรจน์ สินธพมหันต์	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ
67	ชวิน เอกโสวรรณ	ประสบความสำเร็จระดับสูง	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ
68	สรวิศ เทียนสว่าง	ประสบความสำเร็จระดับสูง	ประสบความสำเร็จระดับสูง
69	ณัฐกาญจน์ สอาดเยี่ยม	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ
70	ฐิติพงษ์ ชูติโพธิวงศ์	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ
71	ณัฐวุฒิ แหวนแก้ว	-	-
72	นราธิป ปลาทอง	ประสบความสำเร็จระดับสูง	ประสบความสำเร็จระดับสูง
73	กันต์ เจริญเศรษฐศิลป์	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ
74	อนาวิล นุ่มประสิทธิ์	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ
75	ณัฐนันท์ เลิศวิเศษธีระกุล	ประสบความสำเร็จระดับสูง	ประสบความสำเร็จระดับสูง
76	ณัฐดนัย ขุนศรีอุเชนทร์	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ
77	นนทกร จิตใจภูรี	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ
78	ปัทมวัฒน์ พันธุ์ไพศาล	ประสบความสำเร็จระดับสูง	ประสบความสำเร็จระดับสูง
79	อธิศ ศรีมาจันทร์	-	-
80	พงษ์สุธา เกิดผล	-	-
81	ณรงค์ เกิดโภค	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ
82	อานุกัทร แยมศิริ	ประสบความสำเร็จระดับสูง	ประสบความสำเร็จระดับสูง
83	ยุทธพล พฤษปะระทีป	ประสบความสำเร็จระดับสูง	ประสบความสำเร็จระดับสูง
84	ธนาคาร ยงยุทธ	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ
85	ปรีดีวัฒน์ กลีบบัว	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ
86	โรจนภัทร ทรัพย์หนูน	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ
87	ปัญญาพล อุดหนดี	ประสบความสำเร็จระดับสูง	ประสบความสำเร็จระดับสูง

ตารางแบ่งกลุ่มความสำเร็จของนักกีฬาแบดมินตัน (สำหรับผู้วิจัยเท่านั้น)

รหัส	ชื่อ-นามสกุล	กลุ่มความสำเร็จตามความคาดหวังของนักกีฬา	กลุ่มความสำเร็จตามผลลัพธ์จากการแข่งขันของนักกีฬา
88	อาทิตย์ อุทัยธีระโกเมน	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ
89	ฐิติวัชส์ กาญจนสาขา	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ
90	พีรพัฒน์ เต็มศักดิ์สกุล	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ	ประสบความสำเร็จระดับสูง
91	เจษฎาพงศ์ สท้านวงศ์	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ
92	วีระชัย ศักดิ์เลิศวิไล	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ
93	ฐิติพันธุ์ สุวรรณมัย	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ
94	นันทิศ สุขชื่น	ประสบความสำเร็จระดับสูง	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ
95	ณัฐพงษ์ ประสงค์ธรรม	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ
96	พัชรพล พวงเพียงงาม	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ
97	สิริวิชญ์ แสงรังสรรค์	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ
98	ชนินทร์ มิตรสิน	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ	ประสบความสำเร็จระดับสูง
99	ศรันยู อินตะมะ	-	-
100	ไรวินท์ พัชรพิสุทธิสิน	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ
101	กัปตัน อุดมศรี	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ
102	กันตภณ หวังเจริญ	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ	ประสบความสำเร็จระดับสูง
103	ไวทยาภรณ์ พงศ์อมร	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ	ประสบความสำเร็จระดับสูง
104	นันทพงศ์ ไกรทอง	ประสบความสำเร็จระดับสูง	ประสบความสำเร็จระดับสูง
105	ภัทรดนัย ลิ้มวิไลกุล	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ
106	ธีรศักดิ์ อุดมทรัพย์	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ
107	กฤตเมธ พรพรรณสุผล	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ
108	ชวนากร อัดตสัมมากุล	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ	ประสบความสำเร็จระดับสูง
109	วรชัย เกิดภารา	-	-

หมายเหตุ 1. ความสำเร็จตามความคาดหวังของนักกีฬา (Performance goal) หมายถึง ความสำเร็จที่เกิดจากการที่นักกีฬากำหนดเป้าหมายการกระทำของตนเองสำหรับการแข่งขัน ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ

1.1 กลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับสูง คือ นักกีฬาที่สามารถบรรลุเป้าหมายตามที่ตนเองกำหนดไว้

1.2 กลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับต่ำ คือ นักกีฬาที่ไม่สามารถบรรลุเป้าหมายตามที่ตนเองกำหนดไว้

2.ความสำเร็จตามผลลัพธ์จากการแข่งขันของนักกีฬา (Outcome goal) หมายถึง ความสำเร็จที่เกิดจากการแข่งขันจริงของนักกีฬา ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ

2.1 กลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับสูง คือ นักกีฬาที่แข่งขันเข้ารอบ 32 คน ถึงรอบชิงชนะเลิศ

2.2 กลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับต่ำ คือ นักกีฬาที่แข่งขันเข้ารอบ 128 คน ถึงรอบ 64 คน

ภาคผนวก ค
รายนามผู้เชี่ยวชาญ

รายนามผู้เชี่ยวชาญ

ชื่อ-สกุล	ประวัติ
1. อาจารย์ไทรรงค์ ลี้มสกุล	ผู้เชี่ยวชาญทางการโค้ชและกีฬาแบดมินตัน -หัวหน้าโค้ชทีมชาติไทย -อดีตนักกีฬาแบดมินตันทีมชาติไทย
2. นางสาวสุจิตรา เอกมงคลไพศาล	ผู้เชี่ยวชาญทางการโค้ชและกีฬาแบดมินตัน -อดีตโค้ชทีมชาติไทย -อดีตนักกีฬาแบดมินตันทีมชาติไทย -อดีตแชมป์แบดมินตันประเทศไทยประเภทหญิงเดี่ยว
3. ผศ.นิพนธ์ กิติกุล	ผู้เชี่ยวชาญทางด้านกีฬาแบดมินตันและการสอนกีฬา -อดีตอาจารย์ของคณะวิทยาศาสตร์การกีฬา สอนวิชาแบดมินตัน -กิจกรรมพลศึกษา แบดมินตัน 12 ปี -เทคนิคและทักษะแบดมินตัน 15 ปี -โค้ชกีฬาแบดมินตัน 15 ปี -กิจกรรมกีฬาแบดมินตัน 3 ปี -โค้ชกีฬาบุคคล 1 ปี -กีฬาประเภทเร็กเกต 1 ปี
4. นายศุภชัย พิณภูวัฒน์	ผู้เชี่ยวชาญทางการโค้ชและกีฬาแบดมินตัน -โค้ชทีมชาติไทย -โค้ชแบดมินตันโครงการพัฒนาความเป็นเลิศ ด้านกีฬา สกอ. -อดีตแชมป์แบดมินตันประเภทชายคู่กีฬาแห่งชาติ
5. อาจารย์มาโนช บุตรเมือง	ผู้เชี่ยวชาญทางด้านวิทยาศาสตร์การกีฬา -ผ่านการอบรมการเป็นผู้ฝึกสอนกรีฑานานาชาติ หลักสูตรสหพันธ์กรีฑานานาชาติ IAAF Level I -ผ่านการอบรมผู้ฝึกสอนกีฬานานาชาติของSSA ประเทศสหรัฐอเมริกาจัดโดยการกีฬาแห่งประเทศไทย

-ผู้เชี่ยวชาญด้านการเสริมสร้างสมรรถภาพทาง
กายนักกีฬาทีมชาติไทยให้กับการกีฬาแห่งประเทศไทย
ไทยเพื่อเตรียมนักกีฬาเข้าร่วมการแข่งขันกีฬา
ซีเกมส์

เอเชียนเกมส์ และโอลิมปิกเกมส์

-เป็นวิทยากรโครงการอบรมผู้ฝึกสอนกีฬาขั้น
พื้นฐานขั้นก้าวหน้าและขั้นสูงให้กับการกีฬาแห่ง
ประเทศไทย

-เป็นผู้เชี่ยวชาญด้านการเสริมสร้างสมรรถภาพ
ทางกายให้กับสโมสรแบดมินตันเสนาเนียม และ
ค่ายมวยไทยอิมิเนนท์แอร์

6. ผศ. เรือโท ดร. ไพบุลย์ อ่อนมั่ง

ผู้เชี่ยวชาญทางด้านการวิจัยและการออกแบบการวิจัย

-อดีตนักกีฬาแบดมินตัน

ภาคผนวก ง
หนังสือเชิญผู้เชี่ยวชาญ

ที่ ศธ ๐๕๑๒.๒๔/

คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ถนนพระราม ๑ ปทุมวัน
กทม. ๑๐๓๓๐

๒๗ ตุลาคม ๒๕๕๓

เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือการวิจัย

เรียน อาจารย์ไตรรงค์ ลิมสกุล

สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. โครงร่างวิทยานิพนธ์
๒. แบบสอบถาม
๓. แบบประเมินความตรงเชิงเนื้อหาของแบบสอบถาม

ด้วย นางสาวนรีทัต โกมารทัต นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา ชั้นปีที่ ๒ แผนกวิชาการโค้ชกีฬา คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้รับอนุมัติโครงร่างวิทยานิพนธ์เรื่อง “ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมโค้ชกับความสำเร็จในการแข่งขันของนักกีฬาแบดมินตัน” ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวิทยาศาสตร์การกีฬา ภายใต้การควบคุมของ รองศาสตราจารย์ ชัชชัย โกมารทัต อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

เพื่อให้วิทยานิพนธ์มีความถูกต้อง และสมบูรณ์ตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ ในกรณีนี้ คณะกรรมการบริหารหลักสูตรวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต ใคร่ขอความอนุเคราะห์เรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญพิจารณาเครื่องมือการวิจัยดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือการวิจัยด้วย
จักเป็นพระคุณยิ่ง และขอขอบคุณมาในโอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.วิจิต คณิงสุขเกษม)

คณบดี

หน่วยหลักสูตรการสอนระดับบัณฑิตศึกษา

ฝ่ายวิชาการและวิจัย

โทร. ๐-๒๒๑๘-๑๐๔๐

โทรสาร ๐-๒๒๑๘-๑๐๒๐

ร่าง.....
พิมพ์.....
ตรวจ.....
ทาน.....

ที่ ศธ ๐๕๑๒.๒๔/

คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ถนนพระราม ๑ ปทุมวัน
กทม. ๑๐๓๓๐

๒๗ ตุลาคม ๒๕๕๓

เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือการวิจัย

เรียน นางสาวสุจิตรา เอกมงคลไพศาล

สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. โครงร่างวิทยานิพนธ์
๒. แบบสอบถาม
๓. แบบประเมินความตรงเชิงเนื้อหาของแบบสอบถาม

ด้วย นางสาวนรีทัต โกมารทัต นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา ชั้นปีที่ ๒ แผนกวิชาการโค้ชกีฬา คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้รับอนุมัติโครงร่างวิทยานิพนธ์เรื่อง “ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมโค้ชกับความสำเร็จในการแข่งขันของนักกีฬาแบดมินตัน” ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวิทยาศาสตร์การกีฬา ภายใต้การควบคุมของ รองศาสตราจารย์ ชัชชัย โกมารทัต อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

เพื่อให้วิทยานิพนธ์มีความถูกต้อง และสมบูรณ์ตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ ในกรณีนี้ คณะกรรมการบริหารหลักสูตรวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต ใ้ขอความอนุเคราะห์เรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญพิจารณาเครื่องมือการวิจัยดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือการวิจัยด้วย
จักเป็นพระคุณยิ่ง และขอขอบคุณมาในโอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.วิจิต คณิงสุขเกษม)

คณบดี

หน่วยหลักสูตรการสอนระดับบัณฑิตศึกษา

ฝ่ายวิชาการและวิจัย

โทร. ๐-๒๒๑๔-๑๐๔๐

โทรสาร ๐-๒๒๑๔-๑๐๒๐

ร่าง.....
พิมพ์.....
ตรวจ.....
ทาน.....

ที่ ศธ ๐๕๑๒.๒๔/

คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ถนนพระราม ๑ ปทุมวัน
กทม. ๑๐๓๓๐

๒๗ ตุลาคม ๒๕๕๓

เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือการวิจัย

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ นิพนธ์ กิติกุล

สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. โครงร่างวิทยานิพนธ์
๒. แบบสอบถาม
๓. แบบประเมินความตรงเชิงเนื้อหาของแบบสอบถาม

ด้วย นางสาวนรีทัต โกมารทัต นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา ชั้นปีที่ ๒ แผนกวิชาการโค้ชกีฬา คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้รับอนุมัติโครงร่างวิทยานิพนธ์เรื่อง “ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการโค้ชกับความสำเร็จในการแข่งขันของนักกีฬาแบดมินตัน” ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาดำเนินการตามหลักสูตรวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวิทยาศาสตร์การกีฬา ภายใต้การควบคุมของ รองศาสตราจารย์ ชัชชัย โกมารทัต อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

เพื่อให้วิทยานิพนธ์มีความถูกต้อง และสมบูรณ์ตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ ในการนี้ คณะกรรมการบริหารหลักสูตรวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต ขอความอนุเคราะห์เรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญพิจารณาเครื่องมือการวิจัยดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือการวิจัยด้วย
จักเป็นพระคุณยิ่ง และขอขอบคุณมาในโอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.วิจิต คณิงสุเกษม)

คณบดี

หน่วยหลักสูตรการสอนระดับบัณฑิตศึกษา

ฝ่ายวิชาการและวิจัย

โทร. ๐-๒๒๑๔-๑๐๔๐

โทรสาร ๐-๒๒๑๔-๑๐๒๐

ร่าง.....
พิมพ์.....
ตรวจ.....
ทาน.....

ที่ ศธ ๐๕๑๒.๒๔/

คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ถนนพระราม ๑ ปทุมวัน
กทม. ๑๐๓๓๐

๒๗ ตุลาคม ๒๕๕๓

เรื่อง ขอลเรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือการวิจัย

เรียน คุณศุภชัย พินธุวัฒน์

สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. โครงร่างวิทยานิพนธ์
๒. แบบสอบถาม
๓. แบบประเมินความตรงเชิงเนื้อหาของแบบสอบถาม

ด้วย นางสาวนารีทัต โกมารทัต นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา ชั้นปีที่ ๒ แผนกวิชาการโค้ชกีฬา คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้รับอนุมัติโครงร่างวิทยานิพนธ์เรื่อง “ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมโค้ชกับความสำเร็จในการแข่งขันของนักกีฬาแบดมินตัน” ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวิทยาศาสตร์การกีฬา ภายใต้การควบคุมของ รองศาสตราจารย์ ชัชชัย โกมารทัต อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

เพื่อให้วิทยานิพนธ์มีความถูกต้อง และสมบูรณ์ตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ ในการนี้ คณะกรรมการบริหารหลักสูตรวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต ใคร่ขอความอนุเคราะห์เรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญพิจารณาเครื่องมือการวิจัยดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือการวิจัยด้วย
จักเป็นพระคุณยิ่ง และขอขอบคุณมาในโอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.วิจิต คเนิงสุขเกษม)

คณบดี

หน่วยหลักสูตรการสอนระดับบัณฑิตศึกษา

ฝ่ายวิชาการและวิจัย

โทร. ๐-๒๒๑๘-๑๐๔๐

โทรสาร ๐-๒๒๑๘-๑๐๒๐

ร่าง.....
พิมพ์.....
ตรวจ.....
ทาน.....

ที่ ศธ ๐๕๑๒.๒๔/

คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ถนนพระราม ๑ ปทุมวัน
กทม. ๑๐๓๓๐

๒๗ ตุลาคม ๒๕๕๓

เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือการวิจัย

เรียน อาจารย์มาโนช บุตรเมือง

สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. โครงร่างวิทยานิพนธ์
๒. แบบสอบถาม
๓. แบบประเมินความตรงเชิงเนื้อหาของแบบสอบถาม

ด้วย นางสาวนรีทัต โกมารทัต นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา ชั้นปีที่ ๒ แผนกวิชาการโค้ชกีฬา คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้รับอนุมัติโครงร่างวิทยานิพนธ์เรื่อง “ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมโค้ชกับความสำเร็จในการแข่งขันของนักกีฬาแบดมินตัน” ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวิทยาศาสตร์การกีฬา ภายใต้การควบคุมของ รองศาสตราจารย์ ชัชชัย โกมารทัต อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

เพื่อให้วิทยานิพนธ์มีความถูกต้อง และสมบูรณ์ตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ ในกรณีนี้ คณะกรรมการบริหารหลักสูตรวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต ใ้ขอความอนุเคราะห์เรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญพิจารณาเครื่องมือการวิจัยดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือการวิจัยด้วย
จักเป็นพระคุณยิ่ง และขอขอบคุณมาในโอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.วิจิต คณิงสุขเกษม)

คณบดี

หน่วยหลักสูตรการสอบระดับบัณฑิตศึกษา

ฝ่ายวิชาการและวิจัย

โทร.๐-๒๒๑๔-๑๐๔๐

โทรสาร ๐-๒๒๑๔-๑๐๒๐

ร่าง.....
พิมพ์.....
ตรวจ.....
ทาน.....

ที่ ศธ ๐๕๑๒.๒๔/

คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ถนนพระราม ๑ ปทุมวัน
กทม. ๑๐๓๓๐

๒๗ ตุลาคม ๒๕๕๓

เรื่อง ขอลเรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือการวิจัย

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ เรือโท ดร.ไพบุลย์ อ่อนมั่ง

สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. โครงร่างวิทยานิพนธ์
๒. แบบสอบถาม
๓. แบบประเมินความตรงเชิงเนื้อหาของแบบสอบถาม

ด้วย นางสาวนรีทัต โกมารทัต นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา ชั้นปีที่ ๒ แผนกวิชาการโค้ชกีฬา คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้รับอนุมัติโครงร่างวิทยานิพนธ์เรื่อง “ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมโค้ชกับความสำเร็จในการแข่งขันของนักกีฬาแบดมินตัน” ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวิทยาศาสตร์การกีฬา ภายใต้การควบคุมของ รองศาสตราจารย์ ชัชชัย โกมารทัต อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

เพื่อให้วิทยานิพนธ์มีความถูกต้อง และสมบูรณ์ตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ ในกรณีนี้ คณะกรรมการบริหารหลักสูตรวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต ใ้ขอความอนุเคราะห์เรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญพิจารณาเครื่องมือการวิจัยดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือการวิจัยด้วย
จักเป็นพระคุณยิ่ง และขอขอบคุณมาในโอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.วิจิต คณิตสุขเกษม)

คณบดี

หน่วยหลักสูตรการสอบระดับบัณฑิตศึกษา

ฝ่ายวิชาการและวิจัย

โทร. ๐-๒๒๑๔-๑๐๔๐

โทรสาร ๐-๒๒๑๔-๑๐๒๐

ร่าง.....
พิมพ์.....
ตรวจ.....
ทาน.....

ภาคผนวก จ
แบบประเมินความตรงเชิงเนื้อหาของผู้เชี่ยวชาญ

การทดสอบคุณภาพด้านความตรงเชิงเนื้อหาของเครื่องมือวิจัย

โดยวิธีหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC : Item-Objective Congruence Index)

ของแบบสอบถามงานวิจัยเรื่อง “ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการไค้ช
กับความสำเร็จในการแข่งขันของนักกีฬาแบดมินตัน”

แบบประเมินความตรงเชิงเนื้อหา

ของแบบสอบถามงานวิจัยเรื่อง “ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการไค้ชกับ

ความสำเร็จในการแข่งขันของนักกีฬาแบดมินตัน

ตามทฤษฎีเกี่ยวกับพฤติกรรมการไค้ชของเรนเนอร์ มาร์เทน (Rainer Martens)

- คำแนะนำ**
- 1.ขอความกรุณาท่านผู้เชี่ยวชาญโปรดอ่านและพิจารณาแบบสอบถามเรื่อง “พฤติกรรมการไค้ชนักกีฬาแบดมินตัน” ตามเอกสารที่แนบมา
  - 2.โปรดประเมินความตรงเชิงเนื้อหาของแบบสอบถามดังกล่าว

โดยใส่เครื่องหมาย ✓ ลงในช่องผลการพิจารณา และหากมีข้อเสนอแนะ ขอได้โปรดเขียนลงในช่องข้อเสนอแนะ เพื่อประโยชน์ในการนำไปพิจารณาปรับปรุงต่อไป

รายการประเมิน	ผลการพิจารณา			ข้อเสนอแนะ
	เหมาะสม +1	ไม่ แน่ใจ 0	ไม่ เหมาะสม -1	
1.คำชี้แจงและคำแนะนำสำหรับผู้ตอบแบบสอบถาม อ่านแล้วเข้าใจง่ายสามารถตอบคำถามได้ตรงตามคำแนะนำ				
2.วิธีการตอบแบบสอบถามเชิงสัมภาษณ์นี้ มีความสอดคล้องเหมาะสมกับผู้ตอบแบบสอบถาม				
3.ข้อคำถามในแบบสอบถามมีความชัดเจน สอบถามได้ตรงตามวัตถุประสงค์ของการทำวิจัยเรื่องนี้				
4.เนื้อหาในรายข้อเกี่ยวกับพฤติกรรมการไค้ช ด้านหลักการและปรัชญาการไค้ชมีความเหมาะสมและตรงตามหลักการและแนวคิดของเรนเนอร์ มาร์เทน				

รายการประเมิน	ผลการพิจารณา			ข้อเสนอแนะ
	เหมาะสม +1	ไม่ แน่ใจ 0	ไม่ เหมาะสม -1	
5.เนื้อหาในรายชื่อเกี่ยวกับพฤติกรรมการค้าชื้อ ด้านวิธีการค้าชื้อมีความเหมาะสมและตรงตาม หลักการและแนวคิดของเรนเนอร์ มาร์เทน				
6.เนื้อหาในรายชื่อเกี่ยวกับพฤติกรรมการค้าชื้อ ด้านรูปแบบการค้าชื้อมีความเหมาะสมและตรง ตามหลักการและแนวคิดของเรนเนอร์ มาร์เทน				
7.รูปแบบที่ใช้ในแบบสอบถามมีความ สอดคล้องเหมาะสม				
8.ปริมาณข้อคำถามในแบบสอบถามมีความ เหมาะสม				
9.ประเภทของข้อคำถามในแบบสอบถาม (ข้อคำถามแบบปลายเปิด, ข้อคำถามแบบ ปลายปิด) มีความสอดคล้องเหมาะสม				
10.การเรียงลำดับข้อคำถามในแบบสอบถาม มีความสอดคล้องเหมาะสม				

ข้อเสนอแนะ

เกณฑ์การให้คะแนนของผู้เชี่ยวชาญ

กำหนดเป็น 3 ระดับ คือ

+1	หมายถึง	เครื่องมือวิจัยมีความเหมาะสมและสอดคล้องกับวัตถุประสงค์หรือตรงตามเนื้อหา
0	หมายถึง	ไม่แน่ใจว่าเครื่องมือวิจัยสอดคล้องกับวัตถุประสงค์หรือตรงตามเนื้อหา
-1	หมายถึง	เครื่องมือวิจัยไม่มีความเหมาะสมและสอดคล้องกับวัตถุประสงค์หรือตรงตามเนื้อหา

ขอแสดงความขอบคุณอย่างสูง

..... ลงชื่อ.....

(นางสาวนรีทัต โกมารทัต)

(.....)

ผู้วิจัย

ผู้เชี่ยวชาญ

...../...../.....

ภาคผนวก จ
ตารางบันทึกคะแนนการพิจารณาจากผู้เชี่ยวชาญและสรุปผล

ตารางบันทึกคะแนนการพิจารณาจากผู้เชี่ยวชาญและสรุปผล

รายการประเมิน	คะแนนการพิจารณาจากผู้เชี่ยวชาญ คนที่						รวม (ΣR)	ค่า IOC	สรุปผล (นำไปใช้ได้ / ต้องแก้ไข)
	1	2	3	4	5	6			
1. คำชี้แจงและคำแนะนำสำหรับผู้ตอบแบบสอบถาม อ่านแล้วเข้าใจง่ายสามารถตอบคำถามได้ตรงตามคำแนะนำ	+1	+1	+1	+1	+1	0	5	0.83	นำไปใช้ได้
2. วิธีการตอบแบบสอบถามเชิงสัมภาษณีนี มีความสอดคล้องเหมาะสมกับผู้ตอบแบบสอบถาม	+1	+1	+1	+1	+1	+1	6	1	นำไปใช้ได้
3. ข้อคำถามในแบบสอบถามมีความชัดเจนสอบถามได้ตรงตามวัตถุประสงค์ของการทำวิจัยเรื่อง	+1	+1	+1	+1	+1	+1	6	1	นำไปใช้ได้
4. เนื้อหาในรายชื่อกีเกี่ยวกับพฤติกรรมการค้าช้ด้านหลักการและปรัชญาการค้าช้มีความเหมาะสมและตรงตามหลักการและแนวคิดของเรนเนอร์ มาร์เทน	+1	0	+1	0	+1	+1	4	0.66	นำไปใช้ได้
5. เนื้อหาในรายชื่อกีเกี่ยวกับพฤติกรรมการค้าช้ด้านวิธีการค้าช้มีความเหมาะสมและตรงตามหลักการและแนวคิดของเรนเนอร์ มาร์เทน	+1	+1	+1	0	0	+1	4	0.66	นำไปใช้ได้
6. เนื้อหาในรายชื่อกีเกี่ยวกับพฤติกรรมการค้าช้ด้านรูปแบบการค้าช้มีความเหมาะสมและตรงตามหลักการและแนวคิดของเรนเนอร์ มาร์เทน	+1	+1	+1	0	+1	+1	5	0.83	นำไปใช้ได้
7. รูปแบบที่ช้ในแบบสอบถามมีความสอดคล้องเหมาะสม	0	+1	+1	+1	+1	+1	5	0.83	นำไปใช้ได้
8. ปริมาณข้อคำถามในแบบสอบถามมีความเหมาะสม	0	+1	+1	+1	0	+1	4	0.66	นำไปใช้ได้
9. ประเภทของข้อคำถามในแบบสอบถามข้อคำถามแบบปลายเปิด, ข้อคำถามแบบปลายปิดมีความสอดคล้องเหมาะสม	+1	+1	+1	+1	0	+1	5	0.83	นำไปใช้ได้
10. การเรียงลำดับข้อคำถามในแบบสอบถามมีความสอดคล้องเหมาะสม	+1	0	0	+1	+1	+1	4	0.66	นำไปใช้ได้

ค่าดัชนีความสอดคล้อง

วิธีการคำนวณหาค่า IOC = $\Sigma R/N$

$$\text{ข้อ 1. } \text{IOC} = \frac{+1+1+1+1+1+0}{6} = 0.83$$

$$\text{ข้อ 2. } \text{IOC} = \frac{+1+1+1+1+1+1}{6} = 1$$

$$\text{ข้อ 3. } \text{IOC} = \frac{+1+1+1+1+1+1}{6} = 1$$

$$\text{ข้อ 4. } \text{IOC} = \frac{+1+0+1+0+1+1}{6} = 0.66$$

$$\text{ข้อ 5. } \text{IOC} = \frac{+1+1+1+0+0+1}{6} = 0.66$$

$$\text{ข้อ 6. } \text{IOC} = \frac{+1+1+1+0+1+1}{6} = 0.83$$

$$\text{ข้อ 7. } \text{IOC} = \frac{0+1+1+1+1+1}{6} = 0.83$$

$$\text{ข้อ 8. } \text{IOC} = \frac{0+1+1+1+0+1}{6} = 0.66$$

$$\text{ข้อ 9. } \text{IOC} = \frac{+1+1+1+1+0+1}{6} = 0.83$$

$$\text{ข้อ 10. } \text{IOC} = \frac{+1+0+0+1+1+1}{6} = 0.6$$

$$\text{ค่า IOC} = \frac{+0.83+1+1+0.66+0.66+0.83+0.83+0.66+0.83+0.66}{10} = 0.796$$

สรุปว่าแบบสอบถามเชิงสัมภาษณ์นำไปใช้ได้ เนื่องจากมีค่าเท่า 0.796

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

ชื่อ ชื่อสกุล	นางสาวนารีทัต โกมารทัต
วัน เดือน ปี เกิด	3 พฤษภาคม 2530
สถานที่เกิด	กรุงเทพมหานคร
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	67/122 ซ.ประชาชื่น 33 ถ.ประชาชื่น บางซื่อ กทม.
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ.2552-25554	ปริญญาโท คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา สาขาวิชาการโค้ชกีฬา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปริญญาตรี
พ.ศ.2551-2548	สาขาวิทยาศาสตร์การกีฬา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มัธยมศึกษา
พ.ศ.2547-2542	โรงเรียนสามเสนวิทยาลัย พญาไท กรุงเทพมหานคร
พ.ศ. 2541-2536	ประถมศึกษา โรงเรียนประชานิเวศน์
๑ตุ้จ้กร กรุงเทพมหานคร	